

HALKIN KURTULUŞU

30 Ocak 1978
400 KURUŞ

93

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

- ZAMLAR GERİ ALINMALIDIR
- HALKIN SÖZ, BASIN — YAYIN VE ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜNÜN ÖNÜNDEKİ BÜTÜN ENGELLER KALDIRILMALIDIR. TCK'NUN 125, 141, 142, 146, 159, 311, 312. vb. MADDELERİ DERHAL İPTAL EDİLMELİDİR

- BÜTÜN TUTUKLU VE MAHKUMLAR İÇİN GENEL AF ÇIKARILMALIDIR.
- ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ, İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR
- 8 SAATLİK İŞ GÜNÜ HER YERDE UYGULANMALIDIR

- LOKAVT YASAKLANMALI, İŞÇİ SINIFINDA GENEL GREV, SİYASİ GREV VE DAYANIŞMA GREVİ HAKKI VERİLMELİDİR
- REFERANDUM YASALLAŞMALIDIR
- TÜM ÇALIŞANLARA GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI TANINMALIDIR
- EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET VERİLMELİ, ASGARİ ÜCRET GÜNLÜK NET 200 TL. OLMALIDIR

Kitlelerle bağlarımızı pekiştirelim milyonlarca emekçinin mücadelesine önderlik edelim

Faşist diktatörlüğün bütün baskı ve zulmüne, reformizmin avutma siyasetine rağmen, başta işçi sınıfı olmak üzere milyonlarca emekçinin emperyalizme, komprador kapitalizme ve toprak ağalığına karşı, devrimci-demokratik mücadelesi adım adım yükseliyor, her yeni gün yüzlerce emekçi devrimci saflara katılıyor.

Faşist MC iktidarının emekçi halkın devrimci mücadelesi sonucunda çökmesinden sonra, egemen sınıfların "siyasi bir çözümü" olarak işbaşına gelen CHP hükümeti, bugün, MC'nin çizdiği ekonomik-politikayı temel hatlarıyla benimsemekle, halka sömürü ve baskıdan başka birşey veremeyeceğini şimdiden göstermiş olmaktadır. Çeşitli dönemlerde, emekçi halk kitlelerinin taleplerine demagojik bir şekilde sahip çıkan, bu talepleri oy toplamanın bir aracı olarak kullanan iktidara geldiğinde, "düşünce ve basın özgürlüğünün önündeki engelleri kaldıracağını", "silahları susturacağını", "lokavtı yasaklayarak, işçi sınıfının grev hakkının sınırlarını genişleteceğini", "memurların örgütlenmesinin önündeki engelleri kaldıracağını" vb. söyleyen CHP, bugün bütün bunları unuttuğu gibi, tersine bu dönemde egemen sınıflar CHP'yi de bir araç olarak kullanarak ülkemizdeki emperyalist sömürüyü daha da artırmaya, yeni bir devalüasyon vb. gibi "tedbir"lerle buhranın yükünü daha büyük oranda halkın sırtına yıkmaya hazırlanıyorlar.

Bu dönem reformist hayallerin iflas edeceği, reformizmin kitleler üzerindeki etkisinin geniş ölçüde zayıflayacağı bir dönem olacaktır. Ezilen halk kitleleri, bizzat hayatın içerisinde kendi tecrübeleriyle, reformizmin gerçek yüzünü görebilmekte ve kavrayabilmektedir. Gene emekçi halk, aynı şekilde, bugün fiilen kullanabildiği bir takım ekonomik, demokratik ve siyasi mevzileri, ancak, dişe diş yürüttüğü bir mücadeleyle kazandığını görebilmektedir.

Önümüzdeki dönem, acil ve somut talepler uğruna kitlelerin mücadelesinin yükseleceği, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi kesimlerin hayat şartlarının düzeltilmesi için, halkın söz, basın-yayın ve örgütlenme özgürlüğünün önündeki bütün engellerin kaldırılması için, faşist cinayet mangalarının dağıtılması için, öğrenim özgürlüğünün ve can güvenliğinin sağlanması için; işçi sınıfı 8 saatlik işgününün her yerde uygulanmasını, lokavtın yasaklanması, işçi sınıfının bütün kesimlerine genel grev, siyasi grev ve dayanışma grevi hakkının tanınması için; tüm çalışanlar grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkına kavuşmak için, eşit işe eşit ücret verilmesi için geniş kitleler halinde mücadeleye atılacakları bir dönem olacaktır.

Faşist diktatörlüğe, sömürüye ve zulme karşı kitle muhalefetinin yaygınlaşacağı önümüzdeki dönemde, kitle mücadelelerinin yeni mevziler kazanması için, proleter dev-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

MİT ve Kontr-Gerillanın suç dosyaları açıklanmalıdır

Faşist diktatörlüğün katliam örgütü Kontr-Gerilla, Ecevit hükümeti döneminde de faaliyetini sürdürüyor. Anayasa Mahkemesi Eski Başkanı ve CHP Senatörü Muhittin Taylan'ın evi kurşunlandı. Ankara Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisinde öğrenci kitlesi üzerine bomba atıldı; 26 kişi yaralandı. Bugün halk Kontr-Gerilla'dan hesap sorulmasını istiyor. CIA'nın yeminli uşağı faşist katil şebekesi, pisliği açığa çıkmasın diye, Başbakanlık'ta bulunan iki Kontr-Gerilla dosyasını yok etti. Oysa faşist canilerin yüzünü halk çoktan biliyor. Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlı Özel Harp Dairesi, Kontr-Gerilla cani teşkilatının resmi kılıf giydirilmiş merkezidir; yanı sıra Sivil Savunma İstihbarat Dairesi ve Emniyet Genel Müdürlüğü Genel Güvenlik Dairesi, İstihbarat Dairesi ve Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), faşist diktatörlüğün terörünün yürütülmesinde Kontr-Gerilla ile ortaklaşa çalışıyorlar. Amerikan emperyalizminin sadık uşağı, faşist katil şebekelerinin başında bulunanlar bugün halktan korkularından tir tir titriyorlar ve kudurmuş gibi halka saldırıyorlar.

MİT bütçesiyle ilgili Meclis görüşmelerinde birçok demokrat milletvekili ve senatör, faşist canilerin yüzünü açığa vurdular. Oysa Ecevit, hükümeti, 2.MC'nin yıkılmadan önce sunduğu MİT tasarısını kabullenmeye hazırlanıyor. Bu tasarıya gore, MİT, Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlanmakta ve Başbakanlık'tan alınmaktadır. Bu, emperyalistlerin ve özellikle Pentagon ile NATO'daki Amerikan generallerinin planlarına uygundur. Böylelikle, Amerikan emperyalizmi, faşist diktatörlüğün cinayet şebekelerini Genel Kurmay Başkanlığı aracılığıyla tek elde yönetebilecektir. Halk üzerindeki

Dev.sa.7.Sü.3'de

Antep'de binlerin yürüyüşü faşistlerin yüreğine korku saldı

Faşist diktatörlük yükselen halk mücadelesi karşısında baskı ve zorbalığını bütün yurtta olduğu gibi Gaziantep'de de uygulamaya çalışıyor ve böylece Antep halkına boyun eğdirebileceğini hesaplıyor.

Son 10 gün içinde sivil ve resmi faşist çeteler tarafından 4 devrimci katledildi. 10 devrimci de tabanca ve polislerin makinalı tüfek ateşleriyle yaralandılar.

Ama boşuna! Gaziantep halkı mücadeleci bir geleneğe sahip yiğit bir halktır ve Antep gençliği devrimci, mücadeleci bir gençliktir. Kurtuluş savaşı yıllarında Fransız işgaline karşı yürütülen mücadele de, 1967'de polisler tarafından bir emekçi şöförün öldürülmesi üzerine halkın ayağa kalkarak bütün polis yuvalarını dağıtması ve adliye binasını işgal etmesi de, 1975'in 8-9 haziran'ında şanlı Düztepe direnişi de bunun en açık göstergeleridir.

Antep halkına ve gençliğine boyun eğdirilemez. Bütün gazetelerin üstünü kapalı geçtiği ve hükümetin bir açıklama yapmadığı son olaylar da bunun en açık göstergesidir.

SON OLAYLAR NASIL GELİŞTİ?

16 ocak günü Sanat Okulunda faşistler devrimci öğrencilere saldırarak olay çıkardılar. Bu okul devrimcilerin denetimi altındadır ve uzun bir süreden beri idare-polis sivil faşist işbirliğiyle Sanat Okuluna hemen hemen her gün saldırılmaktadır.

16 ocak günü bu saldırılar gene tekrarlandı. Devrimci öğrenciler polise ve faşist idarecilere rağmen, faşistleri döverek okul dışına attılar ve içeriden kapıları tuttular. Hemen her olayda yardımlarına koşan Düztepe Lisesi'ne haber saldılar.

DÜZTEPE LİSESİ YARDIMA KOŞUYOR

Düztepe Lisesi'nin öğrencileri bütün okul kitlesi olarak yardıma koştular. Ancak onlar yetişinceye kadar Sanat Okulundaki olaylar bitmiş ve polis okul etrafında tertibat almıştı. Polis, yardıma gelen öğrencilerin üzerine arabalarla ve coplarla saldırarak kitleyi böldü. Polisle öğrenci grupları arasında parça parça çatışmalar başladı. Ve giderek çatışma sertleşti. Yer yer silah kullanıldı. Öğrenciler polisi püskürttüler. 4 tane polis arabasını işlemez duruma getirdiler. Polisin tuttuğu arkadaşlarını, arabalardan çıkararak geri aldılar.

POLİS KİTLEYE YAYLIM ATEŞİ AÇIYOR

Polisler devrimci kitleyi durduramayıp gerilemek ve kaçmak zorunda kalınca katliama başvurdular. Öteden beri halka ve devrimcilere zulmeden, kurşun atan, işkence eden, bazı okulların faşistleştirilmesini gerçekleştiren eli kanlı satılmış ruhlu halk düşmanı, Toplum Polisi Komiseri MEHMET SÜTSEVEN, bir sokağın başında pusuya durarak kitle üzerine elindeki tomsonla yaylım ateşi açtı. Üç devrimci vuruldu. Düztepe Lisesi öğrencisi Nihat yoldaş orada öldü. Atılan kurşunlar evinde oturmakta olan bir kadını da bacağından yaraladı.

Polisler yaralı öğrencileri insanlık dışı bir biçimde, saçlarından ve ayaklarından sürükleyerek arabalara götürdüler. Yaralılardan Hayri'nin durumu hala ağırdır. Hayri, başından yaralıdır.

ANTEPLİ DEVRİMCİLER VE YİĞİT ANTEP HALKI MÜCADELEYİ YÜKSELTİYOR

Daha sonra Düztepe Lisesi öğrencilere Düztepe

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Faşist teröre karşı Antep devrimcileri ve halkı mücadeleyi yükseltiyor.

Komprador burjuvazi ülkemizdeki emperyalist sömürünün daha da derinleşmesini istiyor

Sanayi Odaları Birliği başkanlığına yeniden Sakıp Sabancı seçildi. Sanayi Odaları Birliği, komprador burjuvazinin örgütüdür. Akbank, Koç, Eczacıbaşı, Durmuş Yaşar ve Oğulları, Transtürk Holding gibi emperyalizme bağımlı olan bütün büyük burjuvazinin kendi sınıf çıkarlarını iyiće sağlamlaştırmak için kurduğu bir örgüttür. Sabancı ise banka ve sanayi sermayesinde tekelleşmiş Sabancı Holding'in baş hissedarıdır. Çukurova'da binlerce dönüm pamuk tarlasının, Akbank'ın ve kumaştan, lastiğe kadar pek çok fabrikanın sahibidir. Değişik ülkelerden emperyalist burjuvazi ile işbirliği yapmaktadır. İşte bu Sabancı "IMF ile anlaşmak gerekli" diyor. Uluslararası Para Fonu (IMF), Amerikan emperyalizminin başı çektiği, batılı emperyalist blok içindeki, mali sermayenin sömürüsünü en iyi biçimde yürütmekle görevli bir emperyalist kuruluştur. IMF Türkiye'yi her şeyden önce yeni bir devalüasyona zorlamaktadır. Paranın değerinin bir daha düşürülmesi ancak Sabancı gibilere yarayacaktır. Son bir yıl içinde günlük tüketim maddelerinde fiyatlar % 50 artmıştır. Paranın değerinin düşürülmesi ile fiyat artışları daha da hızlanacaktır. Oysa ücretlerdeki artış çok düşüktür. Ücretlilerin satın alma gücü azalmış, gerçek hayat düzeyi gerilemiştir. Şimdiye kadar olduğu gibi yeni bir devalüasyondan sonra da pahalılığın yükü, bir daha emekçi halk kitlelerinin omuzlarına bindirilecektir.

Bugün bütün kapitalist-revizyonist sistem derin bir siyasi ve ekonomik buhrana gömülmüş durumdadır. Emperyalist ülkelerde, pahalılık, işsizlik gittikçe artmaktadır. Fabrikalar kapanmaktadır. Açık olanların üretim kapasitesi düşmektedir. IMF'nin önerileri, emperyalizmin bu buhranını ülkemiz halkına yıkmak amacını taşıyor. Sabancı gibiler de, emperyalizmin maşası olarak açlık ve yoksulluğu halka kabul ettirmek istiyorlar. Oysa ihale, kredi, teşvik tedbirleri, vergi

Dev.sa.7.sü.5'de

NATO'dan çıkılmalı bütün yabancı üsler kapatılmalıdır

• İstanbul'dan kalkan bir Amerikan savaş uçağı, Sinop'taki Amerikan üssü yakınlarında düştü. Amerikan emperyalizminin casusluk için kullandığı U-21 tipi bu uçakta beş Amerikalı asker vardı. Bu uçağın gittiği Sinop üssü ise, Amerikan radar ve dinleme merkezi olarak kullanılmaktadır.

Türkiye'deki Amerikan üsleri bugün eskiden farksız biçimde çalışmaktadır. Topraklarımızda Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmet eden yirmiyi aşkın üs ve dinleme tesisleri vardır. Buralarda bulunan Amerikan subay ve askerinin sayısı 6500'dür. Bu üslere, Amerikalı görevlilerden başkasının girmesi yasaktır. Emperyalist uşağı MC hükümeti, Amerika'dan artık silah alamayınca üslerin faaliyetini sınırlayacağı yalanına başvurdu. Ancak Amerikan casusluk uçağının düşmesi, gerçeği ve faşist diktatörlüğün emperyalist uşağı yüzünü açığa çıkardı. Bugün ülkemizdeki Amerikan üsleri, Amerikan emperyalizminin ülkemizi sömürü ve talanını sağlama bağlayan araçlardan biridir. Amerikan emperyalizmi, ülkemiz üzerindeki hegemonyasını üsler ve NATO aracılığıyla pekiştirmektedir. Görünüşte siyasi bağımsızlığa sahip olan Türkiye, bir yandan emperyalist tekeller tarafından sömürülmekte, diğer yandan NATO aracılığıyla, Amerikan emperyalizminin başını çektiği batılı emperyalist blokun askeri baskı ve denetimi altında bulunmaktadır. Üsler, Türkiye halkının emperyalizme karşı mücadelesinin karşısında bir baskı, sindirme ve tehdit aracı olarak durmaktadır.

Dünya çapında Sovyet sosyal-emperyalizmi ile hegemonya mücadelesinde bulunan Amerikan emperyalizmi, üsleri diğer süper devlete ve esas olarak da halklara karşı kullanmaktadır. Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'de iki süper devlet arasındaki rekabet çerçevesinde, Amerikan üsleri halkların kurtuluş mücadelesine karşı bir saldırı ve tehdit aracı o-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

HALKIN KURTULUŞU

Bütçeye karşı tavrı CHP'nin aynasıdır

CHP hükümeti daha önce 2. MC hükümeti tarafından hazırlanan 1978 Mali Yılı Bütçe Tasarısını, Bütçe Karma Komisyonuna aynen sevketti. Maliye Bakanı "Eski hükümetin hazırladığı bütçeyi esas aldıklarını" bildirdi. Gerçi bazı değişiklikler var ama, bunlara iyi bir örnek; MİT bütçesinin iki misline çıkarılması.

CHP'NİN "MUHALEFETİ" DE, "HALKÇILIĞI" DA, "DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ" DE SAHTEDİR.

CHP yönetiminin bu bütçeye karşı Kasım ayındaki tavrı ile şimdiki tavrı, onun gerçek niteliğini bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır.

1978 Bütçe Tasarısı 2. MC hükümeti tarafından hazırlandığı sırada CHP buna karşı muhalefet yürüttü. Bütçeyi ve hazırlanış biçimini "kıyasıya" eleştiriyor; bu bütçenin halk yararına olmadığını ve aynı zamanda kanuni dayanaktan yoksun olduğunu söylüyordu. O zaman bu bütçeye olumsuz oy, red oyu vereceğini açıklamıştı.

Bugün gelinen nokta, CHP'nin "halkçı" muhalefetinin sahteliğini ortaya koymuştur. Onun "muhalefeti" ancak halk kitlelerinin bilincini çarpıtmak ve uyuşturmak için bir araçtır.

Bir günlük burjuva gazetesinin yazarı şöyle yazıyor: "CHP'nin bu bütçeyi kabul etmesi doğrudur. Çünkü devletin bugün ihtiyacı olan bu bütçedir."

Gerçekten de öyle. Bütçe emperyalistlerin ve hakim sınıfların çıkarlarına göre hazırlanmıştır. Bütçe buhranın yükünü halka yüklemenin bütçesidir. Bu durumda CHP'nin "halkçılığı"nın da, "halk yararına bir düzen değişikliği"nin de ne olduğu daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Bütün bunların uyuşturucu sözlerden ibaret olduğu ve CHP hükümetinin faşist diktatörlüğün

Dev.Sa.7.Sü.8'de

CHP hükümetinin sözcüleri de halka yalan söylüyor

Kars gençliğinin anti-faşist mücadelesi durdurulamaz

12 Ocak günü Kars, anti-faşist gençliğin güçlü bir mücadelesine sahne oldu.

Faşist baskı ve terör Kars'ta da yoğunlaşmaktadır. Saldırılar daha çok devrimci potansiyelin yoğunlaştığı okullara yöneltilmekte, anti-faşist gençliğin mücadelesi durdurulmaya çalışılmaktadır. Ocak ayının ilk haftasında polis-faşist işbirliğiyle Sanat Okuluna bir saldırı düzenlendi. Öğretmenler dövüldü. Öğrenciler coplandı. Bu saldırı halkın geniş tepkisi ile karşılandı. Polis saldırılarının esas hedefi olarak Alpaslan Lisesi'ni seçmiştir. Bu lise üzerinde baskılar yoğunlaşmıştır. 11 Ocak günü polis-faşist işbirliği ile Alpaslan Lisesine bir saldırı düzenlenmiş ve birkaç öğretmen dövülmüş, bir öğrenci ise bıçakla yaralanmıştır. Aynı gün faşist Kars Valisi, öğretmenlerle yaptığı toplantıda ise "bu okullar komünistlerin yuvası olamaz" demiştir.

Bu baskı ve teröre boyun eğmeyen Kars gençliği 12 Ocak günü bir yürüyüş düzenlemiştir. 2500-3000 kişinin katıldığı bu yürüyüş, güçlü bir anti-faşist gösteri olmuştur. Vilayetin önüne kadar yürüyen gençler, daha sonra saygı duruşunda bulunmuş ve hep bir ağızdan devrim andı içmiştir. Yürüyüşçüler tam dağılmak üzere iken polis silah ve sopalarla saldırıya geçmiştir. Ancak kararlılıkları yürürken bile belli olan anti-faşist gençler, polise karşı koymuşlar ve mücadele etmişlerdir.

Olaydan sonra polis, gazetemizi de dağıtan YURT-DA dağıtım bürosunu basmış ve bir kişiyi gözaltına almıştır. Polis devrimcileri toplu olarak karakola götürmekte ve işkence etmektedir.

Kars'taki bu olaylardan sonra CHP hükümetinin

Dev.sa.7.sü.1'de

"Üç Dünya" teorisyenleri, Amerikan emperyalistlerini de "devrim cephesi"ne katıyor

Dünyada ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmeye devam etmesine paralel olarak, başlıca çelişmeler hızla keskinleşmekte, bu durum emperyalizmi dünya ölçüsünde çöküşe doğru götürmektedir. Emperyalistler arası çelişmelerin keskinleşmesi ve başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler ve işbirlikcilerinin hızla silahlanması, beraberinde, emperyalistlerarası yeni bir paylaşım savaşının şartlarını olgunlaştırmaktadır. Öte yandan, uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların ve ulusların emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvaziye ve yerli gericiliğe karşı sosyalist ve ulusal demokratik mücadelesi her geçen gün yeni boyutlar kazanmaktadır. Bütün dünyada devrim etkenleri hızla yükselmektedir.

Bugün yeni bir emperyalist savaşın kaynağı genel olarak emperyalizm, özel olarak iki süper devlet, Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleridir. Yeni bir dünya savaşının önüne geçebilmek, dünyayı yeni bir savaş tehlikesinden kurtarabilmek için, bugün, uluslararası proletaryanın ve dünya halklarının önündeki temel görev devrim yapmaktır. Uluslararası proletarya ve dünya halkları yeni bir emperyalist paylaşım savaşını bir devrimle önleyemedikleri takdirde, "emperyalist savaşı iç savaşa çevirme" yolunu izleyeceklerdir.

Yeni bir emperyalist savaş tehlikesine karşı ve emperyalist savaşı iç savaşa çevirme konusunda, devrimci proletaryanın en temel siyaseti budur.

Halbuki "Üç Dünya" teorisyenleri, bu temel Leninist ilkeyi bir tarafa terkederek, yeni bir savaş tehlikesine karşı "Üçüncü Dünya Ülkeleri" dedikleri yarı-sömürge ülkelerin egemen sınıflarına, "İkinci Dünya Ülkeleri" dedikleri bazı emperyalist devletlerin tekelci burjuvazisine dayanmakta ve proletaryaya ve halklara emperyalistlerin ve egemen sınıfların peşinden gitmelerini öğütlemektedirler.

Yeni bir emperyalist savaşın esas kaynağı olarak sadece Sovyet sosyal-emperyalizmini gösteren ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı "İkinci ve Üçüncü Dünyanın birliği"ni savunan ve pratikte bu siyasetin izleyicileri olan "Üç Dünya" teorisyenleri, bugün, "devrim cephesi"ne Amerikan emperyalistlerini de açıkça katmışlardır.

"Baş düşman olan Rus sosyal-emperyalizmine karşı dünya çapında mümkün olan en büyük ve en geniş cephenin kurulması" gerektiği çağrısını yapan "Üç Dünya" teorisyenleri, bu "cephe"nin içinde "Üçüncü Dünya, İkinci Dünya ve hatta Birinci Dünya içinde yer alan Birleşik Devletler"in yer alacağını söylemekte ve pratikte de bu yolu izlemektedirler.

"Üç Dünya Teorisi"ni savunanların ve teorinin sadık izleyicilerinin bundan farklı bir yere varabileceklerini zannetmek saf bir hayal olur zaten.

Hayatın somut pratiği ve proletaryanın ve dünya halklarının yükselen sınıf mücadelesi, "Üç Dünya Teorisi"nin sahte anti-emperyalist bir teori olduğunu her geçen gün doğrulamaktadır.

Proletarya ve ezilen halklar "Üç Dünya" teorisyenlerinin gösterdikleri yoldan giderek, bir emperyaliste karşı mücadelede diğer emperyalistlere dayanmayı şiddetle reddederek, yeni bir emperyalist savaşı devrimle önlemeye çalışmakta, bu olmadığı takdirde emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmeye hazırlanmaktadırlar.

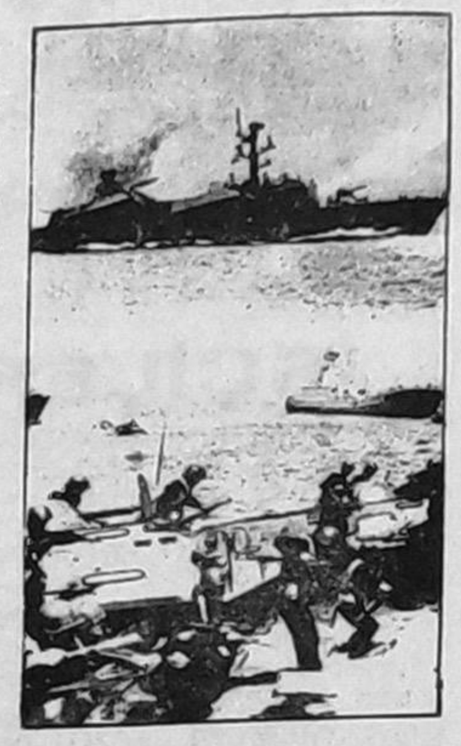
Gelişen sınıf mücadelesi "Üç Dünya" teorisyenlerini değil, Marksist-Leninistleri doğrulamaktadır ve doğrulayacaktır.

29 ARALIK 1977
TİRAN RADYOSU

SALT pazarlıkları, iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği'nin silahlanması

ABD ve Sovyetler Birliği, yayılmacı siyasetlerinin ve saldırgan hedeflerinin uygulanmasında askeri mekanizmalarını durmadan güçlendirmekte, nükleer silahların ve diğer kitle imha silahlarının cephaneliklerini artırmakta, kendi güdümlerindeki NATO ve Varşova Paktlarının saldırgan askeri bloklarını güçlendirmekte ve dünyanın dört bir yanında silahlar şakırdatmaktadır. İki emperyalist süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliği, bütün bu acil faaliyeti her türlü biçimlerle gizlemeye çalışmaktadır. Bu yüzden, hegemonya ve yayılma siyasetlerini gizlemek üzere çılgınca bir propaganda ve diplomatik kampanyaya katılmıştırlar. Hakim emperyalist ve sosyal-emperyalist çevreler barışçı propaganda için büyük bir yaygara koparmaktadırlar. Bunlara göre, dünya, bugün, gerginliğin azaltılması ve barış içinde birarada yaşamanın durumunda bulunmaktadır. İki süper devlet, Helsinki, Viyana, Cenevre, Belgrad ve diğer yerlerde uluslararası kurumları kurmuştur ve bu tipteki konferanslar, ve güldürüler düzenlemektedir. Bu tip kurumlara barış ve savaş, silahlanma ve silahsızlanma meselelerinin çözülmesinin sözde yüksek görevi yüklenmiştir. İki süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliği'nin demagojik organizmalarından bir tanesi de stratejik silahların sınırlandırılması hakkında görüşmelerdir. Sözkonusu görüşmelerin düzenlenmesi fikri, 1967 yılında meydana geldi. Fakat, bu görüşmelerin farklılığı, eski Amerikan başkanlarından L.Johnson ve Sovyet revizyonist elebaşılarından bir tanesi olan Kosigin arasında Vaşington ve Moskova diplomasisinin geniş bir faaliyetinden sonra, nihayet, 17 kasım 1969'da Helsinki'de süpürün sınırlandırılması hakkında görüşmelerin birinci aşaması yapıldı, o zamandan beri, emperyalist, sosyal-emperyalist elebaşılar, ve onların propagandası, bu Amerikan-Sovyet ittifakı hakkında büyük bir yaygara koparmışlardır. Bu ittifak, o zamanlar silahsızlanmaya doğru yeni bir büyük adım, nükleer silahların sınırlandırılması ve önlenmesine götürmek üzere, iyi iradenin bir ifadesi olarak nitelendirildi. Amerikan-Sovyet görüşmelerinin birinci aşaması 1972 yılının Mayıs ayında tamamlandı. Ve onun meyvesi, has hasa uzun görüşmelerden sonra, iki süper devletin elebaşıları Nikson ve Brejnev tarafından Moskova'da belgelerin imzalanmasıyla, sözde birinci SALT'ın ilk anlaşması meydana geldi. Bu belgeler büyük bir demagojik niteliğe sahiptirler. Bu belgeler, iki uluslararası baş jandarma için çok mükemmelleştirilmiş olan, diğerlerine karşı büyük üstünlük ve yeterli stokları yapılmış olan, bazı silahlar için harcamalardan kurtularak, silah yarışlarını yoğunlaştırmak için bir araçtır. SALT'ın ikinci aşaması 1972 kasım ayında başladı. Ve burada, bu pazarlıkların ikinci aşamasının devam edeceği yerin Cenevre olacağına karar verdiler. Oturumlar birbirini izlemiştir. Onların sayısı 200'e çıkmaktadır. ABD ve Sovyetler Birliği elebaşılarının yürüttükleri çeşitli seviyede her toplantıda SALT pazarlıklarına önemli bir yer ayrılmıştır. Ne var ki, her toplantıda boş sözlerden bahsedilmiştir. Stratejik silahların sınırlandırılması hakkındaki görüşmelerin bu meyve vermeyen durumu, iki süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliği'nin sözde bir ilkeye ulaştıkları hakkında demagoji yapmasını engellemiyordu. Bu demagojinin devamında ve stratejik silahların sınırlandırılmasının ikinci aşamasında görüşmelere yeniden başlamak üzere, Sovyet emperyalistlerinin diplomasisinin başı Gromiko, 1977 eylül ayında Vaşington'a gitmiştir. Moskova'nın görevlisi ve Amerikan emperyalizminin elebaşıları Carter ve şürekası tarafından pazarlık masasında ileri sürülen çeşitli meselelerden bir tanesi SALT görüşmelerinin geleceğiydi. Vaşington ve Moskova yetkilileri aralarındaki farklılıkları tasfiye etmek üzere görüşmelere sıkılmadan devam etmeye karar verdiler. Aynı zamanda iki taraf, zamanın geçmesine rağmen, eski birinci SALT görüşmesine saygı göstereceklerini açıkladı. Amerikan emperyalizminin ve Sovyet emperyalizminin temsilcileri Cenevre'de, sistemli bir şekilde, haftada üç defa veya daha fazla, bu demagojik pazarlıklar çerçevesinde sıra oturumlarına devam etmektedirler. SALT pazarlıklarının tarihi eskidir. Onların aşamaları ve oturumları birbirini izlemişlerdir. Fakat, bütün bu dönem içinde, iki emperyalist süper devlet arasındaki silah yarışının yoğunlaştırılması değişik olmuştur. İki süper devletin savaş bütçeleri, yıldan yıla onlarca milyar dolar ve ruble artırılmıştır. Bu bütçeler, 1969 yılından sonra 90 milyar dolar tutarını aşmış ve bu yıl da her iki süper devletin bütçesi 120 milyar dolardan fazlaya çıkmıştır. Bu dönem içinde çok çeşitli stratejik silah imal edilmiş ve denenmiştir. Örneğin birinci SALT anlaşmasını gerçekleştirmesine rağmen Amerikan emperyalistleri, Nim-Yorkmen-şate nükleer başlıklı çeşitli füzelerin imal edilmesini süratle sürdürmektedirler. SALT pazarlıkları, Carter'ın Nötron bombasının imali için Amerikan Kongresinden yeni bir fon istemesini engelleyememişlerdir. Nötronlu bombanın ABD tarafından denenmesi, sözde stratejik silahların sınırlandırılması hakkındaki görüşmelerin yürütüldüğü sırada yapılmıştır. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise, son zamanlarda saldırgan askeri mekanizmayı, 200 yeni uluslararası balistik füzesiyle donatmış ve hava kuvvetlerine nükleer silahları taşıyabilen 25 Bak Fayre uçak eklenmiştir. Gerçek iki süper devletin iddia ettiği gibi, silah yarışının durmadığını, fakat onun, daha da yoğunlaştığını göstermektedir. Enver Hoca Yoldaş AEP 7. Kongresinde şunu belirtmiştir:

"Süper devletlerin yürütmekte olduğu silahsızlanma kampanyası, tasarladıkları korkunç planlar ve tertipler, yıllardır süregelmekte olan konferanslar ve görüşmeler, kendi silahlanmalarını gizlemeyi amaçlayan bir hile ve sahtekarlıktır. Onların amacı, diğer halklar ve devletleri, ABD ve Sovyetler Birliği'nin sahip oldukları nükleer ve modern silahlar tekelini kabullenmeye ve onaylamaya ve bu iki süper devletin denetimsiz ve sınırsız bir şekilde silahlanarak, kitle imha silahlarının teknolojisini aralıksız olarak mükemmelleştirme haklarını kabullenmeye zorlamaktadır. SALT pazarlıkları devam etmektedir. Bu pazarlıklarla iki süper devletin temsilcileri, sözde stratejik silahların sınırlandırılması hakkındaki çabaları için büyük bir yaygara koparmaktadırlar. Bu süslemelere rağmen bu pazarlıkların niteliği her zaman aldatmaca olacaktır. İki süper devlet, silahsızlanma, ve bu yönde hiç bir çaba göstermek üzere düşünmemektedir. Çünkü, silahlanma, emperyalist devletler olarak, günlük faaliyetlerinin temelinde ve onların yayılmacı ve hegemonyacı siyasetlerinde yatmaktadır.

İki süper devlet "silahsızlanma" gaftası altında azgınca silahlanıyor.

İRAN'DA FAŞİST ŞAH DİKTATÖRLÜĞÜ YENİ KATLİAMLAR DÜZENLİYOR

İran emekçi sınıflarının emperyalistlere, İran komprador burjuvazisine ve feodal toprak ağalarına karşı, devrimci-demokratik mücadelesi her geçen gün yükselmekte, yeni boyutlar kazanmaktadır.

Ortadoğu'da Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarının bekçi köpeklerinden biri olan faşist Şah rejimi bir yandan çılgınca silahlanırken, bir yandan da İran halkının mücadelesini kan ve ateşle boğarak iktidarını sağlamlaştırmaya çalışmaktadır.

İran komprador burjuvazisinin ve feodal toprak ağalarının faşist Şah diktatörlüğü, bunun için onbinlerce öğrencinin okuduğu okulları kapatmakta, bu yolla emekçi halk gençliğinin devrimci-demokratik mücadelesini engellemeye çalışmakta, bunun yanı sıra kitle mücadelelerini vahşice bastırarak onlarca emekçiyi katletmektedir.

Faşist Şah rejimi öğrenci gençliğin giderek boy atan ve yaygınlaşan mücadelesini engellemek ve öğrenci gençliğin birliğini bozabilmek amacıyla 15 Ocak'ta Tahran'ın ikinci büyük üniversitesi olan ve yaklaşık on bin öğrencinin okuduğu Aryamehr Üniversitesini kapatmıştır.

Öte yandan polisin dini gösteri yapan kişilerin üzerine ateş açarak 70 kişiyi öldürdüğü ve yüzlercesini de yaraladığı bildirilmektedir.

7 Aralıkta kurulan İnsan Hakları Örgütü, yaptığı açıklamada, İran'ın 160 kilometre güneyindeki Kom Bölgesinde polisin dini gösteri yapan bir kalabalığın üzerine ateş açtığı ve 70 kişiyi katlettiğini bildirmiştir. Bu durum geçtiğimiz günlerde İran'ı ziyaret eden Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim'a da bildirilmiştir.

Dini gösteri yapan insanları dahi katledecek kadar azgınlaşan faşist Şah rejimi, bugün İran'ı işkenceler ve zindanlar ülkesi haline getirmiştir. Emekçi halk kitleleri üzerinde estirilen faşist terör bugün doruk noktasına varmıştır; İran zindanlarında yüz bini aşkın siyasi tutuklu vardır.

Bunun yanı sıra İran komprador burjuvazisi ve feodal toprak ağaları İran emekçi sınıflarına karşı ekonomik saldırıyı yoğunlaştırarak, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi halk üzerindeki ekonomik sömürü ve soygunu artırmışlardır. Bütün dünyada olduğu gibi, İran'da da İran egemen sınıfları, buhranın çözümünü, ekonomik buhranın bütün yükünü zamlar ve vergiler yolu ile İran emekçi sınıflarının omuzlarına yükleyerek sağlamaya çalışmaktadır.

İran egemen sınıfları, bir yandan İran emekçi sınıfları üzerindeki ekonomik ve siyasi baskıları artırırken, bir yandan da İran'ı Amerikan emperyalistlerinin sömürü ve soygununa daha fazla açmaktadır.

Bütün dünya halkları ve uluslararası proletarya, İran halkının ve proletaryasının devrimci-demokratik mücadelesini kayıtsız şartsız ve sonuna kadar desteklerken, Üç Dünya teorisyenleri, yandaki ibarelerden de görüleceği gibi, İran komprador burjuvazisini ve feodal toprak ağalarını anti-emperyalist, "iki süper devlete karşı" olarak göstermekte ve İran Şah'ına, İran faşist diktatörlüğüne övgüler düzmektedirler.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi" sadece teorik gerçekler karşısında değil, aynı zamanda pratik gerçekler karşısında da iflas etmektedir.

Bugün bütün halklar ve ezilen uluslar oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin gerçek özünü, kimlere hizmet ettiğini açık ve net bir şekilde görebilmektedir artık. Bugün İran proletaryası ve milyonlarca İran halkı üç dünya teorisyenlerinin ortaya koyduğu karanlık yolu izleyerek, boynunu kuzu kuzu İran faşist cellatlarının önüne uzatmamakta, tersine Marksizm-Leninizmin ışıklı yolunu izleyerek emperyalistleri kovmak, İran komprador burjuvazisinin ve feodal toprak ağalarının faşist-feodal diktatörlüğünü yerle bir etmek için kitleler halinde mücadeleye atılmaktadır.

Zafer elbete ki, İran proletaryasının ve milyonlarca İran halkının olacaktır.

Artık,
gece aklın hızına
yetişemez
Çeperleri çatladı
çatladı o derinliğin
Bak; kaç kişiyiz
Cellatların
döktükleri kan
kendilerini boğacak
İşte bir marşta beni
çarpan, çarptıran,
koşturan bir kaç kelime

"Düşman derinden
yaraladı seni,
Ama sen düşmedin,
Dimdik, selvi gibi...
Senin gibilerine
mahsustu
Dimdik ölmek."

«Üç Dünya» teorisyenleri İran hakkında ne diyorlar?

"Şehinşah Muhammed Rıza Pehlevi'nin önderliği altında, Batı Asya'da kaya gibi duran İran, ulusal bağımsızlığını pekiştirme ve devlet egemenliğini koruma siyasetinde ve ulusal ekonomiyi geliştirmede olumlu başarılar göstermiştir."

"...İran geçmişte, sömürgecilik ve emperyalizmin yağmasına uğramıştır. Bugün ise, ilk görevi olarak, iki süper devletin korkunç hayasızlığına karşı ulusal bağımsızlığın ve devlet egemenliğinin güçlendirilmesi durumuna sahiptir."

"Şehinşah Pehlevi, son Mart ayında yaptığı bir konuşmada, İran'ın savunma politikasını izlemeye devam edeceğini ve bu politikanın İran için, bugün ve gelecek yıllar için doğal politika olduğu noktası üzerinde ısrarla durmuştur."

"Son yıllarda İran ülke gençliğinin eğitiminde önemli adımlar atıldı. Askeri eğitim kurumlarında, savaşta ulusal savunmalar için araştırmalar yapılıyor. Anayurt savunması için ve yabancı saldırıya direnmek için bir direniş birliği kuruldu."

"Şehinşah Pehlevi, geçen yıl Ağustos ayında ülkenin kuzey sınırlarında yaptığı bir inceleme gezisinde, İran'ın saldırganlığa karşı şiddetle direneceğini herhangi bir saldırganın İran'a elatmasının karşılıksız kalmayacağını açıkladı."

"Hint Okyanusu'nda bir kıyı ülkesi olarak İran, Hint Okyanusu'nun bir barış bölgesi ve okyanusun sorumluluğunun kıyı ülkelerin sorumluluğu altında olduğu ve iki süper devletin bu bölgeye karışması hakkı olmadığı görüşünü daima benimsemiştir. Her nasılsa, iki süper devlet olan Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler, Hint Okyanusu sahil ülkelerine danışmadan, kendi aralarında, geçen Haziran ayında Moskova'da Hint Okyanusu sorunu üzerinde görüşmeler yaptılar. Bu ters davranış İran kamuoyu tarafından sert bir şekilde mahkum edildi. (...)

"Ulusal bağımsızlığı ve devletin egemenliğini korumada , İran, ulusal savunmasını güçlendirirken, ülkeyi daha güçlü hale getirmek için, yerel doğal kaynakları tam değerlendirerek, enerjik bir şekilde ulusal ekonomisini geliştirmede çaba harcıyor."

1977 yılı halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin yaygınlaşması ve yoğunlaşması yılıdır

1977, eski ve yeni sömürgeciliğe karşı, emperyalist baskılara karşı, birinci planda da tüm dünya halklarının en tehlikeli düşmanları, en büyük sömürücü ve uluslararası jandarmalar olan iki süper devlete -ABD ve Sovyetler Birliği- karşı, yabancı emperyalistlerle binbir bağı olan yerli gerici burjuvaziye karşı, gerici faşist rejimlere karşı, birçok ülkedeki feodal kalıntılara karşı yöneltilmiş olan keskin mücadeleler, haklı devrimci mücadeleler yılıydı.

Ezilen ve köleleştirilmiş halkların özgürlük için sürdürdükleri mücadeleleri bastırmak için gerici güçlerin ateş ve kılıçla uyguladığı şiddet ve terör, bu hareketlerin ileriye doğru gelişmesini durduramadı. Geçen yıl vukubulan eylemlerin sayısı, bir yıl öncekilerden daha fazladır. Zimbabwe, Namibya ve Azanya halkları, ırkçı rejimlere ve ırk ayrımı politikasına karşı yoğun bir mücadele sürdürdüler. Zimbabweli yurtseverler, ülkenin kuzey ve kuzey-doğu bölgesinde 20 bin mil karelik bir bölgeyi kontrolleri altında tutmalarının yanı sıra, ülkenin diğer kısımlarında da Salisbury (Rodezya'nın başkenti)'nin ırkçı güçlerine karşı saldırılarını sürdürmektedirler. Zimbabweli yurtseverler, ekim ayına kadar 273 gözüpek eylem yapmışlardır; oysa tüm 1976 yılı boyunca Smith'in ırkçı birliklerine karşı gerçekleştirdikleri askeri eylem sayısı 226 idi. Namibya'da yurtseverler, ırkçı rejimin liderlerine karşı giriştikleri mücadele sırasında, geçen yılın ilk yarısında yaklaşık 800 ırkçı askeri öldürdüler; düşmanın 90 askeri aracını tahrip ettiler. Çeşitli cinsteki 30 uçağı ve 6 düşman üssüne zarar verdiler. Sonuç olarak onlar, ülkenin hem kuzey ve hem de kuzey-batısındaki bazı bölgeleri kontrolleri altında bulunduruyorlar ve stratejik Kapriv bölgesi de dahil olmak üzere Namibya'nın diğer bölgelerindeki askeri eylemlerini yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Azanya halkı da Vorster rejimine karşı direnişini yoğunlaştırmıştır. Onlar ırkçılığa karşı kitle gösterilerinin yanı sıra, özellikle de Pretoria ve Johannesburg gibi büyük şehirlere karşı askeri eylemlerini yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Afrikalı yurtseverlerin silahlı mücadelelerinin yoğunlaşması, ırkçı hakimiyetlerini pekiştirmek için, oradaki uşaklarıyla birlikte emperyalist güçler tarafından sürdürülen, çok sayıda entrika ve planın en iyi reddedilme yoludur. WAFA ajans haberlerinin raporlarına göre, Filistinli yurtseverler, eylül ayının sonuna kadar, İsrail saldırganlarının askeri birliklerine ve üslerine karşı, 150 gözüpek eylem gerçekleştirmişler, hem maddi, hem de insan olarak onların büyük kayıplar vermesine sebep olmuşlardır. 1976'nın ekim ayından, 1977 yılının eylül ayına kadar geçen bir yıllık dönem içinde, Taylandlı yurtseverler 700 savaş verdiler. Bu da ülkenin çeşitli yerlerinde bir yıl önce verilen savaş sayısından 250 fazladır. Onlar, 3500 düşman askerini saf dışı bırakmışlardır. Bu da, önceki dönemdekinden 1153 daha fazladır. Doğu Timorlu yurtseverler ise faşist Jakarta rejiminin işgalci birliklerine karşı sürdürdükleri iki yıllık keskin savaş sırasında 20 bin düşman askerini öldürdüler. Onlar, ülkenin yüzde seksenbeşinden daha fazla bir kısmını kontrolleri altında bulunduruyorlar. Diğer ülkelerde de, yerli gericiliğe ve yabancı müdahalelere karşı aynı yoğunlukta mücadeleler sürdürülmektedir.

Geçen yılın özelliği de, Filipinler, Nikaragua vs. gibi diğer ülkelerde de gerici ve emperyalizm yanlısı rejimlere karşı silahlı halk mücadeleleri alevlerinin yaygınlaşma yılı olmasıydı. Bunlar, ezilen halkların, özgürlük ve bağımsızlıklarının, düşmanlar ve gerici güçler tarafından sağlanamayacağını, ancak, silahlı mücadele yoluyla kazanılacağını anlamalarını sağlayan başka tecrübelerdir. Diğer yandan, onlar, geçen yıl kurtuluş için sürdürülen mücadeleler içinde halk savaşının, ulusal kurtuluş için muzaffer bir strateji

Dev.Sa.7.Sü.7'de

ALÇAKÇA KATLEDİLMELERİNİN 57. YILINDA

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını anıyoruz

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının yiğit savaşçıları Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve 13 yoldaşı, bundan 57 yıl önce, 28-29 Ocak 1921 günü, Kemalist burjuvazinin sinsice kurduğu ve köpeklerine ta Kars'dan itibaren adım adım uygulattırdığı tuzak sonucunda, Karadeniz'de Sürmene açıklarında hunharca katledilmişlerdi.

Mustafa Suphi yoldaş, Türkiye işçi sınıfının ilk önderi; ve O'nun III. Enternasyonal'in Türkiye kolu olarak 10 Eylül 1920 de kurduğu Türkiye Komünist Partisi ve Parti'nin ilk Kongresi, Türkiye işçi sınıfının önder örgütünün yaratılmasında, uluslararası komünist çizgiye bağlı, revizyonizme, oportünizme ve Troçkizme karşı bir partinin inşasında atılmış ilk ciddi ve önemli adımdı.

Parti, kuruluşunun hemen sonrasında başta Mustafa Suphi yoldaş olmak üzere en önemli önderlerini kaybetti. Bu parti için büyük bir darbe oldu. Mustafa Suphi yoldaştan sonra partinin başına geçen Şefik Hüsnü, O'nun çizgisini devam ettiremedi. Şefik Hüsnü, Mustafa Suphi'nin devrimci çizgisini kararlılıkla izlemek yerine, partiyi adım adım sağ oportünist bir çizgiye götürdü. Sağ oportünist, sınıf işbirlikçisi bir çizgiyi sistemleştirdi. 1940'larda parti bütünüyle reformist, oportünist bir aydın kulübü haline geldi.

Yakup Demir haininin revizyonist çizgisi bu temel üzerinde partiye hakim oldu. Parti, siyasi çizgisine uygun bir örgütsel çizgi ve çalışma tarzı izlediğinden 1951 de geniş çapta tasfiye edildi. Revizyonist hainler, kurtuluşu yurt dışına kaçmakta buldular ve Doğu Almanya'da sahte T"K"P"ni kurdular. Onlar bugün Mustafa Suphi'nin mirascısı ve O'nun TKP'sinin devamı olduklarını iddia etmeye yeltenmekteyseler de en başta revizyonist, sosyal emperyalizm uşağı ve işçi sınıfı düşmanı çizgileri bunu yalanlamaktadır. Onların bu tavrı Mustafa Suphi yoldaş'ın prestijinden sahtekarca faydalanmaya çalışarak, işçi sınıfı düşmanı yüzlerini gizlimek isteklerinden kaynaklanmaktadır.

Şefik Hüsnü'nün sağ oportünist çizgisi uzun süre ülkemizde işçi sınıfı hareketine, sol harekete hakim oldu. Onun anti-Marksist tezleri 57 yıldır çeşitli kılıklar altında sürüyor. PDA oportünizmi ve Mihri Belli oportünizmi bu çizginin devamıydılar. Bugünkü Halkın Sesi-Aydınlık revizyonizmi de bu çizginin dolaysız bir devamıdır.

Ta ki, 1975'lere gelene kadar!

Bu yıllarda proleter devrimciler ülkemizde proletarya partisinin kuruluşuna ve inşasına temel teşkil edecek olan programın, bir yönüyle de, 57 yıllık sağ oportünizmin eleştirisi temeli üzerinde ortaya konacağını tespit ettiler. Sağ oportünizme ve sınıf işbirliği çizgisine karşı mücadeleye giriştiler.

Bugün ülkemizde proleter devrimciler, Mustafa Suphi'nin ve işçi sınıfının üzerinde Marksizm-Leninizm yazan kızıl bayrağını yükseklere kaldırmakta ve Parti inşası yolunda adım adım ilerlemektedirler.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden, Marksizm-Leninizme sıkıca sarılan ve ülkemizdeki bütün proleter devrimcileri birleştirerek sağ oportünizme, revizyonizme ve Troçkizme karşı mücadele içinde parti inşası yolunda ilerleyenler, Mustafa Suphi yoldaşın ve O'nun partisinin gerçek mirasçılarıdırlar.

XXX

İşçileri ve köylüleri dış düşman emperyalistlere karşı olduğu gibi içteki düşmanlarına karşı da mücadeleye çağıran ve kurtuluşun ancak bu yolla olacağını bildiren Mustafa Suphi'nin tersine; Şefik Hüsnü'nün başında bulunduğu TKP'nin yayın organı Orak Çekiç'in 6. sayısı şöyle yazıyordu: "İrticaın başında Şeyh Sait değil, derebeylik duruyor; İrticaa karşı mücadelesinde halk hükümetledir." Aynı derginin 7. sayısında ise şunlar yer alıyordu: "Arkadaş, kara kuvvet bizim de, burjuvazinin de düşmanıdır. Biz herşeyden evvel bu düşmanı yenmeliyiz; burjuvazi ile de kozumuzu ayrıca paylaşırız."

Şefik Hüsnü çizgisi, bu sözlerle milli burjuva-feodal önderlik sonucu ulusal devrim aşamasında çakılıp kalan devrimin bu önderlik altında daha sonraki kaçınılmaz gelişmesi olan, ülkemizin işçileri, köylüleri, emekçi halkı ve ezilen ulus ve milliyetleri üzerindeki ağır baskı, zulüm ve sömürü siyasetini onaylıyordu. Şefik Hüsnü çizgisi, işçi ve köylüleri burjuvaziyi ve "büyük insan"ı "mümtaz şahsiyetleri" desteklemeye çağırıyordu.

"Sosyalizme ve gerçek adalete kavuşmayı" işçilerin ve köylülerin mücadelesinin sonucu olarak gören Mustafa Suphi'nin tersine Şefik Hüsnü demokrasiyi daima burjuvaziden ve ya onun bir kliginden bekliyor ve her yeni dönemde işçi sınıfını burjuvazinin bir kesiminin kuyruğuna takmanın teorisini yapıyordu.

T"K"P'li sosyal-faşist hainlerin yanı sıra, Halkın Sesi-Aydınlık oportünistleri de Mustafa Suphi'nin ve O'nun TKP'sinin mirasçısı olduklarını söylerler. Hayır!

Halkın Sesi- Aydınlık, "Şefik Hüsnü'nün hayatı, Marksizm-Leninizme bir ömür boyu sadık kalabilmenin tarihidir. O, Marksizm-Leninizm davasına sıkıca sadıldı" derken de; "Şefik Hüsnü devrimin bütün temel meselelerinde sağlam, Marksist bir tutum aldı" derken de ve onun Mustafa Suphi'nin çizgisini devam ettirdiğini söylerken de, Marksizm-Leninizmin yerine sağ oportünizmi geçirmeye çalışmaktadır.

Halkın Sesi- Aydınlık revizyonistleri, "Şefik Hüsnü'nün proleter devrimci yolundan yürüdüklerini" söylerken gerçeği ifade ediyorlar. Doğrudur; onlar Mustafa Suphi'nin, O'nun kurduğu TKP'nin ve Marksizm-Leninizmin değil, Şefik Hüsnü çizgisinin, sağ oportünizmin ve sınıf işbirliğinin mirasçısı ve izleyicisidirler.

Devrimi değil, sınıf işbirliğini savunan "Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları olarak da aynı çizgiden yürümektedirler.

XXX

Halkın Yolu yazarları da geçmişte çeşitli meselelerde bir "ara" yer keşfetme çabaları içindelerken, ortayolcu çizgilerine uygun olarak Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin, sol hareketin tarihini çarpıttılar. Şefik Hüsnü'ye payeler verdiler. Onu büyük Marksist-Leninist ve proleter devrimci ilan ettiler. Onlar o zaman da sağ oportünizmin bayrağını Halkın-Sesi Aydınlık'ın elinden almak istiyorlar, "Aydınlık Şefik Hüsnü'nün mirascısı olamaz" diyorlardı. Şefik Hüsnü'nün sağ oportünist çizgisini Marksizm-Leninizm olarak sunmaya çalışıyor ve "Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü (abç) önderliğindeki TKP, Leninizmin bayrağını yükseltmiş bir proletarya partisidir" diyorlardı. Şefik Hüsnü'nün gerçek temsilcileri ve mirasçılarının kendileri olduğunu söylüyor, Halkın Sesi-Aydınlık oportünistlerine çatıyorlardı.

Tıpkı şimdi alttan alta oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin gerçek izleyicilerinin kendileri olduğunu ve Halkın Sesi-Aydınluk'ın "tekelini kıracaklarını" söyledikleri gibi.

Halkın Yolu yazarları da "Biz Suphi'nin Yürüdüğü Yoldan Yürüyoruz" diyorlar. Ama aksine, gerçekte Mustafa Suphi'nin değil, Şefik Hüsnü'nün yolundan yürümekte ve bugün tıpkı Şefik Hüsnü gibi sağ oportünizmi ve sınıf işbirliği çizgisini izlemektedirler. Halkın Yolu, taraftarlarını bu çizgiye doğru çekmek için sinsi demagojik kampanyalar yürütmekte, "Halkın Yolu içindeki iki çizgi mücadelesinde", bu çizginin izleyicileri olarak mücadele etmekte, taraftarlarına bu çizgiyi "empoze etmeye" çalışmaktadırlar.

Şefik Hüsnü demokrasiyi hep hakim sınıflardan veya onların bir kesiminden beklemiş ve işçi sınıfını şu veya bu kesimin kuyruğuna takmaya çalışmıştı. Bugün Halkın Yolu yazarları da sağ oportünist, karşı-devrimci, anti-Marksist ve sahte anti-emperyalist "Üç Dünya Teorisi"ni savunmakta ve devrimi hakim sınıflardan beklemektedirler. Onlar da bu teori yoluyla işçi sınıfına sınıf işbirliğini aşılamaya çalışmaktadırlar.

Hayır! Halkın Yolu yazarları da Mustafa Suphi'nin ve O'nun TKP'sinin mirasçısı olamazlar.

Mustafa Suphi şöyle diyordu: "Komünist Partisi için memlekete musallat olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içte halkın sırtından geçinen yağmacı asalak sınıfları da hazır yiyicilik halinden çıkarıp yumruk altında çalıştırmak da o derece esaslı bir görevdir. Bu iki noktanın sağlanması iledir ki, Komünist Partisi ezilen işçi ve köylü halka karşı hizmetini yapmış ve sınıf farkları ortadan kalkarak sosyalizme ve gerçek adalete kavuşmuş olacaktır." (abç)

Sağ oportünizmin ve sınıf işbirliğinin bugünkü biçimi olan "Üç Dünya Teorisi"ni savunan Halkın Yolu yazarları ise, bu teoriye uygun olarak demokrasiyi, devrimi, sosyalizmi hakim sınıflardan beklemekte, "Üçüncü Dünya" adı altında, komprador burjuvazi ve toprak ağalarını, Giezel faşistini, İran Şahı Pehlevi celladını, Demirel ve Türkeş'i, Koç ve Sabancı'yı vb. anti-emperyalist güçler, dünya devriminin temel güçleri ilan etmekte ve bunlara karşı bir devrimi yasaklamaktadırlar. Bu karşı devrimci düşünceleri taraftarlarına ve işçi sınıfına sinsice kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

Onlar aynı şekilde, dış düşmanları da "dostlar" haline getirmekte, ve "İkinci Dünya" dedikleri Avrupalı emperyalistlerle ve hatta-daha tehlikelisine, savaşın esas kaynağına karşı- Amerikan emperyalistleriyle dostluğu ve ittifakı savunmaktadırlar.

Hayır! Onlar Mustafa Suphi'nin fikirlerinin ve O'nun kurduğu TKP'nin mirasçısı ve izleyicisi olamazlar.

"Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi" kılıfı altında taraftarlarına sinsice yeniden benimsetmeye çalıştıkları "Üç Dünya Teorisi"ne karşı; "Üçüncü Dünya, dünya devriminin temel gücüdür." safsatasıyla faşistlerin, Şahların, ağa ve beylerin anti-emperyalist devrimci güçler olarak ilan edilmesine karşı gerekli cevabı Mustafa Suphi de vermektedir:

"Amele ve Rençper Kardeşler!

Bütün bu kanlı, felaketli davranışlardan aldığımız öğüdü hiç bir zaman akıldan çıkarmayınız. Unutmayınız ki, siz hayır ve selamete sizlerin şimdiye kadar sırtınızdan geçinen zalim ve hazır yiyici ağalar, paşalar, kalın enseli çorbacılar eliyle kavuşamazsınız." (abç)

Halkın Yolu yazarları "proleter devrimcilerin birliği temelinde proletaryanın devrimci partisi yeniden inşa olacak" (Halkın Yolu sayı 47) derken de, herhalde, Mustafa Suphi'nin TKP'sini değil, bugün savundukları "Üç Dünya Teorisi"ne de uygun olarak, Halkın Sesi-Aydınlık oportünistleri ile birleşmeyi ve Şefik Hüsnü'nün Partisi'ni yeniden inşa etmeyi kastetmektedirler.

XXX

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının anısı bugün hala yaşamaktadır. Proletarya'nın üzerinde Marksizm-Leninizm yazan kızıl bayrağı bugün yine yükseklerdedir. Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden, bütün proleter devrimcileri Marksizm-Leninizm bayrağı altında toplayarak parti inşası yolunda kararlı adımlarla ilerleyenler Mustafa Suphi yoldaş'ın ve O'nun Partisinin gerçek mirasçısı, aynı davanın bugünkü savaşçılarıdırlar.

İskenderun'da sosyal-faşistlerin ve reformistlerin işçi düşmanlığı

Disk içindeki bazı sendikaları işgal eden sosyal-faşist hainler işçilerden kestikleri aidatlarla balolar, partiler düzenleyip altlarında özel otolarla Rusya'da, Bulgaristan'da tatil yapıp ağalıklarını sürdürürken, şanlı DGM direnişlerinde işten atılan yiğit işçiler açlığa mahkum ediliyor. Birçok yerdeki direnişlerde yasal olmadığı gerekçesiyle, direnişlere sahip çıkmamış, işçileri açlığa terketmiştir. Bu sosyal-faşist hainler son olarak da aynı oyunları İskenderun'da As Filitre işçileri üzerinde oynamışlardır.

As Filitredeki olayları değerlendirebilmek için yakın geçmişe dönüp bakalım. Daha önce As Filitre ve Fil Filitrede yetkili Fil-İş adlı sarı sendika bulunuyordu. İşçiler bir müddet sonra Fil-İş yöneticilerinin niteliğini anlayınca 30-40 işçi Maden-İş'e giderek kendilerini örgütlemeleri ni istediler. Küçük işyeri gerekçesiyle geri çevrildiler. 6 Şubat 1977 tarihinde sendika yönetimini değiştiren işçiler, sosyal-faşistlerin de etkisiyle 3 ay sonra Maden-İş'e iltihak ettiler. Maden İş'i devrimci bir sendika sanan işçiler kısa zamanda yanıldıklarını anladılar. 12.9.1977 tarihinde işverenin enerji kısıtlamasını bahane ederek, Vardiya değiştirmesine karşı As Filitre işçileri direnişe geçti. İşçilerden habersiz Maden-İş İkinci Bölge Temsilcisi patronla anlaşarak direnişi kırdı. 5.12.1977 tarihinde işçiler servis isteğiyle direnişe geçtiler. Daha sonra patron vardiya değişikliği yaparak işçilerin servis isteğini önlemeye çalıştı. Fakat 54 işçiyi işten atmak istemesi üzerine işçiler direnişi devam ettirdi. Maden-İş yetkilisi İbrahim Kalyoncu işçilere şöyle diyordu: "Bu yaptığınız kanunsuzdur, fakat aç da kalsak susuz da kalsak sonuna kadar sizinle beraberiz" bir hafta sonra da "biz sorumlu değiliz, size de hiç bir maddi yardımda da bulunamayız" diyerek direnişin kırılmasını istedi. Direniş sırasında İGD'li sosyal-faşistler işverenden iş istediler. Hatta bir tanesi direnişin sürmesine rağmen işbaşı yaptı. İşçilerin itirazı üzerine sendika yetkilileri o bizdendir diyerek onun işbaşı yapmasını sağladılar. Son olarak da 20 işçinin işten atılmasını onaylayan bu sosyal-faşist sendika ağaları resmen direnişi kırdılar. İskenderun Belediye Başkanı Sabri İnce'nin işçilerin yeniden işe alınması için işverenle ve sendikayla görüşmesinde işveren ve sendika yetkilileri şöyle diyorlardı: "Biz karşılıklı olarak anlaştık; bunlar (atılan işçiler) maocu oldukları için atıldılar. Bunların geri alınmasına imkan yok"

Bu olay bile tek başına reformistlerin ve sosyal-faşistlerin işçi düşmanı olduklarını, ve aralarındaki bütün çelişmelere rağmen bu temelde birleştiklerini göstermeye yeter.

ADANA MENSA FABRİKASI İŞÇİLERİ:

«İşçiler Sendika Yönetimine şiarını mutlaka hayata geçireceğiz»

Adana'da kurulu 1500 kişinin çalıştığı TEKSA ve 800 kişinin çalıştığı MENSA fabrikaları işçileri, Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikası Yeşilova Şubesine üyedirler. Sendikamızdaki gelişmeler şöyledir:

Bir dönem önce sendikamız Şube Başkanı Abdullah Esen adlı bir faşistti. Onun döneminde işçiler üzerindeki yoğun baskı vardı. Sömürü had safhaya varmış, tepki gösteren işçiler sendika- patron işbirliği sonucu işten atılıyorlardı. Faşist Abdullah Esen, patron uşağı yüzünü artık gizlemiyor, açıktan açığa kendisine karşı çıkan işçileri işten atacağını söylüyordu.

Faşist Abdullah Esen yönetiminin saltanatına son verme düşüncesi tüm işçilerin talebi haline gelmişti. Bazı işçilerde de kendiliğinden gelme bir DİSK taraftarlığı doğmuştu. O dönem bu fabrikalarda çalışan çok az sayıdaki proleter devrimci, doğru bir önderlik yürütememişlerdir. İşçilerdeki bu kendiliğinden gelme anti-faşist potansiyel, esas olarak reformist ve herkesle çok rahat uzlaşan Mehmet Özerkan'ın peşine takıldı.

Mehmet Özerkan, muhalefet adayıydı. Muhalefet hareketi çok hızlı bir şekilde gelişiyordu. Proleter devrimciler, Halkın Sesi oportünistleri, sosyal-faşistlerin etkisindekiler ve reformistler muhalefet hareketi içinde yer alıyorlardı. Mehmet Özerkan her tarafı idare etmeye çalışıyordu. Bazen Halkın Sesi taraftarı oluyor, bazen devrimci görünmeye çalışıyor, bazen de sosyal-faşistlerin desteğini kaybetmemek için "kazanırsak, topluca işçileri DİSK'e götüreceğim" diyordu.

Birinci seçim, anti-demokratik baskılar sonucu kaybedildi. İşçiler direndiler, kararlıydılar. Tekrar olağanüstü kongre için imza toplandı. İkinci seçimde Mehmet Özerkan başkan seçildi. Mehmet Özerkan ilk günlerde havalı havalı dolaşıyor; bol bol palavra atıyordu. Seçimden önce, kazanırsam topluca DİSK'e geçeriz diyerek, o dönemdeki DİSK'in sosyal-faşist yönetimini teşhir ettirmediğinden işçilerde DİSK'e geçme eğilimi ağırlık kazanmaktadır. Mehmet Özerkan, seçimlerde genel olarak proleter devrimcilerin desteğini aldığından ve devrimci geçindiğinden, gerçek gerici yüzünü gizleyebilmekte, doğrudan doğruya AP'li olduğunu söyleyememektedir. Bu yüzden de Halkın Sesi oportünistlerinden olduğunu açıklamıştır. Bunun üzerine işyerindeki birkaç tane Halkın Sesi sempatizanı ve dışardaki oportünistler sendikaya dolmaya başladılar. Başkan, Semra isimli bir iflah olmazı uzman olarak yönetim kurulundan habersiz işe aldı. Seminer verdirtmeye kalkıştı. İşçilerin tepkisi sonucu çıkarmak zorunda kaldı.

Mehmet Özerkan, bir ara lumpenlik sonucu fabrikada havaya silah sıkmaktan tutuklanarak cezaevine kondu. Cezaevindeyken işçiler aralarında para toplayarak Mehmet Özerkan'ı beslediler. Muhalefet çalışmalarında da masrafları işçiler karşılıyordu. Önceleri biraz demokrat olan Özerkan, Halkın Sesi hainlerinin yardımı ile iyice gericileşti.

Koltuğunu kaybetmemek için giderek Genel Merkezdeki gerici AP'li Şevket Yılmaz ve yandaşları ile işbirliğine kalkıştı. Uyarıldığında; "sosyal-faşistlerle mi işbirliği yapalım, onu mu istiyorsunuz. Hem Genel Merkez gerici, biz burada devrimci çalışma yaptığımızda şubeyi feshederler, onun için biz onlara uymak zorundayız" diyerek yüzündeki demokrat maskesinin altındaki gerçek yüzünü açığa çıkarıyordu. Onun bu gerici tavırlarını Halkın Sesi hainleri Rusya'ya karşı çıktığı için destekliyorlardı. Mehmet için en iyi arkadaşları olduğunu söylüyorlardı.

Mehmet Özerkan imzasıyla dağıtılan bildiriler artık değişmişti. Muhalefet bildirilerinde tek tük gerici sendika ağalarına çatılırken, yeni bildirilerde DİSK'in sosyal-faşist zincirini kıracağını söylüyor, sarı TEKSİF'in gerici, işçi sınıfına düşman yönetimini göklere çıkarıyordu. Çıkarı için daha önceleri sosyal-faşistlere, daha sonra da AP ve Halkın Sesi'ne yanaşan Özerkan'ın gerçek yüzü açığa çıkıyordu.

MENSA fabrikasındaki baştemsilci Zeynel Pusuç, daha önceleri proleter devrimci maske takmıştı. Mehmet Özerkan'ın sağ kolu sayılan Zeynel, şimdi devrime ve devrimcilere küfretmekte, nitelik olarak AP'lilerden farkı kalmayan Mehmet'le her türlü numarayı çevirmektedir. Beraber pavyonlarda sabahlamaktadır. Zeynel, fabrikaya yiyecek getiren lahmacun fırını, Aroma, Koka Kola, meyva suları ve servis şirketleri ile anlaşarak komisyon almaktadır. Bozuk yiyecek ve sebzeler çıktığında idare edin diye işçileri oyalamaktadır.

Bu namussuzluklara karşı çıkan işçiler, eski faşist başkan Abdullah Esen'in yaptığı gibi işlerinden olmakla karşı karşıyadırlar. Bundan dört ay önce bazı işçilerin talebi sonucu Deniz Düğün Salonunda kongre oldu. Mehmet Özerkan, özellikle devrimci, demokrat ve yurtsever unsurların dışında Halkın Sesi ve AP'lilerle bir liste çıkarmaya kalkıştı. Ama çabaları sonuç vermedi. Yönetim Kuruluna demokrat, dürüst unsurlar girdiler. Kongre salonuna devrimciler, polisle anlaşarak sokulmak istenmedi. Halkın Sesi militanları bol bol konuştular. Halkın Kurtuluşu siyasetini savunan bir devrimci arkadaş, divanı yöneten Genel Merkez gericilerinden konuşma hakkı alıp konuşacağı zaman Mehmet Özerkan'ın kulaklarına fısıldaması sonucu arkadaşın konuşması engellendi. Bir hafta sonraki Halkın Sesi'nin orta sayfasında resimli bir haber "Kıralım Revizyonist Zinciri Sendikalar İşçinin" Teksif Yeşilova Şubesi işçileri haykırdı diye yazıyor. Kendilerinden saydıkları Mehmet Özerkan'ın gericiliği hakim olduğu kongreyi öve öve bitiremiyorlardı. Halkın Sesi'nin "proleter devrimcisi" Mehmet Özerkan, AP eski milletvekillerinden TEKSİF Genel Başkanı Şevket Yılmaz ile Ankara pavyonlarında sabahlıyor. Pavyon devrimcileri Halkın Sesi oportünistleri tümünüzün sonu o olacak. Sosyal-emperyalizm maskesi altında tüm halk düşmanları ile yaptığınız işbirliğinin hesabı mutlaka sorulacaktır. Devrimcilerin mücadelesinin sonucu karşı-devrimci yüzünüz ortaya çıkacaktır.

Yetkili sendikayı belirlemek amacıyla irade beyanı yapıldı. Bizlerin de çalışması sonucu büyük bir farkla TEKSİF kazandı. Mehmet Özerkan, toplu iş sözleşmesi çağrısı yapacağım diyerek Ankara'ya gitti. Bir de duyduk ki, Ankara'da toplu sözleşmeyi TEKSİF Genel Merkezinde imzalamışlar. İşçiler toplanarak sendikaya gittik. 15 gün sonra Ankara'dan dönen Mehmet Özerkan'a işçiler hep beraber sorduk: "Sahtekar Özerkan, size kağıt kalem vereceğim sosyal haklar, iş güvenliği ve diğer maddeleri siz yazacaksınız ben imzalayacağım. Taban söz ve karar sahibi. Kreş açtıracağım, teşvik primi, şehir dışında fabrikamız olduğu için 20 liralık ek yıpranma ücreti, ambulans, işçiler özellikle kadınlar üzerindeki patron uşaklarının baskılarına son verdirteceğim. diye sıktığın palavralar ne oldu". Verdiği cevap şu: "Arkadaşlar kusura bakmayın, benim elimden bir şey gelmiyor; baba varken oğula söz verilmiyor. Söz istersen, oğulluktan atıyorlar." dedi. İşçi düşmanı TEKSİF Genel Merkezindeki AP ve MHP'lilerin babası olduğunu bir bir saydı. Bunun üzerine işçiler, hep bir ağızdan, kararlıca "seni getirdiğimiz gibi, götürmesini de biliriz, sayın sahtekar" diye haykırdılar.

MENSA'daki baştemsilci Zeynel Pusuç'un devrime ihanet ederek karşı devrim saflarına geçmesinden sonra, bundan bir ay kadar önce demokrat ve yurtsever unsurlardan oluşan Yönetim Kurulu Zeynel'i baştemsilcilikten alarak

Dev. Sa. 7. Sü 5'de

Ülkemizdeki işsiz sayısı giderek artmaktadır

Emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemde ve onun bir parçası olarak da ülkemizde kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranı derinleşmekte, bunun doğal bir sonucu olarak da dünyada ve ülkemizdeki işsizler ordusu giderek kabarmaktadır.

Burjuva iktisatçılarının yaptıkları hesaplara göre "batı"daki işsiz sayısı 1978 yılında 20 milyon kişiye yaklaşacaktır.

Türkiye işsizlik oranının en yüksek olduğu ülkelerin başında gelmektedir. İngiltere ve İtalya'da resmi işsizlik oranı % 8 dolayında iken, bu oran Türkiye'de halen % 13'ten daha fazladır ve giderek artmaktadır.

Özellikle üretimin düşüklüğü, iflasların birbirini izlemesi, lokavtların yaygınlaşması ve toplu sözleşme girişimleri karşısında burjuvazinin işçileri işten çıkarma yolunu tutması, işsizlik oranını yükseltmekte ve işsizler ordusunun niceliğini giderek artırmaktadır.

Bütün bunlara ek olarak, CHP önderliğindeki yeni hükümetin, MC döneminde hazırlanan 1978 bütçesini aynen benimsemiş olması, işsizler sayısını artıracak diğer bir etmendir.

Tarım işçileri içinde asgari ücret, en az günlük net 200 lira olmalıdır

Tarım-İş yasası derhal çıkarılmalı tarım işçileri de sigorta kapsamına alınmalıdır

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, tarım kesimindeki işçiler için asgari ücret tespit etmek üzere toplanıyor.

Bilindiği gibi aynı komisyon zamların birbirini kovaladığı, hayat pahalılığının hızla yükseldiği günümüzde, diğer işçiler için asgari ücreti aylık 3300 lira (yaklaşık olarak net 2000 lira) olarak belirlemiş ve işçiler açlık ve sefalete itilmişlerdi.

Söylendiğine göre tarım işçileri için de tespit edilecek olan asgari ücret en çok bu kadar olacaktır. Hatta belki de tarım işçilerinin ücretlerine de diğerleri ile aynı oranda bir artış yapılacaktır. Bu ise, daha düşük bir asgari ücretin tespiti demektir, çünkü, tarım kesiminde halihazırdaki asgari ücret diğerlerinden düşüktür.

Komisyon, şimdi de tarım işçilerini, üstelik diğer işçilerden daha fazla sefalete ve açlığa mahkum etmek ve buhranın yüklerini işçi sınıfının bu kesiminin de sırtına vurabilmek üzere toplanmaktadır.

Tarım işçilerinin durumu, bugün diğer işçilere nazaran daha da kötüdür. Çalışma koşulları son derece ağırdır. Tespit edilen asgari ücret bile ne devlet işyerlerinde ne de diğerlerinde uygulanmamaktadır. Tarım işçileri büyük toprak sahiplerinin ve toprak ağalarının topraklarında, ağır sömürü şartlarında, güçlerinin son damlasına kadar günde 13-14 saat çalışma zorunda tutulmaktadırlar.

İş güvenliği, sigorta vb. onlar için söz konusu değildir. Bugünkü şartlarda örgütsüz ve dağınıktırlar. Sendika ve grev hakları önünde bir çok engeller vardır. Bu yüzden diğer işçilerin mücadele yoluyla sağladıkları bir çok hak ve uygulama tarım işçileri için söz konusu değildir.

Bugünkü şartlarda tarım işçileri için de asgari günlük net 200 lira olarak tesbit edilmelidir. Ancak bu bile hiç bir şey ifade etmeyecektir.

Tarım İş Kanunu derhal çıkarılmalıdır. En çok 8 saatlik işgünü tarım kesiminde de uygulanmalıdır. Bütün tarım işçileri sigorta kapsamına alınmalıdır. Kadın ve çocuklar üzerindeki aşırı sömürüye son verilmeli ve eşit işe eşit ücret ödenmelidir. İş güvenliği sağlanmalı, çalışma koşulları ve sağlık şartları iyileştirilmelidir. Tarım işçilerine doğru dürüst barınacak yer temin edilmelidir. Angaryaya son verilmeli, jandarma, polis baskısı kaldırılmalıdır.

Tarım işçilerinin örgütlenmesi ve grev hakkı önündeki engeller derhal kaldırılmalıdır.

Halkın Birliği'nin «cevabı» üzerine

Halkın Birliği, yarı-feodalizm konusundaki anlayışını eleştiren broşürümüze (daha doğrusu broşürün küçük bir bölümüne) 26. sayısında yayınladığı bir yazıyla "cevap" verdi.

Yazı, Halkın Kurtuluşu'nun, Halkın Birliği'nin sosyo-ekonomik yapı anlayışının eleştirisi temelinde, bu anlayışın yol açacağı birtakım sonuçları belirterek, kendisine yaptığı uyarıları "kaba suçlamalar" diye nitelendirerek haşlıyor.

Nedir bu "kaba suçlamalar"?

Leninist emperyalizm teorisini çarpıtmak, yarı-feodal yapının tasfiye edildiğini savunmak, objektif olarak sosyalist devrimi gündeme getirmek, üretici güçler teorisini savunmak vb.

Eğer bu söylenenler hiç bir gerekçeye dayanmadan rastgele ortaya atılmış iddialar olsaydı, Halkın Birliği'nin belki bunları "kaba suçlamalar" olarak nitelendirmeye hakkı olurdu. Oysa, söylenenler onun belli anlayışlarının eleştirisinden çıkarılan sonuçlardır; dolayısıyla Halkın Birliği'nin bunları "kaba suçlama" olarak nitelendirebilmesi için önce, söz konusu sonuçların kendisinden çıktığı eleştirilere cevap vermesi gerekirdi.

Leninist emperyalizm teorisinin çarpıtılmasını ele alalım:

Bu sonuç, Halkın Birliği'nin Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısını inkar etmesinden ve emperyalizmin uzantısı olan komprador kapitalizm ile feodalizm arasında uzlaşmaz bir çelişme yaratarak birini diğerine tasfiye ettirmesinden (şu anda bu tasfiye sürecinin tamamlanmamış olması hiç bir şey değiştirmez) çıkmaktadır. Ve bu emperyalizmin (dolayısıyla komprador kapitalizmin) gerici, çürüyen, asalak kapitalizm olduğunun inkarı anlamına gelir. Çünkü feodalizmi tasfiye yeteneğine sahip kapitalizm, (ister evrimci isterse devrimci tarzda olsun) yalnızca ilerici, gelişen, üretici bir nitelik taşıyan sanayi kapitalizmidir. Zaten Halkın Birliği, broşürde yaptığımız alıntılardan da kolaylıkla görüleceği gibi komprador kapitalizmin, sanayi kapitalizmi olarak görmektedir. Böylece de emperyalizme ve komprador kapitalizme ilerici bir rol atfetmektedir.

Yarı-feodal yapının tasfiye edilmesi meselesini ele alalım:

Bu da biraz önce sözünü ettiğimiz bakış açısının ürünüdür. Halkın Birliği, son sayısında, "biz Türkiye'de yarı-feodal yapının tasfiye edildiğini savunmuyoruz" diyor. O zaman, Türkiye'nin yarı-feodal olarak nitelendirilmesine neden karşı çıkıyorsunuz? Marksist literatürde bir ülkede yarı-feodal yapının tasfiye edilmediğini söylemenin tek bir anlamı vardır; o da ülkenin yarı-feodal bir ülke olması. Biz bunu kanıtlamak için sayfalarca yazdık. Halkın Birliği'nin buna verdiği tek cevap, "böyle bir şey olamaz" demekti. Neden? Halkın Birliği kanıtlarımızı ciddi bir biçimde tek tek ele alıp her birine cevap vermelidir.

Ama, bir an için Halkın Birliği'nin Türkiye'nin yarı-feodal yapıya sahip olduğunu da kabul ettiğini var sayalım. Yine de Halkın Birliği "Prusya tipi geçiş" yoluyla bu yapının bugün için değil, ama ilerde bir devrim olmadan "tasfiye" edileceğini savunduğu sürece "suçlamamız" geçerlidir.

Bir diğer "suçlama"yı, objektif olarak sosyalist devrimi gündeme getirme meselesini ele alalım:

Halkın Birliği "prusya tipi geçiş" meselesine bağlı olarak, bugün olmazsa yarın feodalizmin evrimci yoldan tasfiye edilebileceğini savunmaktadır. Demokratik devrim özünde bir köylü devrimi, yani anti-feodal bir devrimdir. Feodalizm tasfiye edildimi, demokratik devrimin özü gerçekleşmiş demektir ve bir süre sonra sosyalist devrim objektif olarak gündeme gelir. Broşürde bu mesele üzerinde uzunca durduk. Halkın Birliği, bu "suçlama"mıza ilerde "hak ettiğimiz" cevabı vereceğini söylüyor. Bu cevabı vermediği sürece söyledikleri hiç bir şey ifade etmemektedir.

Üretici güçler teorisini savunma meselesi de bu anlayışa ilişkindir. Devrim olmadan feodalizmin tasfiye edileceğini savunmak, üretici güçlerin feodal üretim ilişkileri tarafından engellenmeden sonuna kadar gelişebileceğini savunmaktan başka bir anlama gelemez.

Halkın Birliği, bizi "ülkemiz tarımındaki iktisadi evrimin ana çizgilerini bütünlüklü olarak ortaya" koymamakla eleştiriyor. Ve kendisinin bunu yaptığını iddia ediyor. "Ülkemiz tarımındaki iktisadi evrimin ana çizgilerini bütünlüklü olarak ortaya koymak" Lenin'in "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi" adlı kitabını satır satır yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye şartlarına adapte etmek ve Lenin'in kullandığı istatistiklerin yerine DİE'nün rakamlarını koymakla aynı şey değildir. Ama yine de Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu tarımdaki iktisadi evrimin, iki farklı gelişme yolu olduğu konusunda kesin olarak ayrılmaktadırlar. Halkın Birliği "prusya tipi geçiş"in mümkün olduğunu savunmakta, Halkın Kurtuluşu ise bunun mümkün olmadığını, tarımsal iktisadi evrimin gerçekte, ancak işçi sınıfı öncülüğünde toprak devriminin, köylü devriminin gerçekleşmesiyle mümkün olabileceğini savunmaktadır.

Gelelim, Halkın Birliği'nin cevap yazısının ana noktasını oluşturan yarı-feodalizmin ne olup olmadığı meselesine:

Bu konuda Halkın Birliği'ne yönelttiğimiz başlıca iki noktada toplanabilecek eleştiriyi kısaca tekrarlayalım.

Birincisi: Halkın Birliği, emek-hizmeti ile yarı-feodal ekonomi sistemini özdeşleştirmekte ve böylece emek-hizmeti sisteminin her durumda kapitalizmle feodalizmin bir bileşimi olduğunu; giderek, Lenin'in yarı-feodal ekonomi sistemi derken, emek-hizmeti sistemini kastettiğini iddia etmektedir.

Biz buna karşı çıktık ve Lenin'in emek-hizmeti sistemi derken, "angarya sistemi"nin, emek-rantın, feodalizmin doğrudan bir devamı ve kalıntısını kastetiğini ve emek-rant, ürün-rant ya da para-rantın, "filiz halinde de olsa kapitalist sömürü ile birleşmemiş biçimlerinin", "salt feodal sömürünün varlığı" anlamına geleceğini; eğer yarı-feodal iktisatla, emek-hizmeti sistemi özdeşleştirilecek olursa, emek-hizmeti sisteminin "kendisinin", "her şart altında feodalizmle kapitalizmin bir bileşimi olması" gerektiğini, oysa gerçekte durumun böyle olmadığını söyledik. Ve bununla ilgili olarak Lenin'den bir çok alıntı yaptık. Bu alıntıların birinde şunlar söyleniyordu:

"...Yukarıda anlatılanlardan bugünkü toprak beyi tarımında uygulanan biçimiyle emek-hizmetinin iki tipe ayrılması gerektiği sonucu çıkar: (1) ancak çeki hayvanlarına ve aletlere sahip bir köylü çifçinin yapacağı emek-hizmet ve (2) hiç alete sahip olmayan bir kır proletaryasının yapabileceği emek-hizmeti...sonuncu tip, hiç sezilmeyen bir dizi geçişlerle kapitalizmle kaynaşarak doğrudan doğruya kapitalizme geçişi oluşturur...Emek-hizmetinin kapitalizm tarafından yok edilmesi süreci içinde ağırlık merkezinin birinci tip emek-hizmetinden, ikincisine kayması büyük önem taşır." (Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, s.181)

Görüldüğü gibi Lenin burada emek-hizmetinin kapitalizmle kaynaşmış biçimleriyle, kaynaşmamış biçimlerini ayırmakta ve her şart altında emek-hizmetinin kapitalizmle kaynaşmış olarak bulunmadığını vurgulamaktadır. Oysa Halkın Birliği, emek-hizmeti sistemi ile, yarı-feodalizmi özdeşleştirmektedir. Bunun doğuracağı sonuç: yarı-feodal iktisadın kapitalizmle kaynaşmamış biçimlerinin de olabileceğini iddia etmektir.

Tam da bu noktada Halkın Birliği, yarı-feodalizmin, feodalizmle kapitalizmin bir bileşimi olduğu yolundaki diğer bir tanımıyla çelişmeye düşmektedir ve bu çelişme Halkın Birliği'ne açık açık şunları söyletmektedir:

"Doğal ekonominin hakimiyetinin, üretici köylünün toprağa bağlanmasının, üretici köylünün feodale kişisel bağlılığının (iktisadi baskı dışındaki baskının varlığının) düşük ve durgun tekniğin temel niteliklerini oluşturduğu feodal iktisada, bu temelleri sarsılmasına rağmen, temel nitelikleriyle hemen tümüyle benzeyen (sarsılmasına rağmen temelleri korunan) temel niteliklerinde sadece gelişen meta ekonomisinin etkisiyle işe göre ücretle karşılığı para olarak verilmesi (o da bir biçiminde) farklılığını gösteren yarı-feodal iktisat (Halkın Birliği s.7) (abç)

Halkın Birliği, emek-hizmeti sistemiyle yarı-feodal ekonomiyi özdeşleştirince yarı-feodal iktisadın yalnızca bir biçiminde kapitalizmi ihtiva ettiğini kendi ağzıyla söylemek zorunda kalıyor. Hani Halkın Birliği, yarı-feodal iktisat deyince kapitalizmle feodalizmin bileşimini anlıyordu?

Bir diğer iddiamız da emek-hizmetinin kendisinin feodalizmin kalıntısı olduğu ve kalıntı kavramının açıkça gösterdiği gibi kapitalizmle iç içe bulunsa bile onun kendisinin yalnızca feodalizme tekabül ettiği, feodal kalıntıların yarı-feodal bir yapı içerisinde kapitalizmle birlikte bulunması doğal olduğu halde, başlı başına bir bileşim değil; bir bileşim olan yarı-feodal yapının bir unsuru olduğuydu.

Halkın Birliği, Lenin'in "otrezki"lerle (X), emek-rant sistemi arasındaki bağı ele aldığı bir pasajda emek-hizmeti sisteminin kapitalizmle kaynaşmış biçimini kastederek, bu sistemin kapitalizmle feodalizmin (angarya sisteminin) bir bileşimi olduğunu söylemesinden hareket ederek, bizim söylediklerimizi geçersiz kıldığını zannediyor. Oysa Lenin bu alıntının yapıldığı makalenin başında, toprak ağalığı ekonomisinin içerdiği "emek-rant sistemi" ile "kapitalist sistem" arasındaki ilişkileri ele alıyor ve bir istisna olarak kapitalist sistemin emek-rant sistemine egemen olduğunu, buna karşılık; kural olarak hemen hemen her yerde bunun tersinin doğru olduğunu söylüyor. Daha sonra somut olarak "otrezki"lerde hakim olan emek-rant sisteminin kapitalizmi de içerdiğini ifade ediyor. Bu cümle Lenin'in bütün diğer söylediklerinden koparılarak ele alınırsa, bırakın broşürde Lenin'den bu konuyla ilgili olarak yaptığımız onca alıntıyı, Halkın Birliği'nin aktardığı cümleyi hemen takip eden cümlede söyledikleriyle bile, Lenin'in kendi kendisiyle çeliştiği sonucu çıkarılabilir. Gerçekteyse böyle bir çelişme yoktur.

Şöyle diyor Lenin:

"Bugünkü angarya sistemine (Halkın Birliği bize verdiğe cevapta 'herhal de angarya sisteminin feodal sistem olduğunu ispatlamak zorunda kalmayız' dediğine göre, Lenin'in burada feodal sistemi kastettiği konusunda aramızda ayrılık olmaması gerekir-Halkın Kurtuluşu) *otrezkilerden emek karşılığında yararlanma sisteminden* (emek-hizmeti sisteminden-Halkın Kurtuluşu) *...daha çarpıcı bir örnek olabilir mi?"* (Tarım Sorunları, 1, s. 329)

Halkın Birliği gibi biz de yorumu okuyucuya bırakıyoruz. Ama, yine de Lenin'nin bu konuda bir başka makalede söylediklerine bakmakta da yarar var.

"Emek-rant çiftçilik sisteminin anlamı şudur. Gerçekte, yani mülkiyete göre değil, ama ekonomik kullanışa göre toprak beylerinin ve köylülerin toprakları tamamen bölünmemiş ama, birleşik olarak kalmıştır... Toprağı tasarruf hakkının bu gerçek iç içe geçişi kaçınılmaz olarak serflik düzeninde var olmuş olan mujik ve toprak beyi arasındaki ilişkilerin aynısının doğmasına neden olmaktadır. (Ya da daha açıkçası bin yıllık ilişkileri muhafaza etmektedir.) Mujik, aynı eski 'malikane sahibi' için, eski üçtarla düzeni temeli üzerinde, aynı eski araç ve gereçlerle çalışmak suretiyle, de facto bir toprak kölesi olarak kalmaktadır. Eğer köylüler bu emek-rantı her yerde açıkça "pangçina" ve "barşçina" (kabaca angarya sistemini anlatan iki eşdeğer terim-Ed.) diye adlandırıyorlarsa, eğer toprak beyleri kendi çiftliklerini anlatırken; benim toprağımı, 'benim önceki (yani sadece önceki değil aynı zamanda bugünkü-Lenin) köylülerin'kendi araç ve gerecleriyle, benim otlaklarımı kullanmaları karşılığında işliyorlar, diyorsa, daha ne istiyorsunuz?" (age, s. 290-291)

Ve yine Lenin aynı makalede:

"Rusya'nın merkezi eyaletlerindeki özel çiftçiliğin egemen olan biçiminin ("emek-rant çiftçilik sistemi"-Lenin) serflik düzeninin doğrudan bir devamı" olduğunu söylüyor. (age.s. 299)

Şu sözler de Lenin'e ait:

"Yazar otrezkilerin getirdiği feodal köleliği (çiftçiliğin emek-rant sistemini-Lenin) kendi kendine yeterli çiftçilik kiracılığıyla ...karıştırmamalıdır." (age, s. 335)

Lenin'in *"çeki hayvanlarına ve aletlere sahip bir köylü çiftçinin yapacağı emek-hizmetinin"* kapitalizmle birleşmesinin zorunlu olmadığı yolundaki ifade hatırlanırsa, onun yukarıda tarif ettiği "emek-rant çiftçilik sisteminin" hiç de zorunlu olarak kapitalizmi içermesi gerekmediği kolayca anlaşılabilir.

Lenin'in yarı-feodal ekonomi sisteminden esas anladığı, broşürde de belirttiğimiz gibi, "emek-hizmeti sistemi"ya da "emek-rant çiftçilik sistemi" ile (ki bu feodal kalıntıları, bazen kapitalizmi içermeksizin ihtiva eder) kapitalist sistemin bir bileşimi olan "toprak ağalığı ekonomisi"dir. Ve Lenin'nin *"çağdaş toprak beyliği ekonomisi hem kapitalizmin ve hem de serflik düzeninin özelliklerini birleştirir"* derken ve bu ekonomiyi *"yarı-feodal toprak beyliği ekonomisi"* olarak adlandırırken de ifade ettiği budur. Emek-hizmeti sistemi ise esas olarak feodal kalıntıları temsil eder ve kapitalizmi bir ölçüde ihtiva etse de, etmese de yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisinin feodal yanını temsil eden bir unsurdur.

Her şey bir yana; Halkın Birliği'nin "emek-hizmeti" terimini karşılayan kavramlar olarak sıraladığı diğer kavramlara bakalım, "emek-rant", "çalışma mükellefiklikleri", "iş yükümlülükleri"; Marksizmle yeni tanışan birine bunlar ne anlama gelir diye sorsanız, vereceği cevap, angarya biçimindeki feodal sömürü olacaktır.

Halkın Birliği, "bir şeyin kalıntısının ve kendisinin bir ve aynı olmayacağını kavrayan mantık 'angarya sisteminin kalıntısı' olan emek-hizmeti ile 'angarya sisteminin' kendisinin bir ve aynı olmayacağını kavrar" diyor.

Yazık ki, bizim mantığımız Halkın Birliği'nin bu söylediklerini kavramaktan acizdir (!). Kuşkusuz kalıntı bir şeyin parçalanmış ve diğer şeylerle iç içe halini belirtir, ama örneğin feodal sömürüyü ele alalım; ister feodal sistemin tam olarak egemenliği dönemindeki emek-rant olsun, isterse adım adım onun dağılmasına tekabül eden ürün-rant ve para-rant olsun; bunların hepsi de özünde feodal toprak-rantı sömürüsüne denk düşen ve özünde aynı olan bir sömürü biçimi değiller midir? Bir feodal kalıntı kendi başına ele alındığında yalnızca feodalizme tekabül eder. Ama kalıntı olması nedeniyle bir başka sömürü biçimiyle (örneğin kapitalist sömürü) iç içe geçmişse ancak o zaman onun yarı-feodal yapının bir unsuru olarak rol oynadığından bahsedebiliriz. Halkın Birliği ise broşürde de söylediğimiz gibi yarı-feodal sömürü dendiğinde şimdiye kadar meta ekonomisinin gelişmesi şartlarındaki feodal sömürüyü (burjuva-feodal sömürüyü değil) anlamıştır. Ve yazımızın başında aktardığımız yarı-feodal iktisadın ancak bir biçiminde kapitalizmle iç içe geçtiği yolundaki ifade bunun en açık bir kanıtıdır.

Eğer Halkın Birliği, şimdi bu anlayışını terkediyorsa biz bundan ancak memnun oluruz ve bu konuda aramızda bir ayrılık kalmamış olur. Ama bu yanlış anlayış (ya da bulanık anlayış) ortaya konulmalı ve eleştirilmelidir.

Halkın Birliği'ne yönelttiğimiz bir diğer eleştiri de yarı-feodal sömürüden bahsedebilmek için ille de feodalizmin hakimiyeti şartını araması ve buna bağlı olarak kapitalizmin hakim hale geldiği bir ülkenin ekonomisinin yarı-feodal olarak adlandırılmayacağı iddiasını hedef alıyordu. Halkın Birliği, buna cevap olarak "böyle bir şey olamaz" diyor. Aynı görüşü savunan Aydınlık da kendisine yöneltilen eleştirilere bundan başka bir cevap veremiyor ve tek bir kanıt ileri süremiyor. Bizim bu konuyla ilgili olarak broşürde söylediklerimiz bir yana, Halkın Birliği'ne soruyoruz; bırakın kapitalizmin esas olarak komprador nitelik taşıdığı Türkiye'yi, kapitalizmin kendi iç dinamiği ile geliştiği Rusya'da, kapitalizmin 1870'lerde egemen olduğunu söylediği halde Lenin'in 1906 yılında yazdığı bir makalede, ülkesini "yarı-feodal" olarak nitelendirmesini nasıl yorumluyorsunuz? (XX)

Yoksa Lenin de bir ülkenin hem "yarı-feodal" hem de "geri kapitalist" bir ülke olamayacağını (!) anlayamamış bir Marksizm cahili miydi?

Halkın Birliği, "hak ettiğimiz cevaba" yukarıdaki soruların karşılığını da katmalıdır.

(X): Reform sonrasında köylülerden toprak ağaları tarafından koparılan ve tekrar köylülere ağır koşullarla kiraya verilen toprak parçaları.

(XX): "Maslov, Rusya'da Sosyal-Demokratların öteden beri toprak paylarının yeniden dağıtımı (genel yeniden dağıtım) vb. sosyalist ya da sahte sosyalist teori ve hayallerin gerici tabiatını ve günümüzün yarı-feodal Rusyasında bu idealin burjuva ilericiliğini belirtmekte olduklarını anlamıyor" (abç) (aktaran Devrimci Teori, s. 78, Toplu Eserler C.15 Progress Publishers, İng, s. 263)

Halkın Yolu yazarları, ülkemizdeki baş çelişmeyi, açık bir şekilde milli çelişme olarak tespit ediyorlar

AEP'in 7. Kongresinde yoldaş Enver Hoca'nın tarihi önemdeki raporunu okumasıyla bütün dünyada ve ülkemizde başlayan ideolojik mücadele ve saflaşma en yoğun biçimde devam etmektedir. Bugün gerek uluslararası planda, gerekse ulusal planda oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı alınan tavır Marksist-Leninist olup olmamanın en temel kriterlerinden biridir. Başka bir deyişle dünya komünist hareketi içerisinde ortaya çıkan bölünme ve saflaşmalar, oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etme veya reddetme temelinde sürmektedir.

Devrimci proletarya hareketi, oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni ve bunun getirdiği bütün siyasi sonuçları reddederek, Marksist-Leninist bir programının oluşturulmasına doğru hızla ilerlerken, bütün oportünistler ve devrim kaçkınları kendi sınıf işbirlikçisi ideolojilerine ve siyasetlerine tam bir uygunluk arzeden "Üç Dünya Teorisi"ne dört elle sarılmışlardır. Bugün Aydınlık hareketi, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin ülkemizdeki tartışılmaz ve meşru (!) temsilcisidir ve bütün devrim kaçkınlarını da giderek bünyesinde toplamaktadır. Halkın Yolu yazarları ise baştan "Üç Dünya Teorisi"ni "oportünist", "anti-Leninist, "sahte anti-emperyalist" bir teori olarak suçlar ve reddederken aniden yüz seksen dereçelik bir geri dönüş yaparak "tartıştıklarını", "saflarında iki çizgi mücadelesi yürüttüklerini" söylemeye başladılar. Bunu yaparken "Halkın Yolu'nun yazarlarının değil, taraftarlarının gazetesi olduğunu, bunun için de kendilerinin herhangi bir fikir empoze etmeye hak ve yetkilerinin olmadığını, ancak iki çizgi mücadelesinin sonuçlanmasıyla görüşlerini açıklayabileceklerini" ileri sürdüler.

Halkın Yolu yazarları saflarında "iki çizgi mücadelesi yöntemi"ni başlatır başlatmaz, taraftarlarını kendilerinin "tepeden inmeci eğilimlerine karşı kararlı bir mücadeleye" çağırdılar. Ve "size kendi görüşlerimizi empoze etmemize izin vermeyin" dediler.

Halkın Yolu yazarları, gazetelerinin bir sayfasında taraftarlarına böyle çağrılar yaparken, aynı gazetenin başka sayfalarında çarşaf çarşaf yayınladıkları başka yazılarda oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni alttan alta "empoze" etmeye başladılar. Proleter devrimci harekete karşı yaymaya çalıştıkları düşmanlık tohumları, Halkın Sesi'nin saldırıları karşısında çekilen "özeleştiri"ler ve hepsinden önemlisi de Mao Zedung'u "inceleme, araştırma, özümleme kampanyası" vb. bütün bunlar, Halkın Yolu yazarlarının taraftarlarına oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni "empoze" etmek, onları oportünizm temelinde "yeniden eğiterek" "kazanmak" için kullandıkları araçlardır.

Halkın Yolu yazarlarının bu komplosunu daha önceki yazılarımızda deşifre etmiştik.

Halkın Yolu yazarları bugün, "iki çizgi mücadelesi", "demokratik merkeziyetçilik" vb. gibi sloganların arkasına saklanarak, kendi oportünist görüşlerini açık bir şekilde koymak yerine, bu görüşleri alttan alta "empoze" etmeye çalışmaktadırlar. Fakat kendileri bu "iki çizgi mücadelesi"nde tarafsız değil, tersine taraflıdırlar ve oportünizmi temsil etmektedirler. Halkın Yolu yazarları, dünyayı ve ülkemizi, dünyadaki ve ülkemizdeki sınıf mücadelesini "Üç Dünya Teorisi"ne göre "yorumlamakta"dırlar. Onlara Marksizm-Leninizm değil, oportünizm yol göstermektedir. "Üç Dünya Teorisi"nin bütün siyasi sonuçlarına göre yönlerini çizmekte, siyasi tespitlerini ve siyasi taktiklerini bu temel üzerinde geliştirmektedirler.

Bunun en açık örneği, bugün ülkemizdeki baş çelişme konusunda söyledikleridir. Halkın Yolu yazarları, satır aralarına sıkıştırarak gözden kaçırmaya çalışsalar dahi, geçmişe göre daha açık bir biçimde, ülkemizdeki milli çelişmelerin keskinleştiğini ve bugünkü baş çelişmenin de milli çelişme olduğunu tespit etmektedirler.

Halkın Yolu yazarları, gazetelerinin 44. ve 45. sayılarında şunları söylüyorlar.

"... dünyamızın en tehlikeli savaş kundakçısı sosyal-emperyalistler, bu politikalar ve bu hükümetler döneminde bölgedeki etkinliğini artırmış..." (MC Hükümeti Halkın Mücadelesiyle Çöktü, başlıklı yazı-Halkın Yolu, Sayı 44)

"...1978 yılı, iki süper devletin Türkiye üzerindeki hegemonya kurma mücadelesinin şiddetleneceği (...) ve tüm gelişmelere damgasını vuracağı bir yıl olacaktır." (Halkın Yolu, Sayı.45, Başyazı)

"... 1978'e girdiğimiz şu günlerde, iki süper devlet tecrit oluyor, onlara karşı dünya birleşik cephesi adım adım inşa ediliyor." (HY, Sayı.45, Başyazı)

"...Bütün bu gelişmelerin 1978'in temel siyasi şiarının 'Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye' olmasını zorunlu kıldığı açık değil midir? (HY, Sayı.45, Başyazı)

"... geniş halk kitlelerinin elinde 'Ne Amerika Ne Rusya' şiarı bir eylem şiarı haline geldi." (HY, Sayı. 45 Başyazı)

"Üç Dünya" teorisyenleri ve bu teorinin savunucuları yeni bir emperyalist savaşın kaçınılmaz hale geldiğini, dünyamızdaki bütün gelişmelerin iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesi tarafından belirlendiğini, devrimin savaşı önlemesinin mümkün olmadığını belirtmektedirler.

"Üç Dünya" teorisyenleri, ayrıca, dünyamızın bugünkü şartlarında Amerikan emperyalistlerinin statükocu ve gerileyen bir emperyalist devlet olduğunu, var olan sömürü alanlarını korumaya çalıştığını ve sosyal-emperyalistlerin önünde kuzu kuzu diz çöktüğünü ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşının esas kaynağı olmaktan çıktığını söylemekte, sosyal-emperyalistlerin ise yeni bir emperyalist savaşın tek başına esas kaynağı olduğunu iddia etmektedirler.

"Üç Dünya" teorisyenleri ve onların sadık izleyicileri, bu "tahliller"den yola çıkarak, diğer bütün şeylerin yanı sıra, proletaryanın ve dünya halklarının devrim yapmak diye bir görevlerinin olmadığını, bütün ülkelerin önündeki merkezi görevinin "milli bağımsızlık ve savaşa hazırlık" olduğunu, "iki süper devlete", özellikle Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı (bunun anlamı sadece sosyal-emperyalizme karşı demektir, nitekim "Üç Dünya" teorisyenleri son günlerde "Birinci Dünya içinde yer alan Birleşik Devletler'in de" ittifak yapılacak bir güç olduğunu açıkça söylemektedirler) "Üçüncü Dünya"nın ve "İkinci Dünya"nın birleşmesi gerektiğini söylemekte ve tüm strateji ve taktiklerini bu temel üzerine oturtmaktadırlar.

Böyle bir stratejinin doğal sonucu olarak, "Üç Dünya" teorisyenleri, Avrupa proletaryasına emperyalist burjuvazinin peşinden gitmesini, bizimki gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde ise proletaryanın ve ezilen halk kitlelerinin devrimci görevlerini bir kenara bırakarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla uzlaşmasını öğütlemektedirler. Ve bu teorinin sadık savunucuları da bu yolu izlemektedirler.

"Üç Dünya Teorisi"ni kendilerine rehber edinen, "dünyamızın en tehlikeli savaş kundakçısı" olarak sadece sosyal-emperyalistleri tespit eden ve Türkiye'deki "tüm gelişmelere" iki süper devlet arasındaki "hegemonya mücadelesi"nin "damgasını vuracağını" söyleyen Halkın Yolu yazarları, strateji ve taktiklerini de "Üç Dünya Teorisi"nin getirdiği siyasi sonuçlar üzerine oturtarak, "iki süper devlete karşı dünya birleşik cephesi"nden bahsediyorlar ve "temel siyasi şiarı" da "Ne Amerika Ne Rusya" olarak tespit ediyorlar.

Bu, açıkça bugün, baş çelişmenin milli çelişme olarak tespitinden başka bir şey değildir. "Üç Dünya Teorisi"ni ve bu "teori"nin bütün siyasi sonuçlarını kendilerine "eylem kılavuzu" edinen Halkın Yolu yazarlarının, baş çelişme konusunda daha farklı bir tespit ortaya koymalarını bekleyemezdik zaten.

Esasen Halkın Yolu yazarları, baş çelişmeyi geçmişte de bugünkünden daha farklı bir şekilde tespit etmiyorlardı. Halkın Yolu yazarları geçmişte, Halkın Sesi ile Halkın Kurtuluşu arasında baş çelişme konusunda süren tartışmada "orta bir yol tutturmaya" çalışmuşlar ve "bu aşamada devrimin hedefleri"nin "iki süper devlet, faşistler ve sosyal-faşistler" olduğunu söylüyorlardı. Halkın Yolu yazarları, böyle bir tespitin sonucu olarak, hem faşistler ve sosyal-faşistler meselesini tıpkı Aydınlık oportünistleri gibi "beşinci kol" olarak ele alıyorlar, hem de "iki süper devlet, faşistler ve sosyal-faşistler dışında kalan herkesin" "baş düşmanlara karşı seferber edilmesi" gerektiğinden bahsediyorlardı.

Bugün bu tespitleri daha açık bir biçimde ortaya koymakta, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin bütün siyasi sonuçlarını hayata geçirmeye çalışmaktadırlar.

"1978'de iki süper devlete karşı dünya birleşik cephesinin adım adım inşa ediliyor" olduğunu söyleyen, baş çelişmeyi de artık açık bir şekilde milli çelişme olarak tespit eden ve "Ne Amerika Ne Rusya" şiarının "bir eylem şiarı haline geldiğini" söyleyen Halkın Yolu yazarlarının şimdi önlerindeki görev, ülkemizdeki komprador burjuvazi ve toprak ağalarına bu "dünya birleşik cephesi"ne katılma çağrısı yapmaktır.

«AVRUPA KOMÜNİZMİ» YA DA MASKESİZ REVİZYONİZM

Günümüz revizyonizminin değişkenlerinden birisi de, "Avrupa Komünizmi" olarak anılanıdır. Onun tanınmış temsilcileri de İspanyol, Fransız ve İtalyan revizyonist partileridir. Yazarlarının ona vermiş olduğu anlama göre, "Avrupa Komünizmi", Batı Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerinin komünizmidir. Gerçekte ise, bu sözde komünizmin gerçek komünizmle hiç bir ortak yanı yoktur.

Çok iyi bilinen ve her zaman geçerli olan "Marksizm ve Revizyonizm" adlı makalesinde Lenin, revizyonist politikayı açıklıyor ve diğer şeylerin yanı sıra şunları yazıyor(1908) :

"Duruma göre tavır almak, kendini günlük olaylara ve küçük politik olayların sebep olduğu değişimlere uydurmak, proletaryanın hayati çıkarlarını, bütün kapitalist sistemin ve bütün kapitalist evrimin temel özelliklerini unutmak, bu hayati çıkarları, anın gerçek ya da var sayılan çıkarları uğruna feda etmek-revizyonizmin siyaseti budur."

Ve Lenin şöyle devam ediyor:

"Oldukça 'yeni' her sorun, olaylardaki umulmadık her değişiklik,ki bu değişiklik gelişimin temel çizgisini önemsiz bir ölçüde ve çok kısa bir zaman için değiştirmiş dahi olsa,revizyonizmin şu ya da bu türünün doğmasına neden olur."

Kısacası, "Avrupa Komünizmi", Lenin'in yetmiş yıl önce tahmin ettiği gibi revizyonizmin yeni bir türünün doğuşundan başka bir şey değildir. Böylece, kötü ünlü Titocu ve Kruşçevci türlerinden sonra, şu anda revizyonizmin Batı Avrupa türüne şahit oluyoruz. Bugün, revizyonizmin başka türlerinin de olduğunu belirtmeliyiz, fakat, bu makalede, "Avrupa Komünizmi"ni ve "Avrupa Komünistleri"ni ele alacağız.

Bütün diğer revizyonistler gibi, "Avrupa Komünistleri" de Kruşçev'in kötü ünlü,sosyalizme barışçıl geçiş tezinden hareket ediyorlar. Kısa bir süre önce, bu yılın 13 Ekiminde, "Avrupa Komünizmi"nin baş temsilcilerinden biri olan Fransız revizyonist partisinin genel sekreteri G. Marchais, şunu söyledi:

"Biz, son kongremizde (22.Kongre)neye karar verdik? Fransa için istediğimiz sosyalizmin ana boyutlarının ve toplumun dönüşümü için sürdürdüğümüz mücadelenin bir aracını, demokrasi (burjuva) ve özgürlüğü bütün boyutlarıyla, hep beraber gerçekleştirme kararı aldık."

Kısacası, Fransız revizyonist "büyükleri", partilerinin, Marksizm-Leninizmin anahtar konuları olan, proleter devrimi, sınıf mücadelesi ve proletarya diktatörlüğünü reddettikleri hakkında burjuvaziye teminat veriyorlar.

İtalya'da Berlinguer, İspanya'da Carillo da kendi ülkelerindeki burjuvaziye böyle yaptılar. Fakat onlar, sınıf mücadelesini, devrimi ve proletarya diktatörlüğünü reddettikleri hakkında teminat verirlerken, bunun yanı sıra, bilimsel sosyalizm doktrininin tümünü, yalnızca Stalin ve Lenin'i değil, aynı zamanda Marks ve Engels'i de reddettikleri hakkında,bazıları açıkça ve diğerleri de maskeli olarak güvence vermiş oluyorlar. Son günlerde, İtalyan revizyonistleri, parti ideolojisi olarak ya da partinin politikasının temeli olarak, Marksizm- Leninizmle ilgili bütün referansları parti dökümanlarından çıkaracakları hakkında resmi açıklama yaptılar. Bu, yukarıda belirtilen demecinde şunları söyleyen Marchais tarafından da açıkça belirtildi:

"Kendi tecrübemiz ve Fransa gibi bir ülkenin gerçekleri ve gereksinmeleriyle ilgili olarak birçok şeyi yansıtmış bulunuyoruz. İmtiyazlı bir halkı, başka bir imtiyazlı halkla; bürokrasiyi, başka bir bürokrasiyle; yönetici partiyi, başka bir yönetici partiyle; Allahın adamlarını,Allahın başka adamlarıyla değiştirmek sorun değildir."

Kişi, Marchais'nin bu birkaç cümlesine bakarak, Gilas'tan, Tito'dan, Kruşçev'den ve diğerlerinden başlayarak,günümüz revizyonistlerinin bütün tezlerini bir arada bulabilir. O, burada da Lenin ve Stalin'e karşı hiç de kamufle edilmemiş bir cephe saldırısına girişiyor, çünkü, onun "Allahın başka adamları" derken kastettiği onlardır; daha da ileri giderek, dünya proletaryasının büyük önderlerini, Fransa ve diğer Batı Avrupa ülkelerinin burjuvazilerinin durum ve koşullara göre keşfettikleri sözle "Allahın adamları" ile aynı kefeye koyuyor. Genellikle , revizyonistler fikirlerini açıkça ifade etmezler; onlar, durum değişikliği, demokrasi, özgürlük vs. ile ilgili boş sözler yoluyla söz konusu ülkelerin işçi sınıflarına olan ihanetlerini gizlemeye çalışırlar. Fakat, "Avrupa Komünistleri" biraz başka şekilde hareket ediyorlar. "Avrupa Komünistleri"nin başlıca üç partisinden biri olan İspanyol olanı, kendi tezlerini açıkça ortaya getirdi; ki bu tezler,revizyonizmin bu türünün gerçek tezleridir. Bunlar, bu partinin genel sekreteri olan S.Carillo'nun "Avrupa Komünizmi ve Devlet" başlıklı kitabı, batılı ülkeleri basını, radyo ve televizyon konuşmaları yoluyla açıklandı; o, bir teorisyen pozuna bürünerek "Avrupa Komünizmi"nin teori ve pratiğini kitap halinde toplamaya çalıştı.

O, burjuva devletin dokunulmazlığını sürdürmeye çalışan, burjuva devlet hayranlarının, "Avrupa Komünistleri"nin ve destekçilerinin, Batı Avrupalı kapitalist ülkelerin yaratmaya çalıştıkları ve temelli ortak Pazar olacak olan Süper Ulusal Devlet'i desteklediklerini açıklıyor.

Carillo'yu, aynı şekilde Marchais ve Berlinguer'i ele aldığımızda, bütün diğer revizyonistler gibi onların da bir teorisyen değil, tersine en temelli davaları alan ve bütün yalanlara karşılık hiç utanmadan bunları savunan küçük bir eyalet avukatı gibi hareket eden birer şarlatan olduklarını görürüz. O, makalelerinde ve konuşmalarında Marksizmin büyük öğretmenlerinin yapıtlarından aktarmalar yapmakta, uluslararası yaşamla ilgili olaylardan bahsetmekte ya da bu tezleri savunmak için gerekli olan ihtiyaçlara göre geçitli hükümetlerin idari faaliyetlerinden bahsetmektedir. Bütün bunları yaparken de en keyfi şekilde yorumlamaktadır.

CARİLLO, KAPİTALİST DEVLETİN FONKSİYONUNUN DEĞİŞTİĞİNİ İDDİA EDİYOR

Avrupa revizyonistleri ya da "Avrupa Komünistleri" içerisinde proletarya diktatörlüğü kavramını reddettiklerini, ilk defa açık olarak Carillo ve partisi belirtti. Onu Marchais ve Fransız revizyonist partisi izledi. Carillo, şöyle diyor:

"Kapitalist devlet bir gerçektir. Onun güncel özellikleri nelerdir? O nasıl dönüştürülmelidir? Bu, birçok parlamenter partinin demokratik yolla gerçekleştirmeyi düşündüğü ,bizimki de dahil olmak üzere her devrimin sorunudur."

Bu "teorisyenin" zihnini meşgul eden konunun özü, bu bir kaç satır içinde özetlenmektedir. Fakat, kendi pozisyonunun bütün sahtekarlığını hisseden, bunun,Marksizm-Leninizmin açık ve vicdansız bir şekilde revizyonu olduğunu bilen bu İspanyol cücesi, bütün delillere meydan okuyarak, Marksizmin büyük klasiklerinin dahi kendi doktrinlerini ve birbirlerini "revize" ettikleri konusunda başkalarını iknaya çalışmaktadır. Carillo, onların hiç bir ilişkisi olmadığı halde, bunu yapmaktan hiç korkmadan şurada Marks'tan, bir başka yerde Lenin'den ve hatta cani olarak adlandırdığı Stalin'den aktarmalar yapmaktadır. O, bunların yanı sıra, parlamenter yoldan devleti dönüştürmeye ilk başlayanlardan birinin Stalin olduğunu iddiaya çalışıyor. Bu, "Avrupa Komünisti" bunu ispatlamak için Sovyet Devletinin büyük adamının, 1936'daki İspanyol İç Savaşı sırasında, zamanın Halk Cephesi İspanyol Hükümetine, sosyalist Largo Kabalero'nun hükümetine göndermiş olduğu bir mektubu çarpıtarak tekrar yayınlıyor. Fakat, bu çılgın anti-Stalinist, bu mektubun kendi tezlerini doğrulamadığını, bunun yerine Stalin'in diğer devletlerle olan ilişkilerini tamamen doğruladığını, Kruşçevcilerin, Titocuların, "Avrupa Komünistleri"nin, troçkistlerin ve diğerlerinin, Stalin'in,başka ülkelerin iç işlerine karıştığı ve hatta entrikalar düzenlediği şeklinde dağlar boyu yükselen iddialarını parçaladığını anlayamıyor.

Burjuva devlet hayranı olan, Paris kahvelerinin bu teorisyeni, kapitalist devletin fonksiyonunda ve yapısındaki değişmeler ve "kapitalist ekonominin giderek sosyalistleşmesi" ile ilgili iddialarını ispatlamak için gülünç bir tartışma sürdürüyor. O, buna örnek olarak da, 1975 yılında meydana gelen selden etkilenen çiftçilere ve hayvan yetiştiricilerine Fransız hükümetinin milyarlarca para ödediğini gösteriyor ve geçmişte hiç bir zaman böyle bir şeyin mümkün olamadığını belirtiyor. Carillo, burada şunu kastediyor: Devletin nasıl değiştiğini görüyorsunuz. O, artık tek başına kapitalist burjuvazinin devleti değildir; onun köylülere ve felaketzedelere yardım ettiğini görüyorsunuz. Geçmişte de, anın politik ve seçim gereksinmelerinden dolayı felaket durumlarında Fransız hükümeti ve diğer Batılı hükümetler sadakalar dağıtmıştı. Fakat, hiç kimse, bundan hareket ederek burjuva devletinin niteliğinin değiştiğini görmedi! Bu, yalnızca Carillo , Marchais ve Berlinguer tipindeki dönekler tarafından görülüyor!

Tito'dan Kruşçev'e ve diğerlerine kadar günümüzün tüm revizyonistleri, saldırılarını, Stalin'e saldırı aracılığıyla Marksizm-Leninizme yöneltiyorlar. Partimizin evvelce de uyardığı gibi, bu saldırılar Leninizme karşı saldırılardan başka bir şey olmayıp, Marks'ın doktrininin tamamıyla reddine götürür. Carillo da Marksizm-Leninizmin bütün her şeyine açıkça saldırıyor. Bu ilkesiz entrikacı, sınıflar, sınıf mücadelesi, proleter devrimi ve proletarya diktatörlüğü ile ilgili bütün Marksist-Leninist teorinin zamanımızda uygulanamaz bir doktrin olduğunu söyleyerek reddederken hiç utanç duymuyor.

Burjuva politikacılarının,teorisyenlerinin ve gazetecilerinin bütün hayallerini ve fantezilerini toplayan ve tekrarlayan "Avrupa Komünistleri", günümüz proletaryasının, artık Marks'ın zamanındaki proletarya olmadığını, fakat değiştiğini iddia ediyorlar. Carillo ise bunu açıkça söylüyor. Onlara göre, toplumun diğer sınıfları da aynı şekilde değişmiştir. Yine onlara göre, Marks ve Lenin'in bahsettiği sınıflar artık yoktur.

Lümpen burjuva entellektüellerinin tezlerini temsil eden bu döneğe göre, toplumun en ilerici sınıfı, sosyalizm için savaşacak olan ve bu mücadeleyi yönetecek olan proletarya değildir; tam tersine, az ya da çok bütün sınıflar, hepsinden de öte, onun proletarya ile aynı kefeye koyduğu aydınlar bu mücadeleyi sürdürecekler - dir! Carillo, burada Fransız revizyonist filozofu Garaudy'nin meşhur ultra-oportünist tezini tekrar etmekten ve kopya etmekten başka bir şey yapmıyor. Bu sözde teorisyen, İspanyol İç Savaşına yığınsal bir şekilde katılan, çalışan İspanyol nüfusunun % 30'unu oluşturan ve kırlarda yaşayan köylülüğü, yalnızca proletaryanın bir müttefiki olarak tanımamazlık etmiyor, onun mevcudiyetinin dahi bütünüyle reddediyor. Carillo'ya göre tüm sınıfların toplumun değişmesinden çıkarı vardır ve bu amaca ulaşılması için de, eski toplumun yıkılması değil, reforme edilmesi gerekir.

Carillo, devletin Marks ve Lenin zamanındaki devlet olmadığı, sınıfların da artık onların zamanındaki sınıflar olmadığı, şeklinde bir sürü mantıksız açıklamalarda bulunduktan sonra diğer "Avrupa Komünistleri" ile birlikte, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizmi inşa etmesi için şu anda başka bir yol olduğu sonucuna varıyor.

Marks, sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne yol açtığını söyledi; Lenin de, proletarya diktatörlüğünü Marksist teorinin özü olarak ele aldı. Dönek Carillo, bunu, devrim teorisinin, sınıf mücadelesini, iktidarın şiddet yoluyla alınmasını, proletarya partisinin rolünü ve devrimde proletaryanın önder rolünü reddediyor. O, 20'lerin sosyal-demokrasisi pozisyonuna, tamamiyle geriye dönüyor; ki o zaman onların içinde en mükemmel en devrimci unsur onlardan kopup Üçüncü Enternasyonalde faaliyet göstermişti ve komünist partilerini yaratmıştı. Carillo, daha da ileri giderek kültürel gelişme yoluyla toplumun değişmesini, bu devletin ideolojik cihazının (kilise, üniversite vs.) halkın yararına olacak şekilde dönüştürülmesini vaazediyor.

KATOLİK KİLİSESİ, CARİLLO GİBİ DÖNEKLERİ AZİZLİK MERTEBESİNE YÜKSELTME HAKKINA SAHİPTİR

İspanyol revizyonist partisinin genel sekreteri, Katolik Kilisesinin sokağından "Avrupa Komünist Devletine" giden yolu başlatıyor. Ona göre kilise, Vatikan ve Roma'daki Papa, değişmiş olup daha ilerici bir topluma göre gelişmiş bulunmaktadırlar! Bu iddia, Vatikan Ruhani Meclisi tarafından da ispatlanmaktadır! Rahipler hiyerarşisi, kapitalizmin olanaklarından sözde şüphe duymaya başlamıştır!

Fransız gazetesi "Le Monde"un son sayılarından birinde tarif ettiği gibi, kilise terminolojisini utanmazca kullanan Carillo, "Avrupa Komünizmi"nin bu önde gelen papazı, "dogmalarını değiştirmiş"bulunan rahiplerle el sıkışıyor. O, onlarla kuvvetli bir şekilde el sıkıştıktan sonra kilise ve Vatikan'dan daha ilerici olabilmeleri için, "Avrupa Komünistleri"ne dogmaları (yani-Marksizm-Leninizmi) reddetme çağrısında bulunuyor.

Batılı basında geniş olarak yapılan araştırmalara göre, Batı Avrupa'da, hatta kilisenin kalelerinin bulunduğu bölgelerde, artan sayıdaki inananların kiliseyi terketmekte oldukları bilinmektedir ve bu evrensel olarak ispatlanmış bir gerçektir. Örneğin, Fransa'da kurtuluştan bu yana, dini uygulama, nüfusun % 10'una kadar düşmüştür. Belçika ve diğer ülkelerde de durum aynıdır. Kilise, rahip bulmakta güçlük çekmekte, gezginci rahipler kullanmak zorunda kalmaktadır.

Böyle bir durumda, kilise, her türlü rol oynar ve hiç bir şeyden vazgeçmez. O, "işçi rahipler" demagojisini kullanır.Aynı şekilde, hakkında büyük yaygara koparılan pisko[illegible] ilgili son durumda olduğu gibi muhafazakar rahipler hakkında demagoji yapar. Katolik kilisesinin çok zor koşullar altında bulunduğu bu zamanda ortaçağ karanlıkçılığının ve kapitalist gericiliğin bir kalesi olan bu kilise, Carillo, Berlinguer, Garaudy, ve diğer "Avrupa Komünistleri"nin hiç bir zaman ummadıkları bir şekilde yardım elini uzatan bir müttefiki oluyor. S.Carillo'nun bu teorisinin öğretmenlerinden bir tanesi olan Fransız revizyonisti Garaudy, Fransız piskoposunun yayınladığı bildiriden istifade ederek, haziran ayında, bu yılın "Hıristiyanlık ile Marksizm arasında, karşılıklı olarak birbirlerinden yararlanma yılı" olduğunu heyecanla açıkladı. Ona göre, hıristiyanlık ile Marksizm arasında hiç bir uzlaşmazlık yoktur. Çünkü, "komünist hareket şu anda daha az Stalinci ve daha fazla Carillo'cudur" . Garaudy, hıristiyanların ve hatta rahiplerin bütün seviyelerdeki parti liderliklerine kabul edildiği İspanyol revizyonist partisinin örneklerinden aktarmalar yaptıktan sonra, aşka gelerek şunları söylüyor: "İşte, uzun zamandır düşünülen gelecek; hıristiyanlarla Marksistlerin aynı şekilde hareket edecekleri, yeni boyutlara ulaşacakları büyük tarihi değişiklik". Hiç bir şey bundan daha açık olarak söylenemez. Marksizm ile katolik dininin birleşmesi, işte Garaudy'nin amacı! İvre piskoposuna gönderdiği mektupda da görüldüğü gibi Berlinguer'in de İtalya'da yaptığı budur. S.Carillo ve bütün diğer "Avrupa Komünistleri"nin de yapmaya çalıştıkları budur. Katolik kilisesi, bir gün bunları azizleri yapma hakkına sahip olabilir ve olacaktır.

CARİLLO, GENÇLİĞE VE AİLE KURUMUNA NASIL BAKIYOR?

"Avrupa Komünistleri" için 20 yüzyıllık karanlıkçı ve gerici tecrübesine rağmen, bir mucize olmuş gibi,kilise ve Vatikan değiştiği gibi, kapitalizmin diğer ideolojik aygıtı da onlar için uzun süredir değişmiş bulunmaktadır. Örneğin İspanyol döneği, eğitimin kitle karakteri kazandığı ve topluma gerçek bir devrim getirdiğini söylüyor. Ona göre, eğitim, eskiden olduğu gibi aristokratik bir karaktere sahip değil,halka dönük bir karaktere sahiptir! Carillo'ya göre okulun sınıf özü de artık mevcut değildir. O, burada, öğrencilerin sayısından başka hiç bir şey görmüyor. Kaldı ki, sorunun yalnızca nicelik yönünü dahi ele alsak,Batı Avrupa ülkelerindeki üniversitelerde işçi kökenli erkek ve kızların sayısının % 2'yi geçmediğini görürüz. Ama Carillo, bunu bildiği halde belirtmiyor.

Okullar, özellikle üniversiteler, ilerici ve devrimci fikirlerin daima yayılmakta olduğu, ilerici fikirlerin gerici fikirlerle şiddetli bir şekilde çatıştığı merkezlerdir. Burjuvazi, öğrenci gençliği yanıltmak, etkisiz kılmak ve işçi sınıfından uzaklaştırmak için, uşakları olan troçkistlerin, anarşistlerin ve özellikle de revizyonist partilerin ve onların İtalya, Fransa ve İspanya'daki büyük aygıtlarının yapmış olduğu gibi ideolojik aygıtının tümüyle birlikte faaliyet gösterir. Carillo, revizyonistlerin bir hizmetçisi olarak sürdürdüğü rolü teorik olarak aklamak için,bir teori geliştirmeye çalışıyor.

Carillo, aileyi, kapitalist devletin ideolojik aygıtının bir başka görünümü olarak ele almaktadır. Ona göre çocuklar ile ebeveynler arasında süregelen mücadele içerisinde aile değişmiş bulunmaktadır. Sınıf mücadelesini bir dogma olarak reddeden Carillo, burjuva sosyologların teorilerini, sahte Amerikan teorisyeni Marcus'un "nesillerin çatışması" ile ilgili yapıtını kucaklıyor. Fakat, burjuvazinin bu İspanyol uşağı daha da ileri gidiyor. O, gençliğin ebeveynlerinin fikirlerine ve dogmalarına karşı çıktığını iddia ederek, bugünün gençliğinin, İspanya'da faşizme karşı savaşan ve kanlarını veren işçilerin ve devrimcilerin oğulları ve kızları olduğunu, onların bilimsel komünizmin fikirlerini ve ideallerini bir "dogma" olarak reddettiklerini söylemek istiyor.

«AVRUPA KOMÜNİSTLERİ» ve «ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»'NİN AVUKATLIĞINI YAPANLAR AYNI CEPHE İÇİNDE YER ALIYORLAR VE AYNI BARİKATTA SAVAŞIYORLAR

Böylece, Carillo'ya göre burjuvazinin ideolojik aygıtına karşı zafer kazanarak büyüyen bir demokrasiye ve herkese ait olan bir devlete doğru yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Burjuva devletin gerici aygıtlarını ne yapacağız? Akrobat "teorisyen" için de bu hiç de zor değildir. Polis mi? Kendisi, İtalya'da polisin Berlinguer'in partisine oy verdiğini söylüyor. O zaman, onlar, niye Fransa'da Marchais için, İspanya'da Carillo ve Dolores İbarruri için oy vermesinler? "Avrupa Komünistleri", devlet aygıtı ile burjuvazi tarafından kurulan ve silahlandırılmış olan orduyu parçalamaksızın kabul etmelidirler! "Avrupa Komünistleri" askeri zihniyetin demokratik dönüşümü için çalışmalıdırlar! Fakat, burjuva devletin silahlı kolu olarak asırlardır yaratılmış ve eğitilmiş olan askeri kast ile bu başarılabilir mi? Carillo, buna evet diyor. Ve örnek olarak da, Fransız Ordusunu gösteriyor; onun tesadüfen aktardığı düzenleme kitabında da görüldüğü gibi, ona göre Cezayir savaşını izleyen yıllarda Fransız Ordusu "demokratikleşmiştir".

En muhafazakar Fransız gazetesi ya da Deuxime bürosunun bir paralı ajanı dahi Fransız Ordusunu bu şekilde methetmeye cüret edemezdi.

Daha kağıt üzerindeki mürekkepleri kurumadan, olaylar, işçi sınıfı döneklerinin bu sahte teorilerini yalanlamaktadır. Tam da Carillo, Fransız ordusundaki bu "demokratik dönüşümü" göklere çıkardığı zaman, Fransız hükümeti, geçmiştekinin tam tersine, Fransanın bütün metropol bölgesindeki askeri bölge ve garnizonların büyütülmesi kararını aldı. Garnizonların büyümesi, yalnızca Fransız yönetici çevresinin ülke içindeki durumu değiştirmesi için değil, bunun yanı sıra, Avrupa'nın güneyi ile de ilgilenmesi içindir.İtalyan ve Fransız "Avrupa komünistleri", burjuvaziyi hoşnut etmek, ona olan bağlılığını ispatlamak için, Batı Avrupa'daki Amerikan birliklerini ve üslerini, NATO'yu aklayacak kadar ileri gidiyorlar.

Böyle bir yol ile sosyalizme gidecek olan Carillo ve bütün diğer revizyonistler, partinin rolünü ve demokratik merkeziyetçiliği reddediyorlar. Partiden bahsedildiği kadarıyla onlar, Kruşçev revizyonistlerinden aldıkları "bütün halkın partisi" kavramını benimsediler ve bunu "çoğulcu partiler" kavramı haline dönüştürdüler. Ekonomik alanda ise, "öz-yönetim" şeklindeki titocu metodu benimsemiş bulunuyorlar. Diğer revizyonistlerden de, çoğulcu kültürler,felsefi akımlar dini akımlar vs. yarışını almış bulunuyorlar.

Bir makale çerçevesi içerisinde "Avrupa komünistleri"nin "düşünceleri" ve "tartışmalarını" adım adım izlemek, modern revizyonistlerin ihanetini bütün yönleriyle teşhir etmek ve açığa çıkarmak olanaksızdır. Fakat, "Avrupa komünistleri"nin uluslararası çevresini ve Carillo'nun bu çevreyi nasıl gördüğünü belirtmek gereklidir. Bu çevre Atlantik çevresinden başka bir şey değildir. Carillo ve partisi, Ortak Pazar'dan, NATO'dan ve İspanyanın buralara üye olmasından yanadır. Onlar, tıpkı "Üç Dünya Teorisi"nin yandaşları ve sosyal demokratlar gibi, Avrupa tekellerinin ve tröstlerinin birliğini,"Avrupa halklarının" birliği olarak tanıtıyorlar.

Sözde üçüncü uluslararası güçten yana olan, sözde iki süper devlete karşı olan bu güçler, gerçekte, yanlızca Avrupa proletaryasına ve halklarına karşıdırlar ve onların sömürülmesinden yanadırlar, Avrupalı büyük kapitalist tekellerden yanadırlar. "Avrupa komünistleri" ve "Üç Dünya Teorisi"nin avukatlığını yapanlar, bu "strateji" içinde, aynı cephede yer alıyorlar ve aynı barikatta savaşıyorlar. Şu ya da bu sorunla ilgili olarak değişik görüşlere sahip olabilen "Avrupa komünistleri" ve diğer revizyonistler, esas konuda bir araya geliyorlar, devrime ve Marksizm-Leninizme karşı mücadelede emperyalizm ve burjuvaziyle birleşiyorlar.

Lenin, şunu söyledi:

"Kapitalizm koşullarında, birleşik Avrupa devletleri, hem olanaksız,hem gericidir. Şüphesiz kapitalistler ve devletler arasındaki geçici anlaşmalar imkan dahilindedir. Bu anlamda Avrupalı kapitalistler arasındaki bir anlaşma olarak, bir Avrupa birleşik devletleri mümkündür...Ama, bu ne içindir? Yalnızca, ortak olarak sosyalizmin Avrupa'da bastırılması içindir."

Marksist-Leninistler bütün revizyonistlerin ve Marksizm-Leninizmin tüm döneklerinin amaçlarının bu olduğundan hiç bir zaman kuşkulanmadılar ve şimdi de kuşkulanmıyorlar.

Carillo tarafından bütün döneklere özgü utanmazlıkla açıkca reklam edilen bu "düşünceler" yalnızca onun düşünceleri değil, aynı zamanda Dolores İbaruri ve İspanyol revizyonist partisinin düşünceleridir. Bunlar, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yüce ve daima muzaffer olan doktrinlerini revize etmeye çalışmış olan her kesin tezlerinin bir ifadesidir. Biz Carillo'da, Bernstein'i, Kautsky'i, Brouder'i, Tito'yu, Kruşçev'i, Togliatti' yi, onun revizyonizminin öğretmenleri olan Berlinguer ve Marchais'i, onun "Avrupa komünizmi" yolundaki "yoldaşlarını" görüyoruz. Biz, Carillo'da, Sartre, Marcus,günümüzün Avrupalı Troçkist ve anarşistlerinkiler gibi bir dizi sözde teorilerinin etkilerini, batılı sosyal demokrat liderlerin teorileriyle özellikle de, Carillo'dan otuz yıl önce,Kruşçev'den on yıl önce yazılan ve hali hazırda unutulmuş bulunan Vaşingtondaki Beyaz Saraydan ve Vatikan'dan geçen, barışçıl sosyalizme geçiş yolunu anlatan Leon Blume'in "Al'echelle Humaine"(İnsanlığın Yükselişi)'deki teorisiyle karıştığını görüyoruz. İspanyol döneğinin düşünceleri, kapitalizm ve revizyonizm teknesinde toplanmış olan bir sürü döküntüden başka bir şey olmayıp "Avrupa Komünizmi ve Devlet" adlı kitapta toplanmıştır.

İspanyol burjuvazisi,Avrupa Topluluğuna üye olan dokuz ülkenin burjuvazisi ve Amerikan burjuvazisi, NATO ve Ortak Pazar karargahları ile birlikte Franko'cu İspanya'da gerçekleşecek geçiş için sükunete ihtiyaç duydukları bir sırada, "Avrupa komünizmi" bir doktrin olarak ortaya çıktı ve Carillo tarafından meşrulaştırıldı. İşçi sınıfının ve devrimin karşısında dehşete düşen, yüz yıl sonra dahi Paris Komünü hayalini görmekten rahatsız olan gericiler, artık, her yerde kızıl rengi görmeye alıştılar. Carillo ise onları teskin ediyor. Bu nedenle burjuvazinin temsilcileri, "Avrupa komünistlerinin","iyi baylar" ve kendileriyle anlaşma yapabilecek "iş adamları" olduğu konusunda Amerikan kapitalistlerini temin etmek için ABD'ye bile giden bu İspanyol "teorisyeni"ninden methiyelerini hiç bir zaman esirgemiyorlar.

Fakat, dünya kapitalizminin ve emperyalizmin temsilcileri, ondan çok şey beklediklerinden dolayı sevinmekte biraz erken davrandılar.Carillo'nun dünya kapitalizminin en kötü ajanlarından birisi olduğu bir gerçektir; ama, bunun yanı sıra çok da değersizdir. Onun "teorileri" kapitalizme hiç bir yarar sağlamayacaktır ; çünkü, o, modern revizyonistlerin sahte Marksizmini teşhir ediyor, onların maskesini düşürüyor, sosyal ve ulusal kurtuluş için savaşmakta olan proletarya ve halklara karşı onların gerçek niyetlerini açıklıyor.

İşte bu da başta Sovyet revizyonistleri olmak üzere diğer revizyonistlerin, Carillo'nun vaazları hakkında kuşku duymalarının nedenidir. Revizyonist batağın bu çamura bulanmış köpüğü, Kruşçev revizyonistinin tezlerini ve ilk planda, "barış içinde sosyalizme geçiş" şeklindeki modern revizyonizmin temel tezini, bununla birlikte emperyalizmin tabiatının değiştiği, silahsız ve savaşsız dünya, bütün halkın partisi ve bütün halkın devleti gibi tezleri hiç düşünmeden, hiç korkmadan daha da geliştirmeye ve sonuna kadar sürdürmeye cesaret etmiştir.

«AVRUPA KOMÜNİST» PARTİLERİ, KENDİ ÜLKE BURJUVAZİLERİNİN HİZMETİNDE OLUP. SOVYET BURJUVAZİSİNİN ÇIKARLARININ TAM TERSİNE OLAN BU ÜLKE BURJUVAZİLERİNİN ÇIKARLARINI İFADE ETMEKTE VE SAVUNMAKTADIRLAR

AEP ve Enver Hoca Yoldaş, Kruşçevin bu tezlerinin Marksizm-Leninizme, sosyalizm ve komünizm davasına büyük bir ihanet olduğunu ta başından beri göstermişlerdir. Hayat, partimizin doğruluğunu ispatlamıştır ve daima da ispatlıyor.Hayat, revizyonistlerin, oportünizmin ve burjuva yozlaşmanın çamuruna daha da derinliğine batmakta olduğunu ispatlıyor.

Kruşçev kliği ve onu izleyen Brejnev, hain yüzlerinin teşhir olmasını önlemek için türlü manevralar yapmaya çabaladılar. Ve şimdi de onların işbirlikçisi Carillo, onların niyetlerini teşhir ediyor ve 20. Kongrenin tezlerinin neler olduğunu gösteriyor. Bu,onlara indirilen bir sille değil, ağır bir darbedir de; çünkü, Kruşçev revizyonistleri, ihanetlerini gizlemek için Marksist-Leninist pozuna bürünmek gereksinimini duydular ve hala da sözde Leninist formüllere sarılıyorlar. 20. Kongreden hemen sonra Sovyet revizyonistleri, kongrelerinin yolunda süratle ilerlemelidirler talebinde bulunan ilk kişi, İtal-

Dev.Sa.6'da

Suruç Cezaevi'nde faşist baskılar yoğunlaştı

Suruç Cezaevinde yıllardır uygulanan faşist baskılar günlerdir had safhada devam etmektedir. Egemen sömürücü sınıfların uşakları, bu baskıyı özellikle Salih Özçelik'i mahkum ettikten sonra, ona ve onun çevresindeki yurtsever tutuklulara yöneltmişlerdir. Salih Özçelik yoldaş, 1977 yılının dördüncü ayı başlarında egemen sınıfların uşakları tarafından tutuklanmış ve Suruç Emniyet Amiri Ömer Cinoğlu ve Komiser Cengiz tarafından kırksekiz saat çeşitli işkencelere uğratılmış, daha sonra halkın görmemesi için geceyarısı Suruç'tan Urfa'Emniyet Müdürlüğüne götürülmüş ve 96 saat boyunca elektrik işkencesi ve çeşitli işkencelere uğramış, fakat eğemen sınıfların uşaklarına asla taviz vermemiş, ve devrimci direnişi ile onları bir kez daha yenilgiye uğratmıştır. Daha sonra Özçelik'i yargılayan Suruç Asliye Ceza Mahkemesi Yargıcı Erol Ertekin, Özçelik'i iki yıla mahkum etmişti. Bugün Suruç Cezaevinde hükümlü bulunan Salih Özçilik yoldaş, dışardaki yılmaz devrimci kararlılığını içerde de egemen sınıflar ve onların uşaklarına karşı sürdürmekte; bu yüzden egemen sınıflar ve onların uşakları tarafından ona ve çevresindeki tutuklu ve hükümlülere katmerli bir baskı uygulanmaktadır. Son günlerde 40 kadar jandarma, 10 polis, jandarma yüzbaşısı ve emniyet amiri cezaevini basmış, Özçelik yoldaşın devrimci kitaplarına elkoyup götürmüşlerdir. Biz Suruçlu yurtsever devrimciler Salih yoldaş ve mahkumlar üzerindeki baskıyı şiddetle protesto ediyor, bunun, halkımız üzerindeki faşist baskıdan ayrı olmadığını biliyoruz.

Faşist diktatörlüğün baskıları ve zindanları halkımızın yiğit öncülerini asla yıldıramaz.

SURUÇLU
YURTSEVER DEVRİMCİLER

Tutuklu ve mahkumlar Elazığ Cezaevi'ndeki faşist baskı ve sömürüyü protesto ediyorlar

Bizler Elazığ Kapalı Cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler olarak, üzerimizdeki her türlü baskı ve sömürüyü halkımıza açıklamayı bir görev biliyoruz. Bizler, hakim sınıfların bir baskı, zulüm ve sömürü yeri olan cezaevlerinde insafsızca sömürülmekte ve ezilmekteyiz.

Şöyle ki; kış mevsiminin gelişiyle sobaların cezaevi tarafından verilmesi gerekirken, soba ücretleri idarenin emriyle mahkumların sırtından toplanmaktadır. Komprador burjüvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü emekçi halkımızı cezaevlerine doldurmakta, böylelikle yeni yeni koğuşların açılmasına sebep olmaktadır. Buna bağlı olarak, yeni açılan koğuşların tüm gereksinimlerinin (cam, soba, badana,kürek, süpürge vb.) karşılanması, mahkumların sırtına yüklenmektedir. Bu , mahkumlar için büyük parasal sıkıntılar, zorlamalar doğurmaktadır. Bu ve benzeri uygulamalarla emekçi halkımız, zindanlarda katmerli sömürüye maruz kalmaktadır.

Hastanede tedavi edilmeleri için başka cezaevlerinden Elazığ Cezaevine mahkumlar getirilmektedir. Bu arkadaşların hastaneye tedavi için gitmeleri büyük bir sorun olmakta, günlerce bekledikten sonra, dilekçe üstüne dilekçe yazarak ancak hastaneye gidebilmektedirler. Göstermelik bir tedaviden sonra cezaevine gönderilen mahkum, perişan olmakta, tedavi için de para yatırmak zorunda bırakılmaktadır. Para yatırdıkları halde, günlerce "jandarma gelmiyor" ya da "yok" diye sudan bahanelerle, kuru ranzalarda yata yata kötüleşen mahkum arkadaşlar, cezaevi idaresi tarafından böylece ölüme gönderilmekte, ya da ağır hastalıkların pençesine atılmaktadır.

Cezaevine ilerici gazeteler, yayınlar sokulmamakta, buna karşılık gerici her türlü yayın gelmektedir. Mahkumların gazete okumaya ihtiyaç duydukları bilinmekte, bu gerici yayınları okumaya zorlanarak gerici ideolojinin etkisi altına sokulmaya çalışılmaktadır.

Cezaevi kantininde mahkumların gerek duyduğu ihtiyaç maddeleri bulunmamaktadır. Mahkumlar ihtiyaç duydukları maddeleri cezaevi dışında bulunan ve Başgardiyan Mehmet Tel ve kardeşine ait olan bakkaldan yüksek fiyatlar karşılığı satın almak zorunda bırakılmaktadır. Böylelikle bütün mahkumlar amansızca sömürülmektedir.

Halkımız gerek dışarda, gerekse içerde gerçekleştirilen bu sömürüye, sınıf mücadelesinin ateşi içinde bilenerek, bilinçlenerek karşı çıkmaktadır. Halkımız emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve zulüm düzeninin ancak kuracağı Devrimci İşçi-Köylü İktidarı ile son bulacağını, gün geçtikçe daha iyi anlamaktadır.

ELAZIĞ CEZAEVİNDEN
4 PROLETER DEVRİMCİ

Dicle'de faşist baskılar ve işkence olayları artıyor

27 Kasım 1976 günü,günlerce süren işkencelerden sonra, Diyarbakır işkencehanelerinde öldürülen yiğit devrimci İsmail Gökhan Edge'nin öldürülme yıldönümünde, O'nu anmak için duvarlara yazı yazma ve afiş yapıştırma çalışmaları sırasında bekçilerle afiş yapıştıranlar arasında silahlı çatışma çıkmıştır. Yazı yazanlardan bir genç elinde fırçalar ve boya ile yakalanmış ve karakola götürülürken halk bekçilere ve uzman çavuşa müdahale ederek genci ellerinden kurtarmıştır.Bu olay sırasında çevrede bulunan burjuva milliyetçileri ve revizyonistler yerlerinden kıpırdamamışlardır.Bu son derece doğal bir olaydır, çünkü onların devrim gibi bir sorunları, proletaryanın devrimci şiddeti gibi bir kavramları yoktur. Bu tür eylemleri "maceracılık" olarak değerlendirmektedirler. Duvarlara yazılan "Herkese İş, Köylüye Toprak,Halka Hürriyet", "Halkın Kurtuluşu Engellenemez", "Gökhan Edgeler Ölmez", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları bölücü sloganlar olarak değerlendirilmiş , ve yakalanıp halk tarafından kurtarılan gencin Taşağıl köyünden olmasından hareket edilerek bu köyün gençleri ve lise öğrencileri toplu halde karakola getirtilmiş,öğrenciler ve gençler bekçilerle yüzleştirilmişlerdir. Yüzleştirme sırasında çocuklara HALKIN KURTULUŞU gazetesini kimin sattığını söylemeleri için baskı yapılmış ve tokatlanmışlardır. Daha sonra halk düşmanı faşist bir köy öğretmeninin ihbarı üzerine aynı köyden olayla ilgisi olmayan bir başka genç yakalanarak karakola götürülmüş ve bekçilerle yüzleştirildikten sonra salıverilmiştir. Yüzleştirme sırasında bekçiler ve uzman çavuş bu genci görmediklerini ifade etmişlerdir. Aynı gece takviye alan askerler tüm ilçeyi sarmışlar ve Ensarioğullarının müritlerinin ve ağa kökenlilerin oturdukları kahve dışındaki iki kahveyi saatlerce aramışlardır. Arama sırasında Kızıldere'de öldürülen devrim şehidi Ömer Ayna'nın fotografı bir akrabası üzerinde bulunmuş ve bu genç arkadaş karakola götürülmekle tehdit edilmiştir.

Olaydan bir kaç gün sonra daha önce göz altına alınıp bekçilerle yüzleştirilen devrimci genç arkadaş ile olaylara hiç adı karışmayan bir işçi arkadaş göz altına alınmışlardır. Gözaltındayken genç arkadaşa falaka ve copla dövme işkenceleri yapılmıştır. İşkenceyi bizzat, Ensarioğullarının emir kulu, okul kurşunlayan faşistlere kaçak mermi sağlayan, faşist öğretmenleri ve memurları muhbir olarak kullanan, Dicle halkına karşı dinamit patlatma gibi provokasyonlara girişen faşist başçavuş Bahtiyar Kuduoğlu yapmıştır. İşkencelere Mehmet Kandemir ve İbrahim Aydoğdu adlı erler yardım etmişlerdir. Falaka işkencesi bittikten sonra 80 kilo kadar ağırlığı bulunan er Mehmet Kandemir arkadaşın omuzlarına bindirilmiş ve tabanları insin diye yarım saat kadar dolaştırılmıştır.Daha sonra avuçları ve ellerinin dış yüzü saatlerce coplanmıştır. İşkence sırasında sürekli olarak , yanında kimlerin bulunduğu, arkadaşlarının adı sorulmuştur. İşkenceden sonra ertesi gün mahkemeye çıkarılmıştır. İşkence gören arkadaş,mahkemeye durumu bildirmiş ve doktora sevkini istemiştir. Ancak yargıç doktora sevk etmemiş savcıya göndermiştir. Gerçekte kendisi bir işkenceci olan, makamında bir köylüyü döverek bayıltan, bu suçu mahkeme tutanaklarına geçen,halk tarafından bir çok defa bakanlığa şikayet edilen, hakkında soruşturmalar açıldığı halde faşist diktatörlük tarafından yerinden alınmayan faşist savcı Sabahattin Şener tarafından ellerine bakıldıktan sonra "Sana işkence yapılmamış" denilerek doktora sevk edilmemiştir. Hiç bir tanık dinlenmeden ve üç kez yapılan yüzleştirme tutanakları göz önüne alınmadan iki arkadaş tutuklanmış ve hapse konulmuşlardır. Gözaltındayken işçi arkadaşa işkence yapılmamıştır.

İşkence gören arkadaşın abisi bu durum üzerine savcıyı bir telgrafla bakanlığa şikayet etmiştir. Ayrıca bir avukat tutularak her iki tutuklama kararına karşı itiraz edilmiştir. İtiraz üzerine mahkeme bu kez tanıkları dinlemek ve tutanakları değerlendirmek zorunda kalmış ve her iki arkadaşı da salıvermiştir.

Bu olay,halka, adliye, jandarma ve idarenin bir bütün olarak devletin baskı organları olduğunu;gerektiğinde anayasayı ve diğer yasaları çiğneyerek suçlu yaratmak için işkence yaptığını, usulsüz bir biçimde yargılama yolunu tuttuğunu, delilsiz - tanıksız adam tutukladığını, idarenin bu olaylar karşısında sustuğunu somut olarak göstermiştir.

Devletin bu baskı organlarının uyguladığı her haksızlık karşısında her yol denenerek sessiz kalınmamalıdır. Mücadele hiç bir aşamada terk e-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

İhbarcı Ali Gül Dede'yi tanıyalım

Bu yazımızda gerici ve halk düşmanı yüzünü sergileyeceğimiz Ali Gül Dede Kantarma köyünde oturmaktadır. Elbistan çevresinde hemen hemen herkesin tanıdığı bu gerici 18 yıldan beri köyün muhtarlığını tekelinde almıştır. Ali Gül, çok uzun zamandan beri çevredeki Alevi halkı çeşitli yollarla soyup, sömüren bir dede sülalesinden gelmektedir. Halkın dini duygularından yararlanan Ali Gül Dede, uzun yıllardan beri emekçi halkı kendi işlerinde (tarla sürme, ekin biçme, odun yapma, ev inşaatı, ark açma vb.) angarya çalıştırmıştır. Örneğin 1973'de yaptırdığı büyük evi tamamen köylülerce yapılmıştır. Bu gerici,bununla da kalmayıp çevredeki Alevi köyler halkını hakullah (Alevi dini geleneklerine göre halk tarafından dedelere verilen çeşitli hediye ve bağışlar) yoluyla da sömürmüştür. Halen ekonomik düzeyi bir orta köylününki gibi olmasına rağmen,feodal kökeni ve feodal otoritesine dayanarak ve devletle ve karakolla işbirliği yaparak halkı baskı altına almaya çalışmaktadır. Ancak son zamanlarda bir yandan doğal ekonominin zayıflaması ve pazar ilişkilerinin gelişmesi ve bir yandan da devrimci fikirlerin yayılması sonucunda Ali Gül Dedenin ve benzerlerinin halk üzerindeki etkisi epey azalmıştır. Halkın uyanışı ve kendi eski feodal otoritelerinin zayıflaması bunları devletle ve çevredeki diğer gericilerle daha sıkı bir işbirliğine götürmektedir. İlerici halkın ve devrimcilerin tepkisinden korkan bu gerici,iğrenç faaliyetlerini sinsice ve el altından sürdürmekte ve halk arasında kendisinin de ilerici ve hatta devrimci olduğu yalanını yaymaktadır. Oysa Ali Gül Dede ve çevrede kendisinin durumunda olan bir kaç gerici çoktan halkın azılı düşmanları haline gelmişlerdir ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devleti ile sıkı bir işbirliği halindedirler.

Ali Gül Dede'nin eskiden beri köyün emekçi halkına ve çevre köylerdeki emekçilere yaptığı kötülükler saymakla bitmez. Biz burada bunlardan sadece birkaçını, son yıllarda yaptığı bazı namussuzlukları ortaya koyacağız.

1972 yılında yağışların çok olması sonucu gelen sel, yer kaymasına yol açmıştı. O zaman köye yapılan yardımla gelen eşyaların çoğu Ali Gül Dede tarafından gaspedilmiştir.

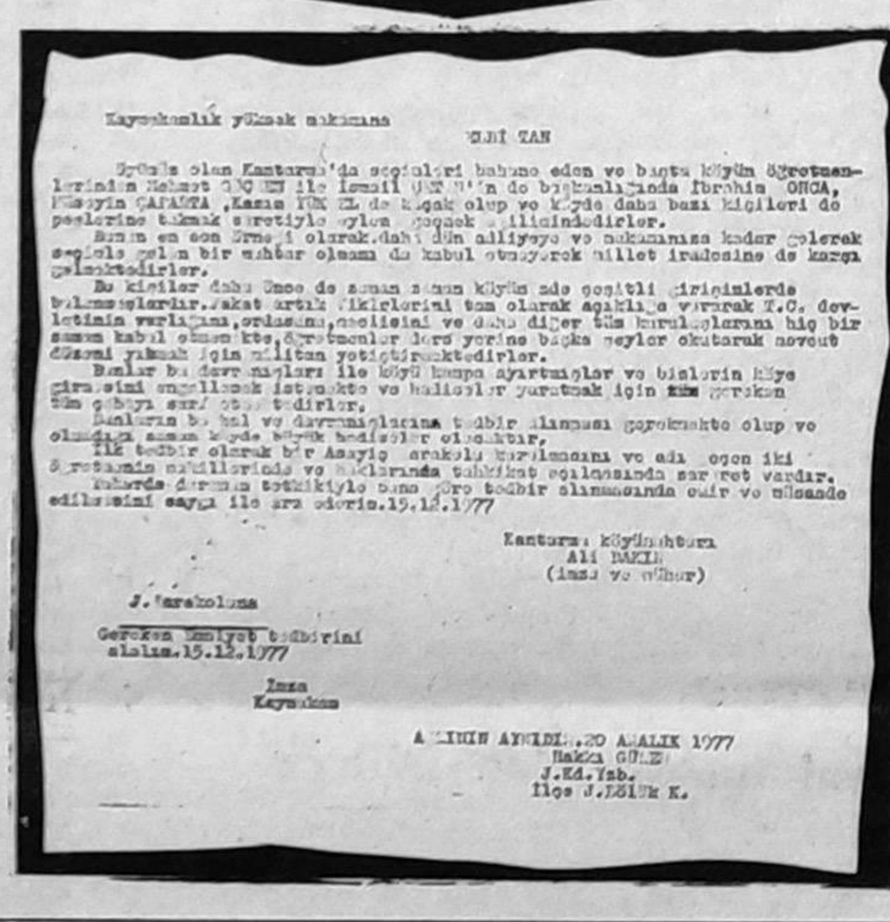
Birkaç yıl önce köyün yakınında krom madeni çıktığından beri,bu adam ve köydeki diğer birkaç gerici,madeni işleten işverenlerle birlik olmuşlardır. Onlar bu şekilde hem madende çalışan işçilerin hakkının yenmesi için, hem de köyün maden hakkını işverenlere yedirtmek için ellerinden geleni ardlarına koymamışlardır. Ali Gül Dede de bu arada madende çalışan işçilerin yaptığı iki direnişin kırılmasında faal görev almıştır. Köydeki devrimci gençlerin önderliği altında halk kendi payına sahip çıktığında,gene bu gerici dede, işverenin avukatlığını yaparak halka düşman olduğunu ispat etmiştir.

Ali Gül Dede,gerek madenden gelen köy hissesi parayı ve gerekse köy bütçesindeki diğer paraları çeşitli biçimlerde işleterek kesesini şişirmiştir. Bu şekilde halkın sırtından kazandığı paralarla geçen sene başlarında kendine bir FİAT 480 traktör almıştır.

11 Aralık yerel seçimlerinde köydeki devrimciler demokratik halk iktidarının propagandasını yapmak ve Ali Gül Dedenin 18 yıllık tekelini yıkmak için yurtsever demokrat bir köylüyü aday gösterdiler. Seçimi kaybedeceğini hissetmesi,bu gericiyi daha da azgınlaştırmıştır. Ali Gül Dede seçimden önce bir kısım köylülere baskı yapmış, sandık başkanını tehdit etmiş, köyde kabileciliği körüklemiş, ve devrimcilerin de uyanık davranmamasından yararlanarak sandık başında yaptığı çeşitli hile ve üçkağıtçılıklarla seçimi kılpayı farkla kazanmıştır. Köy halkı kadınlı - erkekli kaymakama kadar giderek seçim sonuçlarını protesto etmişler ve İlçe Seçim Kuruluna başvurmuşlardır. Ancak bu itiraz reddedildi. Seçimden sonra halk öylesine öfkeliydi ki, Ali Gül Dede ve çömezleri birkaç gün evlerinden dışarı çıkamadılar. Bunun üzerine gericiler jandarmaya başvurarak korunmalarını istemişler ve kimin köpeği olduklarını açıkça ortaya sermişlerdir. Köy halkının kendilerine karşı devrimci baskısının arttığını gören Ali Gül Dede ve İbrahim Soysüren gibi gericiler, Gücük bucağında oturan birkaç ağa kalıntısı gericiyle işbirliği yaparak köydeki devrimci gençleri Elbistan Kaymakamına ihbar etmişlerdir. Ancak devrimcileri ihbar da etseler, kurşuna da dizseler, işkenceye de yatırsalar, idam sehpasına da çıkarsalar gericilerin yeri tarihin çöplüğüdür. Halkın yükselen devrimci mücadelesi bütün bu mikropları temizleyecek, sömürü ve baskıyı yeryüzünden tamamen silecektir.

ELBİSTANLI DEVRİMCİLER

Ali Gül Dede'nin ihbar belgesi

Kaymakamlık yüksek makamına
ELBİSTAN

Süğü'de olan Kantarma'da seçimleri bahane eden ve başta köyün öğretmenlerinden Mehmet [illegible] ile İsmail [illegible]'in de başkanlığında İbrahim ONGA, Hüseyin ÇAPARTA, Kazım [illegible] de kaçak olup ve köyde daha bazı kişileri de peşlerine takmak suretiyle eylem [illegible] içindedirler.

Bunun en son örneği olarak dahi dün adliyeye ve makamınıza kadar gelerek seçimle gelen bir muhtar olmamı da kabul etmeyerek millet iradesine de karşı gelmektedirler.

Bu kişiler daha önce de zaman zaman köyün ada çeşitli girişimlerde bulunmuşlardır. Fakat artık fikirlerini tam olarak açıklığa vurarak T.C. devletinin varlığını, ordusunu, meclisini ve daha diğer tüm kuruluşlarını hiç bir zaman kabul etmemekte, öğretmenler ders yerine başka şeyler okutarak mevcut düzeni yıkmak için militan yetiştirmektedirler.

Bunlar bu devrimcileri ile köyü kampa ayırtmışlar ve bizlerin köye girmesini engellemek istemekte ve hadiseler yaratmak için tüm gereken tüm çabayı sarf etmektedirler.

Bunların bu hal ve davranışlarına tedbir alınması gerekmekte olup ve olmadığı zaman köyde büyük hadiseler olacaktır.

İlk tedbir olarak bir Asayiş karakolu kurulmasını ve adı geçen iki öğretmenin mahallerinde ve haklarında tahkikat açılmasında zaruret vardır.

Yukarıda durumun tetkikiyle buna göre tedbir alınmasında emir ve müsaade edilmesini saygı ile arz ederim.15.12.1977

Kantarma köyü muhtarı
Ali [illegible]
(imza ve mühür)

J. Karakoluna

Gereken Emniyet tedbirini alsın.15.12.1977

İmza
Kaymakam

A[illegible] AYNIDIR.20 ARALIK 1977
Hakkı [illegible]
J.Kd.Yzb.
İlçe J.[illegible] K.

Devrimci şehit Sefa Hakverdi'nin anası haykırıyor:

"Ölümler bizi yıldıramayacak"

Oğlum Sefa Hakverdi Ankara Karşıyaka'da Demetevler Lisesi'nde okumaktaydı. Faşizme ve sosyal-faşizme, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı kararlılıkla yılmadan mücadele eden oğlum,31 Mayıs gecesi bir arkadaşının evinden eve dönerken faşist besleme katiller tarafından, pusuya düşürülerek arkadan kurşunlandı.

Ankara Numune Hastanesine kaldırılan oğlum , 40 gün kadar yattıktan sonra iyi olmadan taburcu edildi. Eve gelince durumu daha da ağırlaştı. İkinci kez Numune Hastanesine kaldırıldığında önceden tedavisinin yapıldığı beşinci Hariciye Servis Şefi faşist Dr. Necati tarafından hastaneye alınmayıp kovuldu.

Ağır bir hasta olarak ortada kalan oğlumu büyük bir çabayla Hacettepe Hastanesine aldırabildik. Hastane doktorlarının muayenesi sonucu, birinci ameliyatının eksik yapıldığı, iç kısımda ameliyat yapılması gereken kısımlar olduğu saptandı. İkinci kez ameliyata alındı. Ameliyattan bir hafta sonra iyice zayıf düşen oğlum yarasını kapatamayarak 2.8.1977 tarihinde öldü.

Oğlumu vuranların bulunması için hiç bir çaba harcanmadı. Hiç kimse gözaltına dahi alınmadı."Kimliği belirsiz kişiler tarafından vuruldu" diye diğer devrimci şehitler gibi onun da dosyası kapandı. İsteseler oğlumun katillerini bulabilirlerdi; ama bulmadılar. Bu durum sadece oğlum için, değil, tüm şehit edilen devrimciler için de aynı.

Biz analar olarak, evlatlarımızın acısı hiç yüreğimizden gitmese de, mücadelede kararlı olmalıyız. Ölümler bizleri yıldıramayacak. Evlatlarımızın katilleri bulunsa dahi bununla avunmamalıyız. Çünkü bizlerin kurtuluşu, yani işçilerin ve köylülerin kurtuluşu, ancak evlatlarımızın uğrunda can verdikleri yoldan yürüyüp, onların mücadelesini yükselterek olur. Tüm anaların mücadelede kararlı olmaları dileğiyle.

DEVRİMCİ ŞEHİT SEFA HAKVERDİ'NİN ANASI
GÜLBAHAR HAKVERDİ
MAMAK/ANKARA

"AVRUPA KOMÜNİZMİ"

Baş.ta.sa.5'de

yan revizyonist önderi Togliatti idi. Fakat, Carillo, yeni koşullar altında "Avrupa komünistleri"nin manevi rehberi olan babalarından da daha ileri gidiyor. O, onların tezlerini, onların tezlerinin mantığını birer birer inceliyor ve onların harfi harfine yerine getirilmesi talebinde bulunuyor. Carillo, Sovyet revizyonistlerine, onların ileri sürdüğü tezlerin, yalnızca Stalin'i değil, Marks, Engels ve Lenin'i de ve yalnızca bir sorunla ilgili olarak değil, bütünüyle açık bir şekilde reddetme zorunluluğunu belirtiyor. O, Ekim Devriminin yolunu,proletarya diktatörlüğünün, partinin rolünün ve proletaryanın hegemonyacı rolünün reddedilmesi gerektiğini söylüyor. O,Marksist-Leninist teorinin ve yapıtlarının tümünün, ideolojik, politik, ekonomik her alanda revize edilmesi gerektiğini söylüyor. Carillo, barış içinde bir arada yaşamanın ve barış içinde sosyalizme geçmenin yalnızca, uluslararası ilişkiler alanındaki statükonun muhafazasını, askeri paktların, ittifakların, ekonomik gruplaşmaların muhafazasını gerektirmediğini, bunun yanı sıra her ülkedeki statükonun korunmasını, burjuva devletin, onun gerici ve ideolojik aygıtlarının muhafazasının da gerektirdiğini söylüyor. O, Sovyet revizyonistlerine,Titoculara ve diğerlerine "karşıt düşünceden olanlara" tam özgürlük ihsan edilmesi, çoğulcu partilere,kültürlere, felsefi akımları vs. izin verilmesi talebinde bulunuyor. O, daha da ileriye gidiyor. O, Sovyetlere açıkça onların Moskova mahkemelerinde ölüm cezasına çarptırılmış bir çok hainin itibarlarını iade ettiklerinden beri yarı yolda durmamaları gerektiğini belirtiyor. Ona göre, onlar bir adım attıkları için şu adımı da atmalıdırlar: Troçkistlerin itibarları iade edilmelidir. O, Sovyetlere ve diğer revizyonistlere açıkça şöyle söylüyor: Onlar, Amerikan emperyalistlerinden büyük krediler alıyorlar; o zaman "Avrupa komünisti" İspanyol devleti bu tip kredileri niye almasın? O, bunun gibi, Sovyet revizyonistlerini bunun gibi teşhir eden bir çok şey daha söylüyor. Bunların hepsi de, onları yakıp kavuran ciddi şeylerdir. Bu nedenle onlar, saldırılarını yalnızca onun kitabı ve yalnızca kitabının bir bölümüyle sınırlayarak Carillo'ya sitem etmeye başlıyorlar. Sovyet revizyonistleri, sorunun özünü bir yana bırakıyorlar, Carillo'nun onlara yaptığı taleplerle ilgilenmiyorlar; yalnızca, onun kitabında Marks, Engels ve Lenin'e saldırı olduğu konusunda üzüntülerini ifade ediyorlar. Sovyet revizyonistleri, ilk olarak kendilerinin terkettiği Marks ve Lenin'in teorilerininşampiyonları pozuna bürünmek için, bu kitabın yayınlanışı ile ortaya çıkan fırsattan yararlanmaya çalışıyorlar.

Fakat, Sovyet revizyonistleri, aynı şekilde bir başka sorunla ilgili olarak da kuşkuludurlar. Marksizm-Leninizmi terk etmiş, işçi sınıfı çıkarlarına ihanet etmiş, işçi ve köylü devletini sosyal-emperyalist bir burjuva devlete dönüştürmüş olan Sovyet revizyonistleri bu şekilde,istemeden kendilerinin de çıkarlarına aykırı olan bütün revizyonist partilerde milliyetçi ve merkezden uzaklaşma eğilimlerine, açık ya da gizli revizyonistler arasında yeniden iyi ilişkiler kurma,gruplaşma ve toplantılar yapma eğilimlerine yol açmışlardır. Böylece, "Avrupa komünist" partileri kendi ülke burjuvazilerinin hizmetinde olup, Sovyet burjuvazisinin çıkarlarının tam tersine olan bu ülke burjuvazilerinin çıkarlarını ifade etmekte ve savunmaktadırlar. Sovyet revizyonistleri böylece, kavanozdaki şeytanları serbest bırakan fakat onları bir araya getiremeyen acılı büyücü ile aynı akibete uğramıştır.

Enver Hoca Yoldaş, 7. Kongre Raporunda şunları söyledi:

> *"AEP, yalnızca işçi sınıfının bilimsel ideolojisi olan Marksizm-Leninizmin gerçekleştirebileceği birliği, çelikten birliği, eski Bernestein ve Kautsky revizyonizmi gibi modern revizyonizmin de hiç bir zaman kuramayacağını çok önceleri söyledi.Revizyonizm, bölüme, birlikten yoksunluk ve anarşi demektir. Partimiz, revizyonist partilerin, 'bağımsızlık','egemenlik' ve Marksist-Leninist teoriyi kendi ülkelerinin koşullarına uygulamaya 'muktedir' oldukları hakkındaki sloganlarına rağmen, yalnızca, Sovyetler Birliği ve 'sosyalist aileden' kopmayacaklarını, bunu yanı sıra şu anda yaptıkları gibi birbirleriyle uzlaşmaz çatışmalara gireceklerine inanmıştı."*

Carillo'nun yazıları, tavırları ve demeçleri, onun "Avrupa komünizmi" yolundaki "yoldaşları" olan Marchais ve Barlinguer'i ve aynı şekilde onların partilerini endişe içinde bırakmaktadır. Bu yılın eylül ayında "Avrupa sosyalizmi" ile ilgili olarak Girit adasında yapılan sempozyuma katılan İspanyol döneği Carillo'nun yaptığı konuşmaya batı basını geniş yer ayırdı. Bu sempozyuma, Avrupalı sosyal-demokrat liderler ve Fransız revizyonist partisinden kovulmuş olan Garaudy de katıldı. Carillo,Girit'teki bu sempozyuma katılarak "Avrupa komünizmi" ile "Avrupa sosyalizmi" arasında bir ayırım çizgisinin olmadığını gösterdi. Bu Marchais için hiç de hoş değildir; çünkü o, onu (Marchais), sosyalist partinin ettiği ihanetin uzun ve acı tecrübesini yaşamış olan Fransız işçi sınıfının gözleri önüne sermektedir. Leon Blume'un, "sosyalistler kapitalist toplumun gerçek hayranlarıdır" şeklindeki sloganının sosyalist parti tarafından pratiğe geçirildiği çok iyi bilinmektedir. Fransa'daki savaş sonrası hükümetin sosyalist içişleri bakanı olan J. Moch'un polis köpekleri ve kurşunları da çok iyi bilinmektedir.

Berlinguer ve İtalyan revizyonist partisini ele aldığımızda, onların da Carillo'nun iddialarını hayata geçirdiklerini, teorilerini yükselttiklerini,hristiyan demokrasisi ve Vatikan ile "tarihi uzlaşma" yoluyla "sosyalizm yolunda" ilerlediklerini görüyoruz! Mevcut hükümetin kurulduğu program ile ilgili olarak İtalyan revizyonist partisi, hıristiyan demokratlar ve diğer burjuva partileriyle anlaşmış bulunuyor. Bunların yanı sıra, "yasaların ve düzenin korunması" adı altında yurttaşları kontrol etmek ve onlar arasında casusluk yapmak üzere, polis ve jandarmanın acil güçlerle desteklenmesi için diğer partilerle birlikte o da çaba sarfediyor.

Onlar, revizyonizmle kapitalizmi birleştiriyorlar. Fakat, Roma polisinin onlar için oy verdiğini gürültülü bir şekilde hatırlatmaları hiç de onların yararına değildir. Bu, İtalyan revizyonist partisinin polisle işbirliği yaptığını gösterir. Berlinguer ve kumpanyası, kendi ülke burjuvazilerinden ve kiliseden "birleştirme" metodunu öğrenmiş bulunuyorlar. Bu şekilde onlar, İspanyol arenalarındaki boğa güreşleriyle birlikte gelişen bağırtılardan değil, "birleştirmeden" yanadırlar.

SONUÇ :

Carillo'nun "Avrupa Komünizmi ve Devlet" adlı kitabındaki ve bir çok demecindeki teoriler, modern revizyonizmin batağını ve bütünüyle çürümüşlüğünü, onun büyük ihanetini ve tamamiyle burjuvazinin, emperyalizmin ve gericiliğin kucağına düştüğünü gösteriyor. Carillo, Marchais, Berlinguer ve hempaları ve her cinsten revizyonistler, burjuvazinin kaçınılmaz olan sonucunu engellemeye çalışan sadık uşakları ve sinsi hainlerdir. Fakat, günümüzün burjuva ve revizyonist toplumu,devrime gebedir. Dünyadaki hiç bir güç bunu engelleyemez. Bu devrimin rehberi,yalnızca Marksizm-Leninizmin ölümsüz fikirleridir. Bu fikirler bütün dünyadaki devrimin zaferine kadar da onun rehberi olacaklardır. Büyük, yanılmaz ve henüz genç olan teorimizi revize etmeye çalışan tüm karşıt fikirler, bütün diğer teoriler gibi tarihin çöp tenekesine atılacaklardır. "Avrupa komünizmi" ise,buraya, bütün diğerlerinden daha çabuk atılacaktır.Onlar, devrime önderlik eden ve Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den ilham alan dünya proletaryasının demir yumruğu altında, kapitalizm, emperyalizm ve sosyal emperyalizmle birlikte yer yüzünden silinecekler ve geriye sadece pis birer leke kalacaktır.

(Zeri i Popullit Gazetesinin 4 Aralık 1977 tarihli başmakalesi)

Kars gençliğinin

Baş.ta.sa.1'de

sözcüleri de tıpkı diğerleri gibi halka yalan söylemekte ve "olaylar birkaç kışkırtıcının eseridir" şeklinde açıklamalar yapmaktadırlar. Onların sözleri ile faşist Kars Valisinin söyledikleri arasında tam bir uyum vardır.

Halk faşistlerle uzlaşan CHP'nin reformist yüzünü de daha açık bir şekilde görmektedir. Faşist terör ve baskı da, reformist uyuşturma siyaseti de, bütün ülkede olduğu gibi, Kars'ta da halkın ve gençliğin mücadelesini durduramayacaktır.

NATO'dan çıkılmalı

Baş.ta.sa.1'de

larak dururken, aynı zamanda Sovyet sosyal-emperyalistleriyle bir rekabet aracı görevini görmektedir. İki süper devletin rekabeti çerçevesinde, Sovyet sosyal-emperyalistleri, Amerikan üslerinin varlığını bahane ederek ülkemize nükleer başlıklı roket yollayabilirler. Bu türden silah 1,5 dakika içinde ülkemizi alt-üst edecektir. Türkiye halkı, Amerikan emperyalizminin fedai mangası yerine konmaktadır.

"Halkın iktidarını" kurduğunu öne süren Ecevit ise geçen hafta Amerikan Dışişleri Bakanı Cyrus Vance ile görüştü ve Türk-Amerikan dostluğunu geliştirme çağrılarında bulundu. Amerikan emperyalistleri ülkemizde casusluğu sürdürüyor. Oysa Ecevit dostluk ve iyi niyetten söz ediyor. Amerikan emperyalizmi, 6500 Amerikan asker ve subayı, 21 üs ve dinleme merkeziyle ülkemizi askeri alanda emperyalizmin bir ileri karakolu gibi kullanıyor. Ecevit, faşist diktatörlüğün emperyalizmin uşağı dış siyasetini sürdürüyor ve Amerikan-Türk işbirliğini derinleştirmekten söz ediyor. Bugünkü hükümet, halkın faşist diktatörlüğe karşı nefretini yatıştırmaya çalışırken diğer yandan, emperyalizmin çıkarlarını sağlama bağlıyor. U-21 Amerikan casusluk uçağının düşüşü, faşist diktatörlükle ve emperyalizmle uzlaşan bugünkü hükümetin yüzüne inmiş bir şamardır.

BÜTÜN YABANCI ÜS VE DİNLEME TESİSLERİ KAPATILSIN !

SALDIRGAN NATO PAKTINDAN ÇIKILMALIDIR !

DENİZLİ'DE

Baş.ta.sa.8'de

onlara işkence yapmışlardır.

Denizli'deki Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu taraftarları, mitingin faşist diktatörlüğün resmi güçlerince dağıtılmasından sonra yayınladıkları bildiride şöyle demektedirler:

"Faşizm yine azgın saldırılarına devam etmektedir. 15 Ocak 1978 günü mitinge yapılan saldırı bunun açık bir örneğidir. Bu mitinge polisler neden saldırmıştır? İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı yayınladığı genelgede 'halkın' huzurunu bozacak yürüyüşlerin, gösterilerin dağıtılmasını valilerden istemiştir. Ayrıca buradaki CHP'nin ileri gelenleri Vali'ye bu mitingin dağıtılması için baskı yaptılar. Dağıtılmak istenen miting kimin mitingidir? İşçinin, köylünün, esnafın, memurun; kısacası yoksul halkın mitingi. Bu saldırının sorumluları sadece bunlar mıdır? Hayır... Sorumlu faşist diktatörlüktür. Bunun yanında Rus sosyal-emperyalizminin uşakları sosyal-faşistler (TSİP, SGB, İGD) çeşitli demagojilere başvurmuşlardır. Fakat onların demagojileri iflas edecektir.

"Bütün bu baskıların, zulmün, işkencenin, zamların sona ermesi biz emekçilerin elindedir. Vereceğimiz mücadeleyi bağımsız ve demokratik Türkiye'yi yaratmak için anti-emperyalist demokratik halk devrimi mücadelesi ile birleştirelim. Sağlam ve ilkeli birlik oluşturmak için mücadele edelim; birlikten kuvvet doğar, ama bu birlik çeşitli zehirli unsurları içinde taşıyorsa dağılmaya mahkumdur. İşçi-köylü ittifakı temelinde halkın birleşik cephesini kurmak için mücadeleye atılalım. Kurtuluşumuzun yolu, bu sömürü, talan, zulüm düzenini yıkmaktan geçer..."

Ankara'da «Üç Dünya

Baş.ta.sa.8'de

lantısından sonra buranın bombalanması üzerine salonun sorumluluğunu üzerine alan CHP'li Belediye Başkanı Ali Dinçer'in, bundan böyle salonu, kendi deyimi ile "aşırı solculara" kiraya vermeyeceğini bildirmesi; reformistlerin faşist saldırılar karşısında nasıl geri adım attıklarını ve bütün anti-faşistlik demagojilerine rağmen faşizmle nasıl uzlaştıklarını göstermesi bakımından ibret vericiydi.

Bunun üzerine İnci Sineması kiralandı. Kiranın ve diğer masrafların oldukça yüksek olmasına karşılık, disiplinli bir şekilde yapılan kitap satışı ve bağış toplama sonucunda bütün masraflar karşılandı. Bu kendi gücümüze ve kitlelere güvenme ve dayanmanın olumlu bir sonucudur.

Toplantıyı açan arkadaş, "Marksizmin, oportünizme ve her türden burjuva ideolojisine karşı, ulusal ve uluslararası plan da mücadele içinde gelişmiş ve güçlenmiş olduğunu belirterek; toplantının Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağını daha da yükselteceğini" söyledi.

Devrim şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşundan sonra, salonu, "Yaşasın Marksizm-Leninizm", "Kahrolsun Revizyonizm, Sağ Oportünizm", "Kahrolsun Revizyonistler, Hizipçi Hainler" sloganları doldurdu.

İlk konuşmayı yapan arkadaş, önce proleter devrimcilerin birliği ve proletarya partisinin inşasına ilişkin görüşlerimizi anlattı. Ve sonucu şöyle bağladı: "Devrimcilerin birliği ve proletarya partisinin inşası konusunda yeni bir döneme giriliyor. Programın temelleri ortaya çıkmıştır. Bu temelin özünü oportünist 'Üç Dünya Teorisi'ni red ve UDHD perspektifimiz oluşturmaktadır. Önümüzdeki dönem bu temeller üzerinde proleter devrimcilerin birleşeceği bir dönem olacaktır."

Konuşmacı arkadaş daha sonra Halkın Yolu yazarlarını eleştirdi. İkinci konuşmayı yapan arkadaş "Üç Dünya Teorisi"nin karşı devrimci yüzünü ve onun gerçekte kime hizmet ettiğini açıkça teşhir etti. Bu oportünist teorinin siyasi sonuçlarını gerçekçi bir biçimde ortaya koydu.

Konuşmacı arkadaş, "Üç Dünya Teorisi"nin reddi veya kabulü meselesi, 'halkların mı, yoksa emperyalistlerin mi yanındayız?', 'sosyalizmden mi, yoksa kapitalizmden mi yanayız?' vb. sorularına verilecek cevaplarla aynıdır" dedi.

O, konuşmasının sonlarına doğru şunu söyledi: "Üç Dünya teorisyenleri önce AET'e, daha sonra ABD'ye açıkça teslim oldular. Özü burjuva ideolojisine dayanan bu anti-komünist teorinin Rus sosyal-emperyalizmine teslim olması da kaçınılmazdır."

Halkın Yolu yazarlarının bugünkü sinsi üç dünyacı tutumunu da eleştiren konuşmacı arkadaş, bütün proleter devrimcileri Marksizm-Leninizm etrafında birleşmeye çağırdı.

Enternasyonal marşının hep birlikte söylenmesi ve devrim andının içilmesiyle coşkun bir şekilde sona eren toplantı, oportünizme ve ortayolculuğa ağır bir darbe indiren; hizipçiliği ve tasfiyeciliği mahkum ederek lanetleyen; Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi bayrağını daha da yücelten; parti inşası yolunda önemli bir adım atılmasını sağlayan güçlü ve militan bir toplantı oldu.

ANKARALI
PROLETER DEVRİMCİLER

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL- SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ - YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY—İSTANBUL - ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI - BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET - GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO:10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL - YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

MİT VE

Baş.ta.sa.1'de

baskı ve terör daha sistemli düzenlenecek ve işkencenin, zulmün açığa çıkarılması zorlaşacaktır. CHP hükümeti, MİT'i kapatmak şöyle dursun, tamı tamına MC'nin tasarısını uygulamaya çalışıyor. MİT'in Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlanması faşist terörü azaltmayacaktır. 12 Mart döneminde Ankara'daki işkencelerin başlıca sorumlularından olan Semih Sancar şimdi Genel Kurmay Başkanı'dır. O zamanki MİT Başkanı ise, şimdi 1. Ordu Komutanı olan Nurettin Ersin'dir. Binlerce kişiye yapılan işkencelerden sorumlu olan kişilerin bir kısmı ise emekli olmuştur ve komprador burjuvazi tarafından ödüllendirilerek banka ve anonim şirket yönetim kurullarına getirilmiştir. Burjuva basınında onların uşağı olan kalemler de bugün halktan korkmaktadırlar. 12 Mart işkencecisi, halk düşmanı Faik Türün'ün yandaşı Necati Zincirkıran, Günaydın gazetesindeki yazılarında bu korkusunu gizleyemiyor. Aynı korku ve telaş içinde Kontr-Gerilla sağa sola saldırıyor. Şimdi MİT'i kapatmak şöyle dursun, onu Genel Kurmay'a bağlamaya çalışanlar, faşistlerin cephaneliğine, halka karşı kullanılacak bir bombayı daha emin bir şekilde hediye ettiklerini bilmiyorlar mı?

KONTR-GERİLLA VE MİT KAPATILMALIDIR !

FAŞİST KATİLLER VE İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULSUN !

ELAZIĞ'DA

Baş.ta.sa.8'de

irelerinde ve fabrikalarda polis ve devlet mekanizmasına dayanan MHP'li faşistler etkin olmaya çalışmışlardır. Daha sonra devrimcilerin elindeki dernekler kapatılmıştır. Revizyonistlerin elindeki TÖB-DER ise lafı edilmeyecek kadar silik ve revizyonistlerin oyun oynayıp, çay içtiği bir yer durumundadır. Bu zor şartlar altında gelişen devrimci mücadele halkın ve özellikle kadınların katıldığı 13 Ekim Fevzi Çakmak Mahallesi Direnişiyle gücünü ortaya koymuş ve bugünkü duruma gelmiştir.

8 Ocak günü Elazığ Lisesi öğrencilerinden Selahattin Öndek, sınıfta MHP'li faşistler tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Hastaneye kaldırılan cenazeyi devrimcilerin almak istemelerine rağmen polis cenazeyi kaçırdı. Bunun üzerine devrimciler hastaneden Hozat Garajına, daha sonra da Fevzi Çakmak Mahallesine yürüyüş yaptılar. Mahallede geniş bir kitle birikmişti. Konuşmalar yapılacaktı. Devrimci Yol'dan arkadaşlar konuşma yaptıktan sonra, bu arkadaşlar kitleyi dağıtmaya çalıştılar ve diğer devrimcileri bu şekilde konuşturmak istemediler. Konuşmak isteyen devrimcilerle bu grupçu, tekkeci, küçük-burjuva anlayışın sahipleri arasında sürtüşmeler itişmeler oldu. Devrimci Yol'un bu tavrı anti-faşist birliği bozucu ve kendilerinin kitle önünde teşhirini getiren bir durum yarattı. Zaten eskiden beri Devrimci Yol taraftarları Elazığ'da grupçu, sekter küçük-burjuva tavırlarıyla kötü bir örnek olmuşlardır. Birçok kere devrimcilerin yazdığı sloganları ya toptan silmiş, ya da kendi görüşlerine uymayan yerlerini silmişlerdir.

12 Ocak günü ise, yurtsever memur Teslim Temel faşistlerin saldırısı sonunda ana caddede tabancayla vurularak öldürüldü. Devlet Hastanesine kaldırılan Teslim Temel'in cenazesi otopsiye alındı. Devrimciler cenazeyi almak için hastane bahçesine giren kadınların ve halkın da katıldığı geniş bir devrimci kitle, cenazeyi akşam saat 19 sıralarında aldı. Cenazenin verilmesi birtakım bahanelerle geciktirilmek isteniyor, bu şekilde kitlenin dağılmasını bekliyorlardı. Fakat tam aksine küçük çocukları evinde kendisini bekleyen kadınlar bile sonuna kadar beklediler ve kitle gittikçe kalabalıklaştı. Cenaze alındıktan sonra hastaneden Fevzi Çakmak Mahallesine bir yürüyüş yapıldı ve güçlü bir şekilde ortak sloganlar atıldı. 13 Ocak günü tekrar yürüyüş yapmak için toplanılmak üzere kitle dağıldı.

13 Ocak günü erken saatlerden itibaren mahallede toplanmaya başlayan kitle saat 10 sıralarında pankart ve atılan sloganlarla çarşıya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe 5-6 bin civarında bir kitle katılmıştı. Yürüyüş kolu ilerledikçe katılanlar oluyordu. Yürüyüşe binlerce kadın katılmıştı ve gür bir şekilde devrimci sloganları haykırıyorlardı. Ayrıca halktan da geniş bir katılma vardı. Yürüyüş kolu toplum polisi merkezinin önüne gelince polis kitlenin ana caddeye inmesini engellemek için ara sokaklardan geçmesini istiyor, engellemeye çalışıyordu. Fakat bunu başaramadı. Ellerindeki otomatik tüfeklerle kitleyi takip etmek zorunda kaldılar. Daha sonra yürüyüş ana caddeden Belediyenin önünden geçerek Türkiye Elektrik Kurumunun önüne geldi. Orada, çalıştığı yerdeki arkadaşları adına yapılan bir konuşmadan sonra, Orduevinin önünden geçerek Sigorta Hastanesi önüne gelindi. Devrimci Yol'dan, Halkın Kurtuluşu'ndan, Halkın Gücü'nden bir arkadaşın ve diğer bir arkadaşın konuşmasıyla cenaze Çemişkezek'e yollandı; tekrar Fevzi Çakmak Mahallesine kadar yürünerek yürüyüş bitti.

Yürüyüş halkın da katıldığı güçlü bir şekilde olumlu olarak sonuçlanmıştı. Bu Elazığ'da sivil ve resmi faşistlerin tahmin edemeyeceği bir sonuçtu. Yürüyüş sırasında binlerce kişi de caddelerde birikmiş ve büyük bir dikkatle yürüyüşü izliyordu. Yakın bölgelere ve çevreye yürüyüş için haber verilememiş, genel olarak şehir dışından gelen az olmuştu. Bu dışarıyla irtibat konusunda az da olsa zayıflık olmasına rağmen zamanın çok kısa oluşunun bir sonucuydu.

Yürüyüşe geniş bir kadın kitlesinin katılması kadınların devrimci mücadele içindeki önemini bir daha ispatlamıştır. Devrimcilere düşen görev kadınlar içerisindeki bu güçlü devrimci potansiyeli sağlam temellere oturtmak ve geliştirmektir.

ANTEP'TE

Baş.ta.sa.1'de

semtine çekildiler. Düztepe halkının da katılmasıyla çatışma orada da sürdü. Polis arabaları tahrip edildi. Öğrenciler ve semt halkı Düztepe Polis Karakolunu bastılar, polisler kaçarak karakolu terkettiler.

Bu olayları duyan ve faşistlerin katliamını öğrenen Antep devrimcileri ve halkı hastanenin önünde toplandılar. Kalabalık kısa sürede çığ gibi büyüdü. Devrimciler çevre yolları tuttular, trafiği kestiler. Arada sivil faşistlerin veya polislerin olup olmadığını anlamak için devrimciler arama yaptılar. Saat 13.00'de halk şehidi Nihat yoldaş hastaneden alınarak şehirde dolaştırıldı. Nihat yoldaş'ın evine uğrayan halk, Hoşgör mahallesinde 10.000'e yakın bir toplulukla saygı duruşunda bulundu. Yürüyüş kolu halinde şehiri dolaşan devrimciler ve halk saat 16.00'da mezarlığa vardılar ve saygı duruşundan sonra devrim andı içerek Nihat yoldaşı toprağa verdiler. Bütün yürüyüş boyunca sürekli olarak devrimci sloganlar atıldı ve pankartlar taşındı. "Antep Faşistlere Mezar Olacak", "Nihatlar Ölmez" "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Yaşasın Halk Savaşı", "Öğrenim Özgürlüğü Can Güvenliği" vb. sloganlar cadde ve sokaklarda çınladı. Bildiriler dağıtıldı.

Yürüyüş sırasında halkın öfkesi doruk noktasına varmıştı. Tertip Komitesinin engellemesine rağmen, halk faşist yuvaları dağıtmak istiyordu. Yoğun karlı havada yapılan uzun yürüyüş sırasında faşistlerin yuvalandıkları 10 kadar işyeri tahrip edildi.

Polisler Nihat yoldaş'ın vurulmasından sonra halkın mücadeleye devam etmesi ve öfkenin artması karşısında tamamen ortadan çekildiler. Şehir içinde tek bir polise bile rastlamak mümkün değildi. Bütün karakollar kapılarını kapatmışlardı. Adliye Binası, Hastane, MHP ve Ülkü Ocakları binaları ise, askeri panzerlerle kordon altına alındı. Polisler hala dışarıya çıkamamaktadırlar.

Antep'li devrimcilerin ve Antep halkının Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolundaki mücadelesini hiç bir güç engelleyemeyecek, faşist diktatörlük zulüm ve baskısını artırmaya çalıştıkça, halk mücadelesi daha hızlı bir şekilde yükselecektir.

KİTLELERLE

Baş.ta.sa.1'de

rimciler, kitlelerle var olan bağlarını pekiştirmeli, kitle bağlarını genişletmeli, kitleler arasındaki ekonomik ve siyasi ajitasyon ve propagandayı yükseltmeli, kitlelerin yükselen devrimci muhalefetini siyasi iktidar hedefine kanalize etmelidir.

ADANA MENSA

Baş.ta.sa.3'de

yerine bir proleter devrimci arkadaşı atadı. Mehmet Özerkan, suç ortağı Zeynel'i kurtarmak için, her türlü üçkağıtçılığa girişti. Yönetim Kurulunun oy birliği ile verdiği kararı tanımayacağını, isterse Genel Merkeze gidip şubeyi feshettirebildiği gibi tüm Yönetim Kurulu üyelerini de işten attıracağını söyledi. Yönetim Kurulu üyelerine baskı yapmayı denedi. Yönetim Kurulunda görevli arkadaşlar, genellikle sendikal konulardaki yetersizliği sonucu bazıları karamsarlığa düştüler. Böyle namussuzla çalışamayız diyerek istifa ettiler.

Zeynel'in yerine görevlendirilen devrimci arkadaşın görevinden alınması için Mehmet Özerkan'ın tek imza ile işverene bir yazı yazdığını duyduğumuzda fabrikada [illegible]ldi. Yazı geldiğinde Yönetim Kurulu üyeleri yırtacaktı. Yazı gelmedi. O gün 200'den fazla MENSA işçisi ile sendikaya giderek hesap sormak istedik. Bizim fabrikadan sendikaya gittiğimizi bilen Mehmet Özerkan'ın adamları telefon ediyor ve Mehmet kaçıyor. Daha sonra ise böyle bir yazı yazmadığını söylüyor, korkudan yaptıklarını inkar etti.

Mehmet Özerkan'ın harcadığı paralara bakalım: Dolgun maaşından başka, her ay 10 bin lire sendika çay masrafı, kendi şahsi işi ve ailesi için kullandığı makam arabasının benzin gideri 15 bin lira irade beyanı için Türk-İş'ten gelen 40 bin lirayı pavyonlarda yediği gibi, görev alan işçi arkadaşların ücretlerini ödemedi ve fabrikaya izin yazıları yazmayarak ücretlerinin kesilmesini sağladı.

Mehmet Özerkan ve yandaşlarının işçiyi sömürme oyunları sürmektedir. İşçilerin büyük kini var bu döneğe karşı. Artık yüzündeki maske de yok artık. Daha önce yönetimden alaşağı edilen faşist Abdullah Esen'in yanına gitmesine az kaldı. Mehmet Özerkan, çabaların boşuna. Sen değil, hizmet ettiğin bu baskı ve sömürü düzeninin tüm güçleri, sendikalarımızın sınıf sendikaları haline gelmesini, faşist sosyal-faşist, reformist ve her türden sendika ağalarının yıkımını ve halkımızın kurtuluşunu engelleyemez.

Sendikamıza sahip çıkacağız. Onu devrimcileştirerek sendikal demokrasiyi gerçekleştireceğimiz günler uzak değil. "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" şiarını mutlaka hayata geçireceğiz. Sendika ağalarının beyninde işçi sınıfının nasırlı elleri bir gün mutlaka patlayacaktır.

KAHROLSUN FAŞİST SOSYAL-FAŞİST VE REFORMİST SENDİKA AĞALARI !

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK - YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI !

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

ADANA MENSA
FABRİKASINDAN
BİR DEVRİMCİ İŞÇİ

KOMPRADOR

Baş.ta.sa.1'de

iadesi adı altında devlet tarafından onlara peşkeş çekilen milyonlar gene emekçi halkın ücretinden vergi adı altında gaspedilen milyonlardır. Bugün gelir vergisinin % 82'sini işçi, memur ve diğer ücretliler ödemektedir. Sabancı gibileri ise bugün asgari geçim indiriminden vergi alınmamasına bile karşıdırlar. Onlar, asgari ücret olan 3300 lirayı dahi, % 30'unu vergi adı altında kendi sermayeleri ne katacakları bir kaynak olarak görüyorlar. Sabancı, emperyalist uşaklığını şöyle belirtiyor: "Yabancı sermaye ekonominin cankurtaran simitlerinden biridir", "Ülke ekonomisine yararlı yabancı sermaye teşvik edilmelidir." Emperyalist tekeller ancak IMF'nin önerileri kabul edilirse, yani her şeyden önce bir devalüasyon yapılırsa, yeniden sermaye ihraç edeceklerini belirttiler. İşte Sabancı'nın cankurtaran simidi dediği budur! Halk için daha fazla açlık, yoksulluk, vergi yükü! Sabancı gibilerine ise daha fazla ve daha rahat sömürü olanağı!

Yeni bir devalüasyon pahalılık ve işsizliğin yükünü halka daha fazla bindirecektir. Emperyalizmin ve komprador burjuvazinin halkı sömürmesini artıracaktır. Sabancı gibi bilinçli emperyalizmin bilinçli uşakları, onun kader ve çıkar ortaklarıdır.

CHP önderliğindeki yeni hükümet ise, IMF ile "şimdilik" olmasa bile, çok yakın bir gelecekte "anlaşmaya", onun ileri sürdüğü "koşulları" büyük ölçüde kabule hazırlanmaktadır.

Malatya'lı proleter devrimciler:

Baş.ta.sa.8'de

tanesinin 60 metre kadar yakınında işleniyor. Ama orda "tesadüfen" bulunan taksi yaralıyı yakınındaki hastaneye götüreceğine 3 km. uzaklıktaki faşist Muhittin Turgut'un Özel Hastanesine (buraya mezbahane desek daha doğru olacak) götürüyor. Burada bir kaç nokta üzerinde durup konuyu aydınlığa kavuşturalım.

1- Minibüsün Gündüzbey'in dolmuşu oluşu, (şoförü de oralı) katillerin aynı arabadan inmeleri ve olaydan sonra yaralıyı yakınındaki hastaneye değil de Muhittin Turgut'un mezbahasına götüren şoförün de Gündüzbeyli oluşu acaba hep tesadüf mü, yoksa planlı bir tertip mi?

2- Taksi şoförünün yaralıyı neden Özel Halk Hastanesine değil de mezbahaya götürdüğü açıktır. Yaralı, mezbahanın tam karşısında bulunan Devlet Hastanesine de götürülebilinirdi. Özellikle oraya götürülmesinin nedeni açıktır. Katiller cinayeti işlerken onları cinayet işlemeye gönderenler de olayı yerinde gözlüyorlardı. Yoldaşımızın olay yerinde ölmediğini gören "yöneticiler" hemen müdahale ettiler ve onu ölüm işleminin tamamlanması için o mezbahaya götürdüler. Yakınındaki Özel Halk Hastanesine götürülmesi halinde yaralının kurtulması ve onlar için daha da önemlisi ifade vermesi olağandı. İşte bu tehlikeli idi, katili tanıyan (Selimi çok iyi tanıyor) yoldaşın ifade vermesi işleri berbat edecekti. Cinayet şebekesi bu ihtimali de gözönünde bulundurduğundan yaralama olayına yolda geçenlerin müdahalesine meydan vermeden işe doğrudan müdahale ediyorlar.

Katiller ve onların gerisindekiler için yoldaşın ölümüyle provakasyonun birinci bölümü tamamlanmıştı. Sıra, cenaze töreninin engellenmesi, cinayetin örtbas edilmesi veya devrimcilerin üzerine yıkılmasına gelmişti. Bu görevleri bizzat Vali verine getiriyor. Vali, yoldaşın babasını çağırtıyor, ona "senin oğlunu Aleviler öldürdüler. Sen şimdi (saat 22.00 sıraları) cenazeyi alıp götür, gömün. Komünistler cenaze töreni yapmak isterlerse bırakmayın". Ve Yoldaşın cenazesi polis arabasıyla götürülüp onların nezaretinde aynı gece gömülüyor. Yoldaşın babasına bunları söyleyen Vali efendi, TÖB-DER yöneticilerine ise "cenazenin gömüldüğünü, tören için gidilmemesi gerektiğini, çünkü köylülerin, çok kızgın olduğunu, her hangi bir olayın çıkabileceğini, yoldaşın babasının gelmesinler dediğini vb. şeyleri söylüyor. Valinin tüm çabasına rağmen devrimciler yoldaşın köyüne giderek, mezarının başında tören yaptılar.

Daha sonra sözde bir tahkikat açılıyor. Önce yoldaşın yakın arkadaşlarının ifadeleri alınarak onlar suçlanmaya çalışılıyor, ama bu tutmuyor. İfadeleri alınıp bırakılan şoförlerin yanı sıra bir kaç görgü tanığının da ifadesi alınarak dosya tamamlanıyor. Evet, savcılığın cinayeti ortaya çıkarma çabası bu kadar veya buraya kadar.

Bir "faili meçhul" cinayet daha. (Savcıya göre öyle ama bize göre öyle değil) Cinayet unutturulmaya çalışılıyor. Ama buna gayret. Yoldaşımız olduğu kadar o'nun katilleri de unutulmadı ve unutulmayacak. Ve DÖKÜLEN KAN YERDE KALMAYACAK!

Yoldaşımızın öldürülmesine direk ve dolaylı olarak katılan kişiler şunlardır:

1- Vali Rafet Küçüktiryaki: Malatya'daki faşist saldırıların baş tezgahlayıcısı, Kazım Göktaş ve Beylerderesinde üç yurtseverin katledilmesinde, tüm okul işgalleri, saldırı, tahrip, yaralama olaylarında birinci derece de sorumlu azılı bir halk düşmanıdır.

2- Abdulkadir Aksu: O zaman Malatya Emniyet Müdürü idi, Malatya halkına yaptığı kötülüklerden ötürü faşist diktatörlükçe terfi etterilerek Maraş Valiliğine atanmıştır. Mehmet Yılmaz'ın vurdurulma olayından başından beri haberdardır.

3- Selim Acar: Siyasi polis. İşkenceci ve yoldaşımızı vuran katil. Profesyonel işkenceci olarak görev yapmakta, şehrin merkezinde olduğu gibi kazalara da işkence için gönderilmektedir. Şimdi Urfa'da işkencelerine devam etmektedir.

4- İşkence etmekten sanık olarak yargılanan Merkez Karakolu Komiseri ve bekçisi ve diğerleri.

5-Minibüs şoförü ve dört ülkü ocaklı. Şoför o dört kişiyi kesinlikle tanımaktadır. Selim Acar'ı ismen tanımasa bile şahsen arabasına aldığında tanıması gerekir. Mehmet Yılmaz'ın öldürülmesine şahsen katılmasa bile katilleri getirmek ve gizlemekten dolayı suçludur.

6- Taksi şoförü: Onun da kendi köylüsü Ülkü Ocaklı katilleri tanıması doğaldır. Selim'i tanımasa bile yüzleştirildiğinde tanıması gerekir. Yaralıyı yanıbaşındaki hastaneye değil de 3 km. uzaklıktaki mezbahaneye götürmesi bu işi bilinçli yaptığını göstermektedir. Gözetleme işinde arabasında olanları tanıması, gözetleme işine karışması cinayetin ortağı olması için yeterlidir.

7- Muhittin Turgut: Özel Hastanenin (insan mezbahasının) sahibi, MHP'li bir faşisttir. Yoldaş getirildiğinde değil de öldükten sonra "tıbbi müdahale" yapmıştır. (Orada çalışanlar bu durumu iyi biliyorlar, özellikle hademeler) Bu faşistin azılı bir halk ve devrimci düşmanı olduğunu bütün Malatya halkı bilmektedir. Alevi olduğu için bir kadının bağırsaklarına (ameliyat sırasında) sargı bezi doldurarak öldürdüğü hastanesine gelen (polisin getirdiği) devrimcilere, ileri ci yurtseverlere zararlı ilaçlar verdiği bilinmektedir. Son olayların birinde yaralıları hastaneye götüren bir toplum polisinin yolda arkadaşlara "verilen ilaçları almayın" dediği gözönüne alınırsa bunun ne yaptığı polisçe de bilinmektedir. 15-16 şubat olaylarını Hamit Fendoğlu (şimdi Belediye Başkanı) ve Şerif Dursun'la beraber düzenleyen, Hitler köpeğinin hayranı azılı bir halk düşmanıdır.

Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda mücadele ederken, faşist diktatörlüğün eli kanlı katilleri tarafından katledilen PROLETER DEVRİMCİ MEHMET YILMAZ'ın katillerinden hakim sınıfların hesap soracağını beklemiyoruz. Bazı göstermelik girişimlerde bulunsalar bile hesap sormazlar. İşte Uğur Gür örneği ortada. Yoldaşımız Ökkeş Karayiğit'in onun tarafından öldürüldüğü saptandığı hale cezalandırmadılar. Onlardan hesap sorma ve cezalandırma görevi halkın ve devrimin omuzlarındadır.

Ey! Yediği yoksul eti içtiği kan olanlar! Sanılmasınki, yaptıklarınız unutulur, yanınıza kalır. Yaptıklarınız yanınıza kalmayacaktır. Ne vali olmanız (Rafet Küçüktiryaki ve Abdulkadir Aksu), polis olmanız (Selim Acar ve diğerleri) ne o polisle işbirliğiniz (taksi, minibüs şoförleri ve diğerleri) ne de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü sizi elimizden kurtaramayacaktır. Herkesten yaptığının, döktüğü her damla kanın hesabı mutlaka sorulacaktır. Bundan kimsenin hiç kuşkusu olmasın. Ne yaparsanız yapın, nereye giderseniz gidin elimiz yakanızda, gözümüz üzerinizdedir!

İŞKENCECİLERDEN, KATİLLERDEN HESAP SORALIM!

FAŞİZME ÖLÜM İŞKENCEYE SON!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

Düzce'deki toplantıda

Baş.ta.sa.8'de

rileceğini bildirdi. "Halkın Sesi'nden 10 kişi varsanız, 10'unuz da konuşma hakkına sahipsiniz" dedi.

Halkın Sesi oportünistleri bunun üzerine çareyi toplantıdan kaçmakta buldular. Sağda solda "Düzce bizim kalemiz" diyen bu sahtekarlar, zaten toplantıya 12 kişilik bir grupla gelebilmişlerdi.

Konuşmacı arkadaş, arkalarından "KAÇIN, KAÇIN AMA BATAKLIKTAN KURTULAMAYACAKSINIZ, SINIF MÜCADELESİ İÇİNDE YAKALAYACAĞIZ SİZİ!" dedi. Halkın Sesi'nin şefi, kapıya vardıklarında hakaret edercesine bağırmaya ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Bunun üzerine salondaki tüm kitle ayağa kalktı ve onların tecritini belgeleyen coşkun bir tepki gösterdi.

Toplantı oportünizme indirilmiş ağır bir darbe oldu.

KAHROLSUN OPORTÜNİZM - YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

KAHROLSUN "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"

YAŞASIN HALKIN KURTULUŞU'NUN PROLETER DEVRİMCİ ÇİZGİSİ !

1977 Yılı

Baş.ta.sa.2'de

olduğunu bir kere daha anladılar.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri, proletaryanın devrimci mücadeleleri ile birlikte, yalnızca emperyalist güçlerin kendi yeni sömürgeci çıkarlarının muhafazası için kullandıkları gerici yerli burjuvaziye ve iktidardaki faşist rejimlere karşı yöneltilmez, aynı zamanda, bu rejimlerin dayanakları, destekleyicileri ve gerçek patronları olan emperyalist baskıcılara, birinci planda ve en başta da Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı yöneltilir. Bu kukla gerici rejimlerin tahrip edilmesi ve yıkılması, aynı zamanda, emperyalist güçlerin bu ülkelerdeki yağmacı pençelerinin kesilmesini de sağlar.

Özgürlük ve bağımsızlığın düşmanları, ve özellikle de iki süper devlet, yağmacı emellerinden vazgeçmek istemediklerinden, şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de halkların ulusal kurtuluş mücadelelerini boğmaya çalışacaklar, entrikalar düzenleyecekler ve halkları masa başına oturtmaya çalışacaklardır. Tamamiyle bu nedenledir ki, onlar, Filistin sorununu sınırsız konuşmalar yoluna sokmaya çalışıyorlar, Zimbabweli yurtseverlere ateş kesmelerini ve ırkçı Rodezya rejimiyle müzakere yapmalarını teklif ediyorlar, Namibyalılara bağımsızlıklarını, ırkçı Güney Afrika rejimi liderinden, Vorster'den beklemelerini vs. tavsiye ediyorlar. Fakat, iki süper devlet ve onların uşakları tarafından, emperyalist emelleri karşısında halkları geriletmek için kurulan tuzaklar başarıya ulaşamayacaktır. Şu anda, onların, özgürlük ve bağımsızlıklarının kazanılmasının tek yolunun iç gerici güçlere ve onların emperyalist patronlarına karşı sürdürülecek silahlı mücadele yolu olduğu konusundaki inançları daha da güçlendi. Bu gerçek, tarih tarafından bir kere daha doğrulandığı gibi, geçen yılın olayları tarafından da gösterilmektedir.

(ATA, 5 OCAK 1978)

Dicle'de

- Baş.ta.sa.6'da

dilmelidir.

Ancak tüm devrimciler, yurtseverler, demokratlar bilmelidirler ki, işkence konusunda belirleyici olan devrimcinin işkencedeki kararlı tavrıdır. Ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya, İ. Gökhan Edge'nin devrimci kararlılıkları tümümüze önder olmalıdır.

DİYARBAKIR-DİCLE'DEN
BİR DEVRİMCİ

Rize'de faşist

Baş.ta.sa.8'de

melerine rağmen devrim ateşi yakılıp sabaha kadar devrimci marşlar söylendi ve şiirler okundu.

Faşist katiller bir yandan yüzlerce yurtseveri, devrimciyi kahpece katlediyorlar. Diğer yandan katliamlarını gizlemek için sahtekarca yalan söylüyorlar. Faşist uşaklar aynı oyuna Bilgin Girgin'in öldürülmesinde de başvurdular. Eli kanlı uşaklar, yurtsever, demokrat öğretmen Bilgin Girgin'i profesyonelce ve hunharca katlettiler. Arkasında da Bilgin Girgin'in intihar ettiği yaygaralarını yaymaya başladılar. Faşist katillerin bu adi yalanına devrimciler ve halkımız inanmadı ve bundan sonra da inanmayacak. Çünkü yenilmez ve yılmaz halk savaşçıları İbrahim Kaypakkaya, İ. Gökhan Edge, Pir Ahmet Solmaz yoldaşlar faşizmin işkence odalarında katledildiklerinde de faşist katiller aynı yalana başvurmuşlardı. Çünkü halka ve devrime inananlar intihar etmezler. Tam tersine faşist Hitler gibi halk düşmanları, sermayenin uşakları kaçınılmaz sonlarını görünce intihar ederler.

İşçiler, köylüler öğretmenler, gençler, emekçiler, devrimciler, yurtseverler faşist katillerin iğrenç yalanlarına inanmadılar. Ertesi gün yapılan cenaze törenine katılan 2000'in üzerinde halk faşist diktatörlüğün katliamlarına ve iğrenç yalanlarına güçlü bir şekilde cevap verdi.

Bilgin Girgin'in cenazesi pazar sabahı evinden alınıp TÖB-DER'e getirildi. Burada yapılan konuşmalar sonucu Koca Cami'ye götürülüp, namaz kılındı. Koca camiden alınan cenaze Evranlı mezarlığına götürüldü. Cenaze törenine 2.000'in üzerinde halk katıldı. Bir çok kişi de ilgiyle izlediler. Yol boyunca çeşitli sloganların yanı sıra "Bilginler Ölmez", "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun", "Nazilli Faşistlere Mezar Olacak" "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Faşizme Ölüm İşkenceye Son", "Kahrolsun Faşizm Sosyal-Faşizm", "Kahrolsun Milli Zulüm", "Milletler Özgür Halklar Birlik Olmalı", "Yaşasın Devrimci İşçi Köylü İktidarı", "Yaşasın Ulusal Demokratik Halk Devrimi", "Öğrenim Özgürlüğü, Can Güvenliği", "Gecekondu Yıkılmaz Halk Bunu Unutmaz" "Herkese İş Köylüye Toprak Halka Hürriyet", "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye", "Halk Savaşı Yolumuz Parti, Cephe, Ordu Silahımız", "Faşist Katillerden Hesap Soralım", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları atıldı ve çeşitli marşlar söylendi. Cenaze gömüldükten sonra devrim andı içen kitle dağıldı.

BÜTÇEYE KARŞI

Baş.ta.sa.1'de

koltuk değneği görevini yerine getirdiği; CHP hükümetinin programının halka hizmetin değil, Emperyalistlerin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarına hizmet etmenin programı olduğu, bütçenin kabulü ile daha da açıklık kazanmaktadır.

HALKI KANDIRAMAZSINIZ !

Başbakan, IMF ile görüşülmüyor şeklinde bir imaj yaratmaya çalışıyor. Maliye Bakanı ise "biz kendi tedbirlerimizi uygulayıp ekonomiyi düzlüğe çıkardıktan sonra, uluslararası kuruluşlarla temas ve görüşmeleri ayrıca düşünürüz" sözleriyle bu aldatmacayı pekiştirmeye çalışıyor.

Bunlarla kimse kandırılamaz.

Gazetemizin 85. sayısında da ortaya konduğu gibi IMF "önerilerinin" bir bölümü 2. MC hükümeti sırasında "tedbirler paketi"nin uygulanmasıyla, kur ayarlaması adı altında yapılan % 10'luk devalüasyonlarla daha önce gerçekleştirilmiş, yerine getirilmişti. 2. MC hükümetinin hazırladığı 4. Beş yıllık Kalkınma Planı, 1978 Yılı Ekonomik Programı ve bunlar ışığında hazırlanan bugünkü bütçe tasarısı ise bu IMF "önerileri"nin bütünüyle yerine getirilmesi, bütünüyle gerçekleştirilmesi demekti.

Bütçe tasarısını aynen kabul ederek CHP hükümeti de, IMF "önerileri"ni aynen benimsemekte ve harfi harfine uygulamaya koymaktadır.

Demagoji ile kimse aldatılmaz. Ecevit ve hükümetinin bugünkü durumda zaten "uluslararası kuruluşlar"la görüşmelerine bir gerek yoktur. Bu bütçe tasarısının aynen kabul edilmesiyle, onlar dolaylı olarak zaten bu işi yapmışlardır.

CHP'nin ve hükümet programının "emperyalizme karşı" olmaktan neyi kastettiği ortaya çıkıyor. Onlar her halde yüz yüze gelmemeyi kastediyorlar. "Emperyalizme karşı olmak" da koskoca bir yalandır.

"BAŞKA ÇARE YOK" MU?

Gerek CHP sözcüleri, gerekse reformist gazete yazarları CHP'nin bu tutumunu savunmaya, 2.MC bütçesinin aynen devralınmasını binbir "mazeret"le haklı göstermeye çalışıyorlar.

"Yeni bir bütçe hazırlamaya zaman yok", "Bütçe olmazsa işler aksar", "başka bir çare yok" vb.

Bu düzen savunuldu mu, bu düzenin sınırları içinde kalındı mı, halkımıza da böyle bir bütçe ve bütçenin getireceği açlık, sefalet reva görülür.

"İşler aksayacak". Ama aksayacak olan işler hakim sınıfların işleri ve karlarıdır. Bu bütçe olmazsa, aksayacak olan buhranın halkın sırtına sistemli bir şekilde bindirilmesidir.

"Başka bir çare yok". Hayır, sadece emperyalistler ve hakim sınıflar ve onlarla uzlaşanlar açısından, bugünkü düzenin korunması ve sürdürülmesi açısından başka çare yok.

İşçi sınıfı için, halk için ise, bir çözüm yolu daha var. Buhranın yüklerinin hakim sınıfların sırtına yüklenmesi. Bunun için, emperyalizmin defedilmesini, bugünkü iktidarın -faşist diktatörlüğün- yıkılması ve buhranlarıyla, açlık ve sefaletiyle bu düzene bir son verilmesi.

Bu çözüm yolu ise, giderek daha fazla işçi, köylü ve halk tarafından kavranmakta ve gerçekleşeceği günler, her geçen gün biraz daha yakınlaşmaktadır.

Malatya'lı proleter devrimciler:

«İŞKENCECİ VE KATİLLERDEN HESAP SORULMALIDIR»

Geçen sene 23 ocak 1977 günü proleter devrimci öğretmen Mehmet Yılmaz, Malatya'da Emeksiz Caddesinde, akşam üzeri saat 17.30'da herkesin gözü önünde siyasi polis Selim Acar ve yardımcıları Ülkü Ocaklı Gündüzbeyli katiller tarafından alçakça katledilmiştir. Bugün işkenceci katiller elini kolunu sallayıp aramızda dolaşmakta, cinayetlerine yenilerini eklemeye çalışıp, işkencelerine devam etmektedirler.

Mehmet Yılmaz
(23 Ocak 1977)
Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda şehit düştü

Mehmet Yılmaz, Ulusal Demokratik Halk Devrimi uğruna mücadele eden korkusuz ve kararlı bir yoldaştı. O, hakim sınıflara, onların uşağı sivil cinayet şebekelerine, resmi işkenceci ve katillerine, onların çeşitli kurumlarına karşı sonsuz bir kin ve nefret duyan; halkının kurtuluşu, ülkesinin bağımsızlığı için mücadele eden bir yoldaştı. O, poliste, kontr-gerillada, mahkeme ve hapishanede halkına güvenin, devrime inancın, yoldaşlara bağlılığın en yüce örneğini verdi.

Mehmet yoldaşın ilk polise düşüşü, Malatya Valisi Rafet Küçüktiryaki'nin teşhiri için yapılan bir afişleme sırasında oldu. O gün, devrimciler, Malatya Beylerderesi mevkiinde üç yurtseveri alçakça katlettiren ve Malatya'daki tüm faşist saldırıların baş tezgahlayıcısı olan valinin teşhiri için afişlemeye çıkmıştı. Bu sırada yakalanan yoldaş hemen Merkez Karakoluna getirildi. Polisler bir yandan Birinci Şubeye telefon ederlerken, diğer yandan da kudurmuş köpekler gibi yoldaşa saldırdılar. Merkez Karakolunda bir saate yakın dövdükten sonra alıp hükümet binasının bodrum katına getirdiler.

Mehmet Yılmaz bodruma getirildiğinde işkenceciler ve işkence tezgahları hazırlanmıştı. Siyasi polislerin keyfi yerine gelmişti, nihayet işkence edecekleri bir devrimci gelmişti. En fazla sevinen Selim Acar'dı. İşkenceye başlamak için adeta sabırsızlanıyordu. O gün, ağzı salyalı köpekler gibi sağa sola koşmasına rağmen işkence edecek kimseyi bulamamıştı, işkence etmeden eve gidemezdi. Gidip ne yapsın, karısına, çocuğuna işkence yapması gerekecekti, öyle alışmıştı. Alışmış kudurmuştan beterdir. Siyasi Polisliğin gereğiydi sadist olmak. Bütün "mesai" arkadaşları gibi o da devrimcilere işkence ederek, onları öldürerek hakim sınıfların egemenliklerini "koruyacağını" zannediyordu.

İşkence başlamıştı. İşkenceyi, ilk defa gördüğü bir sivil yönetiyor, soruları o soruyordu. Aradan bir saat geçmişti ki, aynı eylemden ötürü bir başka arkadaş daha getirildi. Her ikisine yapılan işkence aralıksız sabaha kadar sürdü. Her türlü işkence metodlarını uygulamalarına rağmen istedikleri sonucun alınamaması işkencecileri çileden çıkarıyor. İşkenceden hızını alamayan Selim Acar'ın ırza geçme önerisi işkenceyi yönetence geri çevriliyor.

Daha ziyade, hangi örgüttesin, sizi yöneten kim, şunları şunları tanıyor musunuz, vb. gibi sorular soruluyor. Mehmet Yılmaz, örgüt üyesi olduğunu kabule zorlanıyor. Olumsuz cevaplar alınmasına, istenilenin reddedilmesine rağmen, kendi kafalarına göre ifade tanzim edip imzalattırmaya çalışıyorlar. Mehmet Yılmaz yoldaş tutulan ifade tutanağını okumadan imzalamayacağını söylüyor, okuduğunda ise söylemediklerı yazılı olduğundan imzalamıyor. Baştan beri eldeki pulların kendisine ait olmadığında ısrar etmesine ve söylenenleri kabul etmemesine rağmen ertesi günü öğleden sonra çıkartıldığı mahkemece tevkif edilip cezaevine gönderiliyor.

Daha sonra mahkemesine dışarıdan devam edilmesi kaydıyla serbest bırakılan yoldaş, işkence edildiğine dair rapor alarak işkencecileri mahkemeye vermiştir. İşkencecilerden davacı olunduğunu öğrenen Emniyet Müdürü (Şimdi Maraş Valisi) Mehmet Yılmaz yoldaşı çağırarak davadan vazgeçmesini, yoksa kendisi için iyi sonuçlar vermeyeceğini söylüyor. Mehmet Yılmaz ise o'na, "kendisine en adi işkenceleri yapanlardan sonuna kadar davacı olacağını söylüyor ve zaten onlar da işkencede beni öldüreceklerini söylemişlerdi, siz de aynı şeyi söylüyorsunuz, korksam, o zaman da davacı olmazdım" diyor. Bir ata sözü var, "İt iti ısırmaz". Tam da şimdiki Maraş Valisinin tavrına uygun bir ata sözü.

Bir yandan işkence dava dosyasının hazırlanıp işkencecilerin mahkeme huzuruna çıkarılmaları sürerken, daha doğrusu iş askıya alınırken, bir yandan da yoldaş için çeşitli provakasyonlar düzenliyorlardı. Bir kiralık kadın bulunup yoldaştan davacı oluyor ama savcı tezgah ortaya çıktığı için kadını kovmak zorunda kalıyor. Bu sefer bir başka tertibe baş vuruyorlar. Gündüz saat 12 sıralarında evine giderken yoldaşın önüne Merkez Karakoluna bağlı bekçi çıkıp bir tokat atıyor. Daha "ne oluyor" demeden siyasi polisler etrafını sarıp karakola götürüyorlar. Gece bekçisine karşı gelmekten dolayı karakola getirilen Mehmet Yılmaz hemen falakaya yatırılıyor. Falaka dayağını Selim Acar ve Merkez Karakolu komiseri atıyorlar. Daha sonra zabıtaya karşı gelmekten dolayı ifadesi alınıp savcılığa gönderiliyor, savcılıkta serbest bırakılıyor. İşkence davasında sanık olarak yargılanmaları gerekenlerin düzenledikleri bu son iki tertip polisin nasıl iğrenç yollara başvurduğunun açık göstergesidir.

Katledilme olayına gelince; katiller ortadadır. Siyasi polis Selim Acar ve Gündüzbeyli dört sivil faşist. Bu tartışma götürmeyecek kadar açık.

Mehmet Yılmaz yoldaşın evi şehrin en kalabalık semtlerinden birisi olan Emeksiz caddesindedir. O gün yolu üzerinde kurulan pusudan habersiz olan yoldaş evine gitmekte. Saat 17.30 sıraları. Aynı saatlerde faşistler beyaz renkli Ford bir minibüste beklemektedirler. Minibüs Gündüzbey'e dolmuş yapan bir arabadır ve durağı aynı caddededir. Arabada şoförle beraber altı kişi var. Bundan sonrasını görgü tanıklarından dinleyelim. Kasap ve diğerleri şöyle söylüyorlar: "Beyaz minibüsten inenler karşıdan gelmekte olan bir kişiye saldırdılar. İki kişi kollarından tutarken bir kişide şişledi ve beraber kaçtılar."

Cinayet, özel Halk Has

Dev.Sa.7.Sü.6'da

TÜM-DER ESKİŞEHİR ŞUBESİ DERHAL AÇILMALIDIR

Eskişehir'de 14 Ocak'ta «Halk Gecesi» düzenlendi

Eskişehir'de 14 Ocak'ta TÜM-DER Eskişehir Şubesi tarafından bir "Halk Gecesi" düzenlendi. Geceye işçilerin, köylülerin, kadınların ve gençlerin oluşturduğu 2500'den fazla bir kitle katıldı.

Geceyi düzenleyen TÜM-DER Eskişehir Şubesi, gece için, profesyonel sanatçılar değil, İstanbul'dan amatör bir sanatçılar grubu çağırdı. Geceye Eskişehirli yerel sanatçılar da katıldı.

Gece Enternasyonal marşının okunmasıyla başladı. Bunun arkasından, slaytla devrim şehitlerimizin resimleri ve kitle mücadelelerinden görüntüler gösterildi. Koro "ileri işçiler, yoldaşlar ileri" marşını söyledi.

Nihat Behram'ın kısa bir açış konuşmasından sonra, Halkın Kurtuluşu ve Gençlik adına iki konuşma yapıldı.

Daha sonra, Folklor ekibi Antep yöresinden çeşitli oyunlar oynadı. Oyun sırasında, salonu dolduran emekçiler, Antep'te şehit edilen İlhan ve Mehmet yoldaşlar için sürekli gösteride bulundu.

Bunun arkasından koro, çeşitli devrimci marş ve türküler söyledi; bunu Eskişehir'den devrimci ozan arkadaşların okuduğu türküler izledi.

Özellikle program aralarına serpiştirilen slayt görüntüleri (Gökhan yoldaş-işkence, faşist diktatörlük, 3 Dünya,...) sunucu arkadaşın açıklayıcı konuşmalarıyla geceye katılanları etkiledi ve zaman zaman kitle halinde sloganlar atıldı.

Daha sonra Nihat Behram halkımızın devrimci mücadelesini ve proleter devrimci hareketimizi anlatan şiirlerini okudu; salondaki tüm kitle tarafından coşkuyla alkışlandı.

Bu arada tiyatro küçük bir oyun sergiledi. Oyunun sonu, potansiyelin son derece yükselmesine neden oldu. Salon dakikalarca "FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET" sloganıyla çınladı.

Daha sonra 1 Mayıs belgesel filmi gösterildi. Faşist diktatörlüğün 1 Mayıs'taki katliamı açık bir şekilde görüntülerle sergilendi. Özellikle halka ateş eden faşist diktatörlüğün eli kanlı köpekleri sahneye gelince, geceye katılan tüm kitle "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" diye haykırdı. I. program böylece sona erdi.

II. programda ise zamanın darlığı nedeniyle kısa değişiklikler yapıldı. II. programda da geceye katılan kitle son derece coşkulu ve heyecanlı idi... Gece, potansiyelin son derece yüksek olduğu bir hava içinde geçti.

Eskişehir'de yapılan bu gece birçok hata ve eksiklerine rağmen halk kültürüne sahip çıkılması, onun devrimci bir özle yoğrulması ve yaygınlaştırılması açısından önemli bir adım oldu.

Eskişehir Valiliği, gecenin düzenlenmesini bahane ederek TÜM-DER Eskişehir Şubesini kapattı.

TÜM-DER Eskişehir Şubesinin kapatılmasını şiddetle protesto ediyor, ve şubenin derhal açılmasını istiyoruz.

Faşist diktatörlüğün resmi güçleri 15 Ocak günü düzenlenen Denizli mitingine saldırdılar

Faşist diktatörlüğün resmi güçleri 15 Ocak'ta Denizli'de yapılan miting ve yürüyüşe saldırarak, taş,, sopa ve copla miting için toplanan kitleyi dağıtmışlardır. Saldırı sonucunda halktan yüzlerce kişi yaralanmıştır. Polisler rastgele topladıkları 20 kişiye karakolda işkence yapmışlardır.

Bu miting ve yürüyüşün amacı; işsizliği, hayat pahalılığını, taban fiyatlarını ve milli zulmü protesto etmekti. 2 Ocak günü bu miting için Valiliğe müracaat edildi ve izin alındı. 9 Ocak günü de mitinge çağrı nitelindeki afiş ve bildiriler için izin alındı. Afişler birkaç sefer de meydanlara, duvarlara yapıştırıldı, bildiriler dağıtıldı. 13 Ocak günü izinli bildiri dağıtan on devrimci faşist diktatörlüğün resmi güçleri, işbirlikçi hakim sınıfların polisleri tarafından yakalandı. Küfür, dayak, işkence faslından sonra cezaevine gönderildi. 15 Ocak Pazar günü mitinge katılmak ve haklı taleplerini haykırmak için köyünden, kasabasından, tarlasından kopup gelen köylüleri, çalıştığı fabrikadan, inşaatlardan akıp gelen işçileri, yüreğinde insanlık sevgisi ile yanan yurtsever, demokrat gençleri, esnafları, memurları, polisler yolda tepeden tırnağa aramış, onların mitinge katılmasını engellemek için her yola başvurmuş ve büyük bir çoğunluğunu geri göndermiştir. Fakat yine de yüzlerce emekçi mitinge akın akın gelmiştir. Bu sefer de polisler, "yukarıdan" emir aldıklarını belirterek Y.S.E Alanına birikmekte olan halkın üzerine saldırmış, jopla, taşla, sopayla onları kovmuştur. Çoluk-çocuk, kadın-erkek, genç-ihtiyar demeden saldırmışlardır. Halktan yüzlerce kişi yaralandı. Polisler burada yirmi kişiyi tutup karakola götürmüşler, kız-erkek demeden

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Elazığ'da anti-faşist mücadele yükseliyor

Elazığ'da yoğunlaşan faşist saldırı ve cinayetlere karşı güçlü bir anti-faşist mücadele yükselmektedir. Şehirde 8 Ocak ve 12 Ocak günleri bir yurtsever öğrenci ve Türkiye Elektrik Kurumu'nda çalışan bir yurtsever memur faşistler tarafından katledilmiştir.

Elazığ eskiden beri gericilerin kendilerine dayanak yapmak istedikleri bir yer, bölge de onların yuvalandıkları bir alan olmuştur. Şehrin nüfusu 150 bin civarlarında ve hızla artar bir şekildedir. Keban barajı suları altında kalan köylerin genel olarak şehre yerleşmeleri, şehrin bölgede ticaret ve ulaşım merkezi durumunda olması ve bölgeye göre yoğun sayılacak şekilde fabrikaların kurulması, nüfusun çok hızlı bir yoğunlaşmasını getirmiştir. Sınıf farklılaşması giderek şiddetlenmekte ve çelişkiler artmaktadır. Şehirde büyük bir işsiz, ve yarı-işsiz kitlesi vardır. Bu durumun bir sonucu olarak gecekondu mahalleleri giderek çoğalmakta ve şehrin etrafı gecekondularla sarılmaktadır.

Elazığ'da 13 Ocak'taki yürüyüşe 5000'in üzerinde bir kitle katıldı.

Çevrede ve şehirde gericiler eskiden beri kendi durumlarını muhafaza etmek ve güçlendirmek için büyük bir şekilde alevi-sünni çelişkisi yaratmak isteyerek bundan faydalanmanın yollarına gitmişlerdir. Özellikle Dersim'den gelip şehre yerleşen alevi halkla Palu'dan gelip şehre yerleşen sünni halkı birbirlerine karşı çıkarmışlardır. Dersim ve Şeyh Sait hareketlerinde de hakim sınıflar aynı durumu yaratmışlardı. Fakat hakim sınıfların yaratmaya çalıştığı mezhep çelişkisi son yıllarda sönme ve yok olma durumundadır.

Elazığ'da devrimci mücadele bir zamandan beri var olmasına rağmen gelişmesi yeni sayılacak bir durumdadır. Devrimci mücadele başından beri yoğun bir şekilde resmi ve sivil faşistlerin saldırılarıyla karşılaşarak gelişmektedir. Şubat 1974'de TÖB-DER'in düzenlediği bir yürüyüş saldırıya uğramış ve revizyonist önderliğin getirdiği bir bozgunla sonuçlanmıştı. Bu tarihten sonra devrimci hareket büyük bir darbe yemiş ve akademi, veteriner ve birtakım liseler faşistlerin kontroluna girmiştir. Gene devlet da

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Rize'de faşist katillerce kahpece katledilen yurtsever öğretmen Bilgin Girgin'in Nazilli'deki cenaze töreni parlak bir anti-faşist gösteri oldu

Faşist diktatörlüğün ve cinayet şebekelerinin ölüm kusan namlularından, kan damlayan silahlarından çıkan faşist kurşunlarından birine de yurtsever, demokrat öğretmen BİLGİN GİRGİN hedef oldu. Bilgin Girgin, 11 ocak 1978 günü Rize de kaldığı otel odasında faşist caniler tarafından kahpece öldürüldü.

Bilgin Girgin'in faşistlerce öldürülmesi olayının Nazilli'de duyulması halk arasında büyük bir nefret uyandırdı. Bilgin Girgin'in cenaze töreninin anti-faşist bir gösteriye dönüştürülmesi için hazırlıklar yapılmaya başlandı. Bu hazırlıklar sırasında Nazilli'de tabelalarından başka bir şeyleri bulunmayan sosyal faşistler ile onların yakın destekçisi "Kurtuluş" grubu; proleter devrimcileri cenaze törenine ve çalışmalara sokmamak için çeşitli entrikalara, komplolara başvurdular. Fakat proleter devrimcilerin kararlı ve ilkeli mücadelesi sonucu bu oyunlar boşa çıkarıldı. Bilgin Girgin'in cenazesi 14 ocakta Rizeden Nazilli'ye geldi. Cenazenin gelişinden sabaha kadar evinde yurtsever öğretmenin başında nöbet tutuldu. Polisin engelle-

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Ankara'da «Üç Dünya Teorisi kime hizmet ediyor?» toplantısı oportünizme ağır bir darbe indirdi

Ankara'da "Üç Dünya Teorisi Kime Hizmet Ediyor" konulu toplantı 21 Ocak günü yapıldı. Toplantıya 2000'in üzerinde devrimci katıldı.

21 Ocak günü Ankara, proleter devrimci hareket açısından tarihi bir gün yaşadı. Bugüne kadar yapılan toplantıların hiç birinde, böylesine sağlam bir disiplin ve ciddiyet unsuruna rastlanmamıştı. Bu çok önemli bir sonuçtur. Bütün proleter devrimciler büyük bir şevkle ve partizan ruhuyla çalışarak toplantıyı hazırladılar. Konuşmacı arkadaşların disiplinle ilgili öneri ve direktiflerine her arkadaşın titizlikle uyması, hiç kimsenin toplantı boyunca sigara bile içmemesi, öğrenme konusunda gösterilen olağanüstü heyecan son derece olumluydu. Kısaca toplantıya büyük bir proleter devrimci militan ruh ve heyecan hakimdi.

Toplantıya Halkın Kurtuluşu ile birlikte Halkın Birliği taraftarları da katıldılar. Halkın Birliği'nden arkadaşlar, en son konuşmacı olarak konuşmak istemleri kabul edilmeyince (kendilerine ikinci olarak konuşma sırası verilmişti), konuşma yapmadılar. Halkın Yolu taraftarları ve Aydınlık oportünistleri toplantıyı izlediler. Biz bundan böyle bu tür toplantılarda yalnızca Marksizm - Leninizm yanında saf tutanlara konuşma hakkı (soru sorma hakkı değil) vermeyi kararlaştırdığımızdan dolayı bunlara söz hakkı vermedik. Zaten toplantı sırasında Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağı yükseldikçe, onlar da iyice küçüldüler ve soru sormak bir yana, slogan atmaya bile cesaret edemediler.

Toplantı için daha önce Ankara Belediyesi Zabıta Lokali düşünülüyordu. Fakat Halkın Birliği'nin "Üç Dünya Teorisi"top

Dev.sa.7.sü.1'de

HALKIN KURTULUŞU

● Düzce'deki toplantıda karşı-devrimci «Üç Dünya Teorisi» mahkum edildi

Halkın Sesi Oportünistleri, çareyi toplantıdan kaçmakta buldular.

Düzce Demokratik Kültür Derneği'nin 8 Ocak günü düzenlediği "Üç Dünya Teorisinin Eleştirisi" toplantısına 250 kişi katıldı.

Yapılan bu toplantı "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci bir teori olduğunu kavratma ve bu oportünist teoriye karşı ideolojik mücadelenin bir parçasıydı. Daha önce sürekli bir tartışma ve araştırma çalışmasına girişildi. Çok sayıda duvar gazetesi çıkarıldı. Yapılan bu toplantıyla çalışmalar bitmiş değildir. "Üç Dünya Teorisi"nin sınıf mücadelesi pratiği içinde iflasına paralel olarak, onun karşı-devrimci özünün kitlelere kavratılması çalışmaları sürecektir.

Toplantıda konuşan arkadaş, "Üç Dünya Teorisi"nin anti- Leninist karşı-devrimci ve sahte anti-emperyalist özünü teşhir etti. Bu teoriye karşı mücadelenin önemini belirtti. "Üç Dünya Teorisi"nin çağımızın, emperyalizm, ve proleter devrimleri çağının özelliklerini nasıl tahrif ettiğini ortaya koydu.

Arkadaşımız, "Üç Dünya Teorisi"nin ittifaklar meselesini nasıl tahrif ettiğini, devrimin düşmanlarını, devrimin dostuymuş gibi göstererek, işçi sınıfını ve ezilen halkları nasıl aldattığını, devrimi nasıl yasakladığını uzunca anlattı. Bu konuda Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun nasıl tahrif edildiğini örneklerle ortaya koydu. "Üç Dünya" teorisyenlerinin tıpkı Kızıl Kitabı sallayarak Mao'yu hançerlemeye çalışan Lin Biao'ya benzediklerini belirtti.

Daha sonra birkaç arkadaş söz aldılar ve gene bu teoriyi mahkum eden konuşmalar yaptılar.

Halkın Sesi oportünistleri köşeye sıkışmıştı ve kaçmak zorundaydılar. Toplantı başında her isteyen kişiye 15 dakika konuşma hakkı verileceği bildirildiği halde, bu oportünistler siyaset olarak sınırsız söz hakkı verilmesini istediler. Böyle bir hak verilemezdi. Çünkü toplantıyı Halkın Sesi değil, Düzce Demokratik Kültür Derneği düzenlemekteydi, ve siyasetlere değil, kişilere 15'er dakikalık söz hakkı veriliyordu. Ancak bunları belirten yönetici arkadaş, hangi siyasetten olursa olsun kaç kişi konuşacaksa konuşsun herkese söz hakkı ve-

Dev.Sa.7.Sü.7'de